خراسان غږ

خراسان غږ مجله
لسمه ګڼه

وَلَا تَهِنُوا فِي ابْتِغَاءِ الْقَوْمِ إِن تَكُونُوا تَأْلَمُونَ فَإِنَّهُمْ يَأْلَمُونَ كَمَا تَأْلَمُونَ وَتَرْجُونَ مِنَ اللَّهِ مَا لَا يَرْجُونَ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا

د دښمني ډلي په تعقيبولو کښې سستي مه کوئ، که تاسي کړاؤ ګالئ، نو ستاسي په شان هغوی هم کړاؤ ګالي. او تاسي له الله څخه د هغه څه هيله من ياست چي هغوی يې هيله من نه دي. الله پر هر څه پوهيږئ او الله د حکمت او پوهي خاوند دی.

[سُورَةُ النساء :104]

ديني، تاريخي، سياسي، ادبي او خبري مجله

تفسير القرآن الكريم

د سفارتونو امارت

د دوستانو له ځلي

د ډالرو بنځلي

سرښندونکي غازيان

لنډه کيسه

د ډير دغرونو زمري

ابو دجانه تقبله الله تعالى

مؤسسة العزائم الإعلامية

سه شنبه ۱ ربيع الأول ۱۴۴۴هـ

مؤسســـة العـــزائم يــې وړانـدې کـــوي

##ديني برخه

1 تفسير القرآن الكريم

6 نثر اللؤلؤ والمرجان (في سلسلة معرفة الرحيم الرحمان) نهم درس

11 الفلاح والرشاد في مسائل الجهاد (صحيح البخاري كتاب الجهاد) نهم درس

17 سيرت النبي صلى الله عليه وسلم (اووم درس)

23 سعيد بن عامر الجمحي رضی الله عنه

سياسي برخه

28 د سفارتونو امارت

30 د دوستانو له ډلې د ډالرو بنډلې

45 د وزيرستان د القاعدې د منهج او فعاليتونو په اړه يوه کورنۍ ګواهي!

ادبي برخه

47 شعر (ځک د بارودو کمربند ته يې کتل خندل يې)

48 د دير د غرونو زمرى استاذ ابو دجانه تقبله الله

55 ســـربښـنـدونکي غـازيـان لنډه کيسه

62 انفوګراپيک (مؤسسة العزائم الإعلامية د تير يو کال راپور)

66 شعر (دا صليبيان چې کړي وحشت په اسلامي نړۍ کې)

خبري برخه

63 انفوګراپيک (خراسان ولايت د صفر د مياشتې د بريدونو پايلې)

64 خراسان د مرتدينو مقبره

تفسير القرآن الكريم

سُورَةُ التَّوْبَة

لسم درس ۱۰

أعوذ بالله من الشيطان الرجيم

[مخکې آیت کې الله عزوجل دا خبره وکړه چې دې منافقانو لپاره که نبي علیه السلام هر څومره بخښنه وغواړي نو دا ورته فائده نه ورکوي، ځکه دوی د مغفرت اهل ندي، دوی کفار او مرتدین دي. اوس دې آیت کریمه کې الله عزوجل منافقانو ته بل زجر ورکوي او ددوی یو څو نور صفات به ذکر کړي]

فَرِحَ الْمُخَلَّفُونَ بِمَقْعَدِهِمْ خِلَافَ رَسُولِ اللَّهِ وَكَرِهُوا أَنْ يُجَاهِدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَقَالُوا لَا تَنْفِرُوا فِي الْحَرِّ قُلْ نَارُ جَهَنَّمَ أَشَدُّ حَرًّا لَوْ كَانُوا يَفْقَهُونَ (81)

ژباړه: خوشحاله دي دا پاتې کړې شوي، (د جهاد څخه) په کیناستلو خپلو باندې خلاف د رسول الله صلی الله علیه وسلم څخه، او بد ګڼي دوی چې جهاد وکړي په مالونو خپلو سره او په ځانونو خپلو سره په لار د الله تعالی کې او وایي دوی نورو خلکو ته مه وځئ په ګرمۍ کې (د جهاد لپاره)، ته اووایه اوور د جهنم ډیر سخت ګرم دی که دوی پوهیدی (نو داسې به یې نه کولای).

تفسير:

دې آیت کریمه کې هم د منافقانو یو څو صفات ذکر کیږي:

اول:جهاد څخه وروسته پاتې کیدل.

دویم: د جهاد څخه قعود باندې خوشحالي او فخر کول. دریم: په مال او نفس سره جهادونه بد ګڼل.

څلورم: نور خلک هم په ډول ډول شبهاتو سره د جهاد نه منع کوي.

[فَرِحَ الْمُخَلَّفُونَ بِمَقْعَدِهِمْ]:

المخلفون څخه هغه منافقان مراد دي چې هغوی پریښودلې شوي وو، د نبي علیه السلام څخه یې اجازه غوښتې وه، او هغه ورته اجازت ورکړی و، او مدینه کې یې پریښي وو. یا معنا دا چې الله عزوجل د جهاد لپاره ددغه کسانو وتل بد ګڼي، نو وروسته یې پریښي وو، او یا هم شیطان سست کړي وو او یا مومنانو د ځان څخه وروسته پریښي وو، مومنان ترې لاړل او دا منافقان یې پریښودل.

ډیر عجیبه منافقان وو، چې جهاد نه وروسته پاتې وو، د نبي علیه السلام مخالفت یې کړی و، او بیا په خپل کار خفه هم نه وو بلکې خوشحاله وو.

ګناه کول جرم دی او په ګناه باندې خوشحالي کول ستر جرم دی.

[خِلَافَ رَسُولِ اللَّهِ]:

اخفش او یونس وایي: [الْخِلَافُ بِمَعْنَى الْخَلْفِ، أَيْ: بَعْدَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ] دلته خلاف په معنا د وروسته والي دی، معنا وروسته د نبي علیه السلام څخه. ځکه د امام (امیر) څخه مخالف اړخ چې ذکر کیږي، هغه د وروسته طرف دی. قطرب او زجاج وایي: [مَعْنَى خِلَافَ رَسُولِ اللَّهِ: مُخَالَفَةَ الرَّسُولِ حِينَ سَارَ وأقاموا] چې ددې معنا ده د نبي علیه السلام مخالفت کول کله چې هغه روان شو او دوی پاتې شو.

نو دوه معناګانې شوې: یا مراد وروسته پاتې کیدل دي او یا هم د نبي علیه السلام مخالفت کول دي. بیا دا چې منصوب دی، دا ځکه چې مفعول له دی. علت د قعود مخالفت د رسول الله علیه السلام دی. او یا هم دا نصب یې د حال جوړیدو له امله دی، معنا به دا شي: پداسې حال کې چې دوی مخالفت کونکي دي.

[وَكَرِهُوا أَنْ يُجَاهِدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ]:

دوی د الله تعالی په لار کې جهادونه په مالونو او ځانونو بد ګڼي، ځکه چې په خپلو مالونو او نفسونو بخیلان دي. ایمان او اخلاص پکې نشته او نفاق پکې موجود دی چې هغه د جهاد څخه منع کونکی دی. او دې کې د مومنانو صفت دی چې هغوی په خوښه جهادونه کوي، هغوی باندې باعث ایمان دی او نفاق پکې مفقود دی.

بیا دلته کراهت طبعي مقصود ندی، ځکه په نفس باندې جهاد خو خامخا بد لګي، خو هدف دا دی چې دا منافقان جهاد د شریعت حکم ګرځیدو له امله بدګڼي، چې دا ولې شرعي حکم دی، ولې په مونږ فرض شوې او دا کفر دی. شیخ الاسلام محمد بن عبد الوهاب وایي:

الناقض الخامس: من أبغض شيئا من جاء به الرسول صلى الله عليه وسلم ولو عمل به كفر وهذا باتفاق العلماء.

پنځم ناقض د اسلام دا دی چې څوک د نبي علیه السلام راوړې شریعت یو حکم سره بغض وکړي، اګر که عمل هم پرې کوي، خو دا په اتفاق د علماؤ سره کافر شو. لکه د (اقناع) مصنف او نورو پدې باندې اجماع نقل کړې ده. ځکه الله عزوجل د هغه چا د کفر پریکړه کړې چې هغوی د الله تعالی د نازل شوي شریعت سره بغض او کینه لري.

[وَالَّذِيْنَ كَفَرُوْا فَتَعْسًا لَّهُمْ وَ اَضَلَّ اَعْمَالَهُمْ. ذٰلِكَ بِاَنَّهُمْ كَرِهُوْا مَاۤ اَنْزَلَ اللّٰهُ فَاَحْبَطَ اَعْمَالَهُمْ] سورة محمد ٨ او ٩.

ژباړه: او هغه کسان چې کافران شویدي نو د هغو لپاره هلاکت دی او الله دهغو عملونه بیلارې کړیدي. ځکه چې هغوی هغه (شریعت) بد وګانه چې الله نازل کړیدی، لدې امله الله دهغوی عملونه بابیزه کړل.

[وَقَالُوا لَا تَنْفِرُوا فِي الْحَرِّ]:

دې منافقانو به خپلوانو او دوستانو ته ویل چې ګرمۍ کې مه وځئ، یعنې خپله خو خود نه وتل بلکې ځان سره یې نور خلک هم پاتې کول، او دې کار سره یې د صحابه وو جهاد او شهادت ته شوق او رغبت ماتوو، او د الله او رسول علیه السلام امر خلاف توصیه یې ورته کوله.

نو د منافق پیژندنې یو خه معیار دا دی چې خپله هم سنګر او جهاد ته نه ځي، خو ددې سره سره نورو خلکو ته هم وسوسې اچوي، خلک د جهاد څخه منع کوي، هر هغه کس چې په جهادي صف یې خلک بدګمانه کول، دوی منافقان دي او د منافقانو تعامل ورسره پکار دی.

[قُلْ نَارُ جَهَنَّمَ أَشَدُّ حَرًّا لَوْ كَانُوا يَفْقَهُونَ]:

الله عزوجل نبي علیه السلام ته امر وکړو چې دوی ته اووایه د جهنم اوور زیات ګرم دی که چیرې دوی پوهیږی.

معنا دا چې اې منافقانو تاسې ځنګه ددې لږې ګرمۍ څخه تښتئ او اوور د جهنم چې ستاسې استوګنځای دی، هغه خو زیات ګرم دی، نو ددغه لږې ګرمۍ څخه ځان ژغورلو له امله تاسې ابدي ابدي ګرمۍ، اوورونو او عذابونو ته روان یاست.

نن سبا هم خلک مجاهدینو ته وایي چې ځانونه او بچیان ددې بمونو په ګرمۍ مه سوځوئ، خپل ځان مه خاورې کوئ، دا خبرې نن نه پنځلس سوه کاله مخکې هم دې منافقانو او زندیقانو کړې دي.

دوی ته الهي جواب دا دی چې د جهنم اوور زیات سخت دی، مونږ چې دا اوورونه زغمو، هدف مو دا دی چې د قبر او جهنم عذابونو او ګرمۍ څخه ځانونه وژغورو. ان شاء الله.

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، قَالَ: «نَارُكُمْ جُزْءٌ مِنْ سَبْعِينَ جُزْءًا مِنْ نَارِ جَهَنَّمَ»، قِيلَ يَا رَسُولَ اللَّهِ إِنْ كَانَتْ لَكَافِيَةً قَالَ: «فُضِّلَتْ عَلَيْهِنَّ بِتِسْعَةٍ وَسِتِّينَ جُزْءًا كُلُّهُنَّ مِثْلُ حَرِّهَا» متفق عليه.

ژباړه: ستاسې اوور د جهنم اوور د اویا برخو څخه یوه برخه ده، وویل شول اې د الله رسوله! د عذاب لپاره خو د دنیا اوور هم کافي و. هغه وفرمایل: د جهنم اوور پدې اوورونو باندې نهه شپیته برخې زیات ګرم دی، چې هره برخه یې ددې په شانته ګرمه ده.

حاصل دا دی چې دا منافقان پوهه او فقاهت نه لري، که دوی فقه لرلې نو دا فاني دنیا به یې په ابدي ژوند نه غوره کولای.

[اوس دې آیت مبارکه کې هم د منافقانو یو صفت او بیا د هغې عاقبت او زجر بیانیږي]

فَلْيَضْحَكُوا قَلِيلًا وَلْيَبْكُوا كَثِيرًا جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ (82)

ژباړه: نو ودې خاندي دوی لږه زمانه او ودې ژاړي ډیره زمانه،

بدله ورکيدې شي په سبب د هغه عملونو چې دوی کړيدي.

تفسير:

[فَلْيَضْحَكُوا قَلِيلًا وَلْيَبْكُوا كَثِيرًا]:

دا دواړه د امر صيغې دي، خو د خبر په معنا دي. يعني زر دی چې دوی به لږه زمانه وخاندي او ډيره زمانه به وژاړي، د امر صيغه يې ځکه راوړه چې دا کار يقيني دی، ځکه خبر کې من حيث هو الخبر د صدق او کذب احتمال وي، خو انشاء امر او نهي کې دا احتمال نه وي.

قليلا او کثيرا د نصب علت مصدريت او يا ظرفيت دی، لکه [ضَحِكًا قَلِيلًا، وَبُكَاءً كَثِيرًا] يا داسې [زَمَانًا قَلِيلًا، وَزَمَانًا كَثِيرًا].

[جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ]:

دوی باندې الله عزوجل ظلم نه کوي، چې دومره سختې سزاګانې يې ورته مقرر کړي دي، بلکې دوی داسې ناوړه کړنې ترسره کولې ځکه پدې برخه ليک اخته شو.

[جَزاءً] هم د مصدريت له امله منصوب دی.

دا د منافقانو صفت دی، چې هميش مومنانو مجاهدينو پورې خندا کوي، ټوقې کوي. خو الله ورته سخت تهديد ورکوي، چې خير نن وخاندئ، هر څومره چې خندلای شئ خو سبا ورځ به بيا ډير زيات وژاړئ.

نن سبا بعضې ناپوهه خلک مجاهدينو پسې خبرې کوي، مخې ته به يې چاى پروت وي، يوه خپه به يې په بله اړولې وي، خه مجلس به يې جوړ وي، او مجاهدينو عيبونه به لټوي، فلانې داسې دی او فلانې داسې دی. او ساده ګانو نسبتونه به ورته کوي، ځانونه به ورته زيات هوښياران ښکاري، خو رب ورته تهديد ورکړی چې ددغه خندا ګانو، ټوقو او استهزاء ګانو پور به څو څو چنده پرې کوئ.

دا آيت د هغه حديث په شان دی چې : وَاللَّهِ لَوْ تَعْلَمُونَ مَا أَعْلَمُ لَضَحِكْتُمْ قَلِيلًا وَلَبَكَيْتُمْ كَثِيرًا. صحيح البخاري. ژباړه: قسم په الله که تاسې په هغه څه خبر شئ چې ماته معلوم دي، نو تاسې به لږه موده وخاندئ او زيات وخت به وژاړئ.

[دې آيت کې هم الله عزوجل جهاد څخه وروسته پاتې کيدونکو ته زجر ورکوي او د جهاد څخه حرمان د هغوی لپاره لويه جزا وټاکل شوه]

فَإِنْ رَجَعَكَ اللَّهُ إِلَى طَائِفَةٍ مِنْهُمْ فَاسْتَأْذَنُوكَ لِلْخُرُوجِ فَقُلْ لَنْ تَخْرُجُوا مَعِيَ أَبَدًا وَلَنْ تُقَاتِلُوا مَعِيَ عَدُوًّا إِنَّكُمْ رَضِيتُمْ بِالْقُعُودِ أَوَّلَ مَرَّةٍ فَاقْعُدُوا مَعَ الْخَالِفِينَ (83)

ژباړه: نو که بيرته راوګرځولې ته الله يوې ډلې د دوی ته، نو اجازت وغواړي ستا څخه د وتلو (د جهاد لپاره) نو ته ورته اووايه هيڅکله مه وځئ ما سره او هيڅکله جهاد مه کوئ زما په ملګرتيا کې ددښمن سره، يقينا رضا شوي ياستئ تاسې په کيناستلو اول ځل، نو کينئ تاسې د پاتې کيدونکو سره.

تفسير:

[فَإِنْ رَجَعَكَ اللَّهُ إِلَى طَائِفَةٍ مِنْهُمْ]:

رجع لفظ متعدي دی، د رد په شان، او رجوع لازم دی. خو دلته رجع څخه متعدي معنا مراد ده.

او دا ځکه يې رجع وويل چې نبي عليه السلام په سفر کې و او دا آيتونهورباندې نازل شول.

[إِلَى طائِفَةٍ] يې ځکه وويل، چې مدينه کې پاتې کيدونکي ټول خو منافقان نه وو، بلکې د شرعي اعذارو خاوندان مومنان هم پکې وو. او بعضې بې عذره مومنان هم وو، چې بيا ورته رب العالمين بښنه وکړه.

او يا دويم قول پکې دا دی چې دا لفظ يې ځکه استعمال کړو، چې د منافقانو څخه بعضو توبه وويستله او جهاد څخه ناستې باندې پښيمانه وو.

[فَاسْتَأْذَنُوكَ لِلْخُرُوجِ فَقُلْ لَنْ تَخْرُجُوا مَعِيَ أَبَدًا وَلَنْ تُقَاتِلُوا مَعِيَ عَدُوًّا]:

تا سره په بله غزوه کې د تللو اجازت وغواړي، نو ورته اووايه چې تاسې ته د تګ اجازت نشته، زمونږ په ملګرتيا کې ددښمن سره جنګيدو سعادت ستاسې لپاره نه دی.

دا جهاد خو ډير مبارک عمل دی، هر سړي ته نه نصيب کيږي، بلکې دا خاص د الله عزوجل په فضل باندې انسان ته نصيب کيږي. الله عزوجل چې چا څخه خفه شي د نيک اعمالو توفيق ترې واخلي. او مومن باندې دا ډيره سخته تماميږي.

نو دا خبره ورته وکړه چې مونږ سره جنګ ته مه وځئ:

١.دوی ته عقوبت او زور ورکولو لپاره. ٢.ددوی په ويستلو کې خو هغه مفاسد دي، چې مخکې الله عزوجل ذکر کړل چې دا خلک په تاسې کې فتنه او فساد خپروي، ددوی په وتلو کې خير نشته.

[إِنَّكُمْ رَضِيتُمْ بِالْقُعُودِ أَوَّلَ مَرَّةٍ فَاقْعُدُوا مَعَ الْخَالِفِينَ]:

دا علت دې د ماقبل، وايي ما سره ځکه مه وځئ چې تاسې د تبوک په سخته کې پاتې شوي ياستئ، نو وس د آسانۍ غزا ته مه وځئ. ستاسې ايمان خو مونږ کتلې دی چې سخته کې پاتې کوئ نو بيا مو ولې بوځو ؟

[فَاقْعُدُوا مَعَ الْخالِفِينَ] دا په ماقبل باندې تفريع ده، چې کور کې د زنانه وو سره کينئ. او دا هم مقام د تهديد او زجر دی، خليفة المسلمين ابو بکر البغدادي تقبله الله هم بعضې مواضعو کې خلکو ته ويلي و، چې صفا جهاد کولای شئ وکړئ او که نه يې شئ کولای نو په کور کې زنانه وو سره کينئ خو د جهاد صف مه خرابوئ، نو داسې خطابات ددې آيتونو څخه مستنبط دي.

والخالفين:

١.د خَالِف جمع ده. لکه دوی د وتونکو غازيانو څخه وروسته پاتې کيږي. او مراد ترې زنانه او ماشومان دي.

٢.او چا ويلي دي چې خالفين معنا فاسدين ده، معنا يې دا ده، عربان وايي [فُلَانٌ خَالَفَ أَهْلَ بَيْتِهِ إِذَا كَانَ فَاسِدًا فِيهِمْ] فلانى د خپلې کورنۍ سره خلاف دی، دا هله ويل کيږي چې يو کس پدغه کورنۍ کې فاسد وي. نو داسې صورت کې به منافقان مراد شي.

٣.فَرَّاءُ وايي: مَعْنَاهُ الْمُخَالِفِينَ. ددې نه مراد مخالفين دي. دې حال کې به هم منافقان، مرجفين او د اسلام دښمنان مراد شي.

[دې آيت کې الله عزوجل د منافقانو په اړه يو بل حکم ذکر کوي چې نبي عليه السلام ته وايي ددې منافقانو په قبر باندې مه ودريږه او دعا ورله مه غواړه] وَلَا تُصَلِّ عَلَى أَحَدٍ مِنْهُمْ مَاتَ أَبَدًا وَلَا تَقُمْ عَلَى قَبْرِهِ إِنَّهُمْ كَفَرُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَمَاتُوا وَهُمْ فَاسِقُونَ (84)

ژباړه: او هيڅکله مونځ (د جنازې) مه کوه په يو تن ددوی چې مړ شي او مه ودريږه د هغه د قبر په خوا کې، يقينا دوي کفر کړی دی په الله تعالى او په رسول د هغه او مړه شوي دي دوی په داسې حال چې دوی نافرمان وو.

تفسير:

[وَلَا تُصَلِّ عَلَى أَحَدٍ مِنْهُمْ مَاتَ أَبَدًا وَلَا تَقُمْ عَلَى قَبْرِهِ]:

شان نزول ددې آيت کريمه داسې دی:

عَنِ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: أَنَّ عَبْدَ اللَّهِ بْنَ أُبَيٍّ لَمَّا تُوُفِّيَ، جَاءَ ابْنُهُ إِلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، أَعْطِنِي قَمِيصَكَ أُكَفِّنْهُ فِيهِ، وَصَلِّ عَلَيْهِ، وَاسْتَغْفِرْ لَهُ، فَأَعْطَاهُ النَّبِيُّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَمِيصَهُ، فَقَالَ: «آذِنِّي أُصَلِّي عَلَيْهِ»، فَآذَنَهُ، فَلَمَّا أَرَادَ أَنْ يُصَلِّيَ عَلَيْهِ جَذَبَهُ عُمَرُ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، فَقَالَ: أَلَيْسَ اللَّهُ نَهَاكَ أَنْ تُصَلِّيَ عَلَى المُنَافِقِينَ؟ فَقَالَ: " أَنَا بَيْنَ خِيرَتَيْنِ، قَالَ: {اسْتَغْفِرْ لَهُمْ أَوْ لاَ تَسْتَغْفِرْ لَهُمْ إِنْ تَسْتَغْفِرْ لَهُمْ سَبْعِينَ مَرَّةً، فَلَنْ يَغْفِرَ اللَّهُ لَهُمْ} [التوبة: 80] " فَصَلَّى عَلَيْهِ، فَنَزَلَتْ: {وَلاَ تُصَلِّ عَلَى أَحَدٍ مِنْهُمْ مَاتَ أَبَدًا، وَلاَ تَقُمْ عَلَى قَبْرِهِ} [التوبة: 84]

عبد الله بن عمر رضي الله عنهما وايي: کله چې عبد الله بن أبي مړ شو، د هغه زوی نبي عليه السلام ته راغی او ويې ويل: اې د الله رسوله! ته خپل قميص ماته راکړه، چې زه پکې پلار خښ کړم، او جنازې مونځ هم پرې وکړه، ښښنه هم ورله وغواړه، نو نبي عليه السلام ورته خپل قميص ورکړو، او ورته يې وويل: بيا ما خبر کړه، چې مونځ پرې وکړم. هغه نبي عليه السلام خبر کړو، کله چې نبي عليه السلام اراده وکړه چې هغه باندې د جنازې لمونځ وکړي، نو عمر رضي الله عنه هغه کش کړو، او ورته يې وويل: آيا الله عزوجل ته د منافقانو جنازو څخه نه يې منع کړې ؟ هغه ورته وويل: ما ته الله عزوجل ددوه خبرو اختيار راکړی دی، [که بخښنه غواړې ته دوی لره، او که نه غواړې بخښنه دوی لره (يو شان ده)] او د جنازې مونځ يې پرې وکړو، نو الله عزوجل دا آيت نازل کړو.

[إِنَّهُمْ كَفَرُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَمَاتُوا وَهُمْ فَاسِقُونَ]:

دا علت دی، چې جنازې پرې ولې

مه کوه؟ وايي ځکه چې دوی کفر کړی و، او ښکاره نافرمانۍ په حالت کې وفات شوي وو.

دا آيت دليل دې پدې خبره چې څوک د الله او رسول عليه السلام مخالفت کوي، د غير الله څخه کومک غواړي، بابا ګانو نه اولادونه غواړي، يا وضعي قوانينو ته خپلې پريکړې وروړي، جهاد پسې ټوقې کوي، مجاهدينو پسې مسخرې کوي، نو دې خلکو باندې جنازه کول ندي پکار.

دغه رنګ پدې خبره هم دليل دی چې يو کس کې نفاق موجود وي، د شريعت د احکامو سپکاوي پکې موجود وي، جهاد او مجاهدينو تحقير کوي، نو دا خلک که حجونه وکړي، که طوافونه وکړي، که روژې او مونځونه وکړي، که نبي عليه السلام په قميص کې خښ کړی شي، که نبي عليه السلام پرې د جنازې لمونځ هم وکړي، که ښښنه هم ورته وغواړي، که په خوله کې ورته خپلې مبارکې لاړې هم واچوي، خو چې توبه ونه باسي، الله عزوجل يې نه ښښي. لکه ابن سلول ته دې ټولو افعالو کومه ګټه ونه رسوله، بلکې د جهنم لمبو ته ورغی. نعوذ بالله.

[دې آيت کريمه کې هم الله عزوجل دا خبره بيانوي چې د منافقانو مالونه او اولادونه دې تاسې تعجب کې وانه چوي]

وَلَا تُعْجِبْكَ أَمْوَالُهُمْ وَأَوْلَادُهُمْ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ أَنْ يُعَذِّبَهُمْ بِهَا فِي الدُّنْيَا وَتَزْهَقَ أَنْفُسُهُمْ وَهُمْ كَافِرُونَ (85)

ژباړه: او تعجب کې دې وانه چوي تا لره مالونه ددوی او اولادونه ددوی، يقينا غواړي الله تعالی چې عذاب ورکړي دوی لره په هغې سره په دنيا کې او وځي روحونه ددوی په داسې حال چې دوی کافر وي.

تفسير:

[وَلَا تُعْجِبْكَ أَمْوَالُهُمْ وَأَوْلَادُهُمْ]:

داسې آيت کريمه مخکې هم تير شوی دی، دواړو کې د الفاظو تغيير شته، خو دلته يې دې مقصد لپاره راوړو چې نفاق ددغه دوه شيانو د وجې پيدا کيږي، مال او د اولاد مينه. او دغه شان د مالداره منافق او هغه منافق چې اولادونه يې زيات وي، هغوی کې کوم فرق نشته. يا هم دا تعليم دی که ددې منافقانو بچيان نيکان خلک هم وي خو منافقانو سره تعامل کې تاسې ددغه بچيانو لحاظ يې مه کوئ، لکه عبد الله بن أبي بن سلول، زوي عبد الله رضي الله عنه نيک انسان و، د هغه مطالبې له امله پرې نبي عليه السلام د جنازې مونځ وکړ.

يا دا فرق هم بيان شوی چې مخکنی آيت د منافقانو يوې ډلې په اړه و، او دا د بلې ډلې په اړه دی.

او يا هم دا آيت د يهوديانو په اړه دی او هغه لومړی آيت د منافقانو په اړه دی.

[دې آيت کريمه کې هم منافقانو لپاره زجر دی، چې خه مالداره وي، خه روغ مټ وي، خو جهاد او تشکيل په وخت به بيا عذرونه او بهانې شروع کړي، او وايي به چې مونږ د زنانه وو سره کورونو کې پريږدئ]

وَإِذَا أُنْزِلَتْ سُورَةٌ أَنْ آمِنُوا بِاللَّهِ وَجَاهِدُوا مَعَ رَسُولِهِ اسْتَأْذَنَكَ أُولُو الطَّوْلِ مِنْهُمْ وَقَالُوا ذَرْنَا نَكُنْ مَعَ الْقَاعِدِينَ (86)

ژباړه: او کله چې نازل کړې شي يو سورت (په دې خبره) چې ايمان راوړئ په الله تعالی او جهاد وکړئ په ملګرتيا د رسول د هغه (صلی الله عليه وسلم) کې، نو اجازت غواړي ستا نه د قدرت والا خلک ددوی نه، او وايي دوی چې پريږده مونږه چې شو مونږه د کيناستونکو سره.

تفسير:

[وَإِذَا أُنْزِلَتْ سُورَةٌ أَنْ آمِنُوا بِاللَّهِ وَجَاهِدُوا مَعَ رَسُولِهِ]:

کله چې سورت نازل کړې شي، مراد د سورت څخه:

١.قرآن کريم دی. ٢.يا د سورت بعضې حصه مراد ده، يعنې څو آيتونه. ٣.يا ټول سورت مراد دی. ۴.يا دا سورت توبه مراد ده.

دا «أَنْ» په [أَنْ آمِنُوا بِاللَّهِ] کې د نازليدونکې حکم تفسير دی، او يا مصدريه دی خو باء حرف جار ترې حذف شوی دی، اصلا داسې دی: [بأن آمنوا].

دا خطاب مومنانو ته هم شامليدای شي او منافقانو ته هم، مومنانو خو ايمان راوړی و، نو هغوی لپاره دوام او استقامت مراد و او منافقانو لپاره خالص ايمان مراد دی ځکه هغوی د ايمان دعوه کوله خو نفاق پکې موجود و.

فايده:

ايمان يې مخکې ذکر کړو، او جهاد يې وروسته ذکر کړو، ځکه چې ايمان اساس او اصل دی، چې ايمان نه وي نو جهاد په نوم مبارزه چاته فايده نه ورکوي. لکه طالبان وايي مونږ شل کاله جنګ کړی دی، نو شل کاله جنګ خو د افغان مرتد حکومت هم وکړو، امريکايانو، اروپايانو ټولو وکړو. آيا دې ټولو ته به جهاد ويل کيږي؟ نا، بلکې [من قاتل لتكون كلمة الله هي العليا فهو في سبيل الله] دا نبوي قاعده ده، چې هدف د الله ددين سرلوړي وي، منهج يې صفا وي، دا جهاد بلل کيږي، د ملګرو ملتونو رسميت شرکې ترلاسه کولو په پار مبارزه جهاد نه بلل کيږي، ولو که سل کاله هم وشي.

[اسْتَأْذَنَكَ أُولُو الطَّوْلِ مِنْهُمْ]:

أولوا الطول چا ته وايي؟

ابن عباس او حسن وايي: د پراخه مال خاوندان. أصم وايي: مشران او سرداران.

دا د پراخه مال خاوندان او مشران يې ځکه ذکر کړل چې دوی خو بايد خامخا ووځي، ددوی پراخې او استطاعت دا تقاضا کوي، چې اسلام لپاره قرباني ورکړي. هيڅ نوعه عذر نه لري.

[وَقَالُوا ذَرْنَا نَكُنْ مَعَ الْقَاعِدِينَ]:

مونږ د غزوې څخه وروسته پاتې کيدونکو معذوره خلکو سره پريږدئ. لکه ضعيفان او مريضان.

[دې آيت کې هم الله عزوجل منافقانو ته زورونه ورکوي، او ددوی دوه بد صفات ذکر کوي چې زنانه وو سره خوشحاله دي او په زړونو يې الله مهر لګولی دی، ناپوهه دي]

رَضُوا بِأَنْ يَكُونُوا مَعَ الْخَوَالِفِ وَطُبِعَ عَلَى قُلُوبِهِمْ فَهُمْ لَا يَفْقَهُونَ (87)

ژباړه: خوشحاله دي دوی پدې خبره چې د پاتې کيدونکو ښځو سره شي او مُهر وهلې شوی دی په زړونو ددوی نو دوی نه پوهيږي.

تفسير:

دې آيت کريمه کې د منافقانو دوه صفات دي:

اول: ښځو په شان کور کې ناستې ته خوشحاليږي.

دويم: په زړونو يې الله عزوجل مهر وهلې ځکه ناپوهه دي.

[رَضُوا بِأَنْ يَكُونُوا مَعَ الْخَوَالِفِ]:

وَالْخَوَالِفُ: هغه زنانه وو ته ويل کيږي چې د سړو څخه وروسته په کورونو کې ناستې وي. او يا هم مراد ترې فساديان دي لکه مخکې چې تير شو.

[وَطُبِعَ عَلَى قُلُوبِهِمْ فَهُمْ لَا يَفْقَهُونَ]:

الله عزوجل ددوی ناوړه کړنو له امله ددوی په زړونو مهرونه لګولي دي، چې دوی وس سرګردانه دي، خپل نفع او نقصان نه پيژني، او د حيواناتو په څير دي. د جهاد په ګټه ندي خبر او د زنانه وو سره کورونو کې کيناستو په نقصان نه پوهيږي. د دنيا زوال او د عقبی دايمي خيرونو په ارزښت ندي خبر، ځکه جهادونه نه کوي.

[دې دوه آيتونو کې الله عزوجل د نبي عليه السلام او د صحابه وو مدحه کوي او مجاهدينو لپاره بشارت ذکر کوي، د قرآن کريم طريقه دا ده چې اضداد ذکر کوي، مخکې منافقان او د هغوی عاقبت ذکر شو، اوس د مجاهدينو بيان او د هغوی ابدي بريا ذکر کوي]

لَكِنِ الرَّسُولُ وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ جَاهَدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ وَأُولَئِكَ لَهُمُ الْخَيْرَاتُ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ (88)

ژباړه: مګر رسول الله (صلی الله عليه وسلم) او هغه څوک چې ايمان يې راوړی دی دده تابعدارۍ کې، جهاد کوي په مالونو خپلو سره او نفسونو خپلو سره او دغه کسان ددوی لپاره ډيره خوشحالي ده او همدغه کسان کامياب دي.

تفسير:

[لَكِنِ الرَّسُولُ وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ جَاهَدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ]:

ددې استدراک څخه هدف منافقانو ته خبرداری دی، که تاسې جهاد ته شا کړه، د زنانه وو سره د نغرې او تنور غاړه مو ونيوله، نو دا اسلام ته کوم نقصان نه ورکوي، بلکې ستاسې څخه غوره او مخلص مومنان شته چې هغوی د جهاد فريضه پرمخ وړي، د اسلامي نظام قيام په پار مبارزه کوي. لکه الله عزوجل سورت الأنعام ٨٩ کې فرمايي:

فَإِنْ يَكْفُرْ بِهَا هَؤُلَاءِ فَقَدْ وَكَّلْنَا بِهَا قَوْمًا لَيْسُوا بِهَا بِكَافِرِينَ. سورة الأنعام.

ژباړه: اوس که دا خلك د هغه له منلو څخه انکار کوي نو (پروا

نشته) مونږ څه نورو خلکو ته دانعمت ورسپارلی دی چې له هغه څخه منکران نه دي.

[وَأُولَئِكَ لَهُمُ الْخَيْرَاتُ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ]:

خيرات د خير جمع ده، يعني مجاهدينو لپاره ددين او دنيا فايدې دي. يا هم مراد ترې د خايسته مخونو والا حورې دي. لکه الله عزوجل فرمايي: فِيهِنَّ خَيْرَاتٌ حِسَانٌ. سورة الرحمن. ژباړه: پدې جنتونو کې د غوره اخلاقو او خايسته مخونو والا حورې دي. دلته ترې مراد هدف ترلاسه کونکي بريالي مجاهدين دي.

اسم اشارې تکرار ددوی د لوړ شان او د سترو اجرونو لپاره راغلی دی.

أَعَدَّ اللَّهُ لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ (89)

ژباړه: تيار کړي دي الله تعالی دوی لپاره جنتونه، چې بهيږي لاندې د هغې نه ولې، هميشه به وي دوی په هغې کې، او دا لويه کاميابي ده.

تفسير:

جنات باغونو ته ويل کيږي، چې ددغه ونو او بنګلو د لاندې به نهرونه روان وي، او مخکې يې څه نا څه بيان تير شوی دی.

[مخکې آيتونو کې الله عزوجل د مدينې منافقانو اعذار او بهانې ذکر کړې، وس د شاوخوا بانډچيانو حال ذکر کوي]

وَجَاءَ الْمُعَذِّرُونَ مِنَ الْأَعْرَابِ لِيُؤْذَنَ لَهُمْ وَقَعَدَ الَّذِينَ كَذَبُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ سَيُصِيبُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ (90)

ژباړه: او راغلل ددروغو بهانې جوړونکي د بانډچيانو څخه، ددې لپاره چې اجازت وکړې شي دوی ته او کيناستل هغه کسان چې دروغ يې ويلي وو الله تعالی ته او د رسول د هغه ته (صلی الله عليه وسلم)، زر دي چې وبه رسيږي هغه کسانو ته چې په کفر پاتې شويدي ددوی نه عذاب دردناک.

تفسير:

[وَجَاءَ الْمُعَذِّرُونَ مِنَ الْأَعْرَابِ]:

[الْمُعَذِّرُونَ] څخه څوک مراد دي ؟

اول: الْفَرَّاء، وَالزَّجَّاج، او ابْنَ الْأَنْبَارِيّ وايي ددې څخه مراد هغه خلک دي چې په رښتيا هم معذوره وو.

دويم: جَوْهَرِي او صَاحِبُ الْكَشَّاف وايي: دا د عذَّر مادې څخه دی، او هغه چاته ويل کيږي چې حقيقت کې عذر نه لري، ددروغو بهانې جوړوي. نو حاصله معنا به يې دا شي دې نه مراد [مبطلون] باطل بهانې جوړونکي خلک دي. ځکه ددوی عذرونه باطل وو.

[وَقَعَدَ الَّذِينَ كَذَبُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ]:

د بانډچيانو يوې ډلې خو عذر وړاندې کړو، خو بلې ډلې بيخي عذر هم وړاندې نه کړو، پرته له کوم عذره د غزوې څخه پاتې شو. او دا د بانډچيانو منافقان وو، چې حقيقت کې يې ايمان نه وو راوړی، او دروغجن وو. اوس دغه منافقانو ته الله عزوجل تهديد ورکوي:

[سَيُصِيبُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ]:

د جهاد څخه وروسته پاتې کيدونکو بانډچې منافقانو لپاره لوی تهديد دی، الله عزوجل دغه کسان کافران وبلل او دوی لپاره يې دردناک عذاب خبر ورکړو، جزاء من جنس العمل وي، أليم هغه عذاب ته وايي چې ظاهرا دومره غټ نه ښکاري خو حقيقت کې مُؤلِم يعني دردونکی وي. او ددې عذاب اطلاق د دنيا او آخرت په عذابونو باندې کيږي.

ابْنُ الْمُنْذِرِ، ابْنُ أَبِي حَاتِمٍ، او أَبُو الشَّيْخِ د محمد ابْنِ إِسْحَاق څخه ذکر کوي: چې د بنو غفار يو څو کسان راغلل او عذر يې وړاندې کړو، پدوی کې خفاف بن إيماء هم و. يا دا هم ويل شوي چې دا د عَامِرِ بْنِ الطُّفَيْلِ ډله وه، هغوی نبي عليه السلام ته ووېل که مونږ تا سره غزا ته تللي وای نو د طيء قبيلې بانډچيانو به زمونږ په کورنيو او حيواناتو حملې کړې وې.

[وس دې آيت کې الله عزوجل د شرعي عذرونو والا ذکر کوي، چې په هغوی باندې گناه او ملامتيا نشته]

لَيْسَ عَلَى الضُّعَفَاءِ وَلَا عَلَى الْمَرْضَى وَلَا عَلَى الَّذِينَ لَا يَجِدُونَ مَا يُنْفِقُونَ حَرَجٌ إِذَا نَصَحُوا لِلَّهِ وَرَسُولِه مَا عَلَى الْمُحْسِنِينَ مِنْ سَبِيلٍ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ (91)

ژباړه: نشته دې گناه په کمزورو باندې او نه په مريضانو باندې او نه په هغه کسانو چې نه مونده کوي څه شی چې خرچ کړي (په کيناستلو د جهاد) کله چې اخلاص کوي الله او رسول د هغه سره، نشته په احسان کونکو باندې هيڅ ملامتيا او الله تعالی بخښونکی رحم کونکی دی.

تفسير:

[لَيْسَ عَلَى الضُّعَفَاءِ وَلَا عَلَى الْمَرْضَى وَلَا عَلَى الَّذِينَ لَا يَجِدُونَ مَا يُنْفِقُونَ حَرَجٌ]:

د أصحاب الأعذار بيان شروع شو، دا رد دی په هغه خلکو چې روغ جوړ دي او ځان لپاره عذرونه بيانوي. تر ټولو لومړی يې ضعيفان ذکر کړل، دا ځکه چې ضعيفانو په اصل خلقت کې عذر وي، لکه بوډا ګان، ړوند، ګوډ، دايمي ناروغان او داسې نور.

دويم مريضان ذکر شو، چې دا عارضي عذر دي، اصل خلقت کې روغ وي، خو وروسته ورته مرض عارض شوی وي. او د مرض اطلاق هر هغه چا باندې کيږي چې لغت او شريعت کې ورته مريض ويل کيږي.

دريم قسم هغه کسان دي، چې مالي توان نه لري. جهادي وسائل او اسبابو لپاره بل ته محتاج دي، نو الله عزوجل ددغه درې ډوله خلکو څخه گناه پورته کړې ده، او پدوی معرکې ته تلل واجب نه دي.

نو صاحب الأعذار په لاندې ډول دي:

۱.ماشوم. ۲. زنانه. ۳.مريض. ۴.غلام. ۵. ليونی. ٦. ګوډ. ۷. ړوند. ۸. خنثی مشکل ۹.هغه غريب چې د جهاد ته تګ نفقه او همدغه شان اسلحه اخستلو وس نه لري.

نو جهاد په مسلمان سړي بالغ عاقل آزاد سالم البدن او استطاعت لرونکي باندې فرض دی.

امام نووي وايي:

امام مراهق (هغه هلکان چې بلوغ ته نږدې وي) او زنانه د زخميانو تداوي او اوبو راوړو لپاره بوتللی شي. خو ليوني ته به په هيڅ صورت اجازت نه ورکوي. او خنثی مشکل باندې هم جهاد نشته.

هغه مريض چې د جنګ او سورلي کولو وس نه لري او يا هم جنګ کې ورته سخت مشقت وي، نور لږه تبه او د غاښ درد وغيره عذر نه دی.

هغه ګوډ چې ګوډ والی يې ښکاره وي، کچېرته ګوډ والی يې لږ و نو بيا پرې جهاد لازم دی. په ړوند هم جهاد نشته، او د يوې سترګې خاوند او هغه کس چې نظر يې کم وي هم جهاد فرض دی، کله چې ځان د اسلحې ژغورلی او دښمن معلومولې شي. او په هغه غريب هم جهاد نشته چې اسلحه وغيره نشي اخستلې، خو که امام يې ورته ورکوي نو بيا پرې لازم دی.[روضة الطالبين وعمدة المفتيين للامام النووي ج10/ صـ208]

د دغه شرعي حاجتونو له امله چې څوک له جهاده ايسار شي نو الله جل جلاله ورته د جهاد اجر ورکوي. مشهور حديث:

عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ : أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ رَجَعَ مِنْ غَزْوَةِ تَبُوكَ ، فَدَنَا مِنَ الْمَدِينَةِ ، فَقَالَ : " إِنَّ بِالْمَدِينَةِ أَقْوَامًا مَا سِرْتُمْ مَسِيرًا ، وَلَا قَطَعْتُمْ وَادِيًا إِلَّا كَانُوا مَعَكُمْ " ، قَالُوا : يَا رَسُولَ اللَّهِ، وَهُمْ بِالْمَدِينَةِ، قَالَ : " وَهُمْ بِالْمَدِينَةِ حَبَسَهُمُ الْعُذْرُ". متفق عليه

انس بن مالک فرمايي کله چې رسول الله صلی الله عليه وسلم له تبوک راوګرځيد او مدينې ته نږدې شو نو هغه وفرمايل: په مدينه کې بعضې داسې خلک دي، چې تاسې سره په هر مزل او هر خوږ کې شريک و، صحابه و وفرمايل: ای د الله رسوله دوی په مدينه کې و او اجر کې مونږ سره شريک دي. هغه وفرمايل: او دوی په مدينه کې و، خو عذر ايسار کړي وو.

عن أبي بردة قال سَمِعْتُ أَبَا مُوسَى مِرَارًا ، يَقُولُ : قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ : " إِذَا مَرِضَ الْعَبْدُ أَوْ سَافَرَ كُتِبَ لَهُ مِثْلُ مَا كَانَ يَعْمَلُ مُقِيمًا صَحِيحًا". [صحيح البخاري]

رسول الله صلی الله عليه وسلم وفرمايل: کله چې انسان مريض شي او يا په سفر ولاړ شي، دې ته د هغه اعمالو اجر ليکلې کيږي، چې ده به په صحت او کور (اقامت) کې کول.

عَنْ عَبْدِ اللهِ بْنِ عَمْرٍو ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وسَلَّمَ ، قَالَ : " مَا أَحَدٌ مِنَ النَّاس يُصَابُ بِبِلَاءٍ فِي جَسَدِهِ إِلَّا أَمَرَ اللهُ عَزَّ وَجَلَّ الْمَلَائِكَةَ الَّذِينَ يَحْفَظُونَهُ ، فَقَالَ : اكْتُبُوا لعَبْدي كُلَّ يَوْمٍ وَلَيْلَةٍ مَا كَانَ يَعْمَلُ مِنْ خَيْرٍ، مَا كَانَ فِيَ وِثَاقَي". [مسند أحمد]

ژباړه: کله چې د يو تن په بدن باندې څه مريضتيا ولږي نو الله

جل جلاله هغه ساتونکو ملائکو ته وویل: چې زما بنده به چې شپه او ورځ کوم نیک اعمال کول، هغه ورله ولیکئ تر څو چې زما په بند (مرض) کې ترلی وي.
د دغه کسانو پرته جهاد په هر چا لازم دي، خصوصا نن سبا چې دښمن د مسلمانانو ساحې قبضه کړې او په لکونو سړي او زنانه ورسره بندیانې دي. او اسلامي نظام مفقود دی نو جهاد څخه ایساریدونکي هیڅ جواز نه لري.

[إِذَا نَصَحُوا لِلَّهِ وَرَسُولِهِ مَا عَلَى الْمُحْسِنِينَ مِنْ سَبِيلٍ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ]:

د عذرونو خاوندانو د پاتې کیدو اجازت هله دی چې کله دوی کې دا شرط موجود وي: " إذا نصحوا لله ورسوله " یعني الله او رسول سره به کلک مخلص وي. النصح ویل کیږي، عمل د دوکې (او ګډون) څخه پاکول، نفطویه وایي: خالص کولو ته وایي.
وَالنُّصْحُ لِلَّهِ: په الله باندې ایمان راوړل، توحید منل او د شرک څخه ډډه کول، د هغه په شریعت عمل کول، د شریعت مخالفت کونکی پریښودل، ولو که هر څوک وي. او د الله سره نصح کې د الله بندګانو سره خیرخواهي هم داخله ده، د الله د لارې غازیانو سره مینه او کومک کول هم پکې شامل دي، او د مجاهدینو دښمنانو سره هر نوعه تعاون څخه ځان ساتل.
وَنَصِيحَةُ الرَّسُولِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: د نبي علیه السلام نبوت تصدیق کول، په راوړي شریعت یې ایمان راوړل، هر امر کې یې اطاعت او هر نهي څخه یې ځان منع کول، چا سره چې هغه دوستي وي هغه سره دوستي او د هغه دښمن سره دښمني کول، د هغه سره کامل محبت او د هغه د سنت طریقو تعظیم کول، او د هغه سنت طریقې ژوندۍ ساتل وغیره.
د مسلم روایت کې هم راځي:
عن تميم الداري أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «الدِّينُ النَّصِيحَةُ - ثَلَاثًا -، قَالُوا: لِمَنْ؟ قَالَ: لِلَّهِ، ولكتابه، وَلِرَسُولِهِ، وَلِأَئِمَّةِ الْمُسْلِمِينَ، وَعَامَّتِهِمْ». صحیح مسلم.
ژباړه: نبي علیه السلام درې کرت وفرمایل: دین خیرخواهي ده، هغوی وویل: د چا لپاره ؟ هغه وفرمایل: الله لپاره، د هغه کتاب، د هغه رسول، د مسلمانانو امامانو او عامو مسلمانانو لپاره.
[ما على المحسنين] کې اشاره ده دې ته چې دا معذوره خلک به د خپل وسع مطابق یو څه کوي، مثلا په بدن جهاد نشي کولی نو په ژبه او قلم باندې جهاد وکړي، د مجاهدینو دفاع وکړي. وغیره.
[دې آیت کریمه کې څلورم قسم معذورین ذکر دي چې سفر لپاره سورلی ورسره نه وي]

وَلَا عَلَى الَّذِينَ إِذَا مَا أَتَوْكَ لِتَحْمِلَهُمْ قُلْتَ لَا أَجِدُ مَا أَحْمِلُكُمْ عَلَيْهِ تَوَلَّوْا وَأَعْيُنُهُمْ تَفِيضُ مِنَ الدَّمْعِ حَزَنًا أَلَّا يَجِدُوا مَا يُنْفِقُونَ (92)

ژباړه: او نشته ګناه په هغه کسانو باندې چې کله راغلل تاته دې لپاره چې سورلی ورکړې دوی لره نو تا وویل چې زه نه مومنده کوم هغه څه چې سپاره کړم تاسې په هغې باندې، نو وګرځیدل دوی او سترګو ددوی تویولې اوښکې د وجې د غم نه، پدې خبره چې نه مومنده کوي هغه څه چې خرچ کړې دوی.

تفسیر:
[وَلَا عَلَى الَّذِينَ إِذَا مَا أَتَوْكَ لِتَحْمِلَهُمْ]:
د هغه صحابه وو عظمت شان بیانوي، چې جهاد ته تللو ارمانجن و، خو سورلی یې نه درلودې، نبي علیه السلام سره هم اسباب محدود وو، هغه هم جواب کړل، نو ددوی د نصح او خیرخواهي دا حال و، چې ژړل یې، دومره خفه وو. داسې نه وو چې ځانونه یې پټول بلکې په پاتې کیدو خفه وو.

[حَزَنًا أَلَّا يَجِدُوا مَا يُنْفِقُونَ]:
پدې خفه وو چې څه یې مونده نه کړل، یا معنا دا ده، دوی پدې خفه وو چې خپله هم څه نه لري او نبي علیه السلام سره یې هم څه مونده نه کړل.
دا صحابه وو، داسې یې نه کول چې مونږ خو معذوره یو، ځان غلی ونیسه، نه نبي علیه السلام ته راځي، چې مونږ ته ترتیب جوړ کړه چې جهاد او غزوې ته لاړ شو.
نبي علیه السلام سید البشر دی، ژوندی دی، خو صحابه وو ته سورلی نشي ورکولای نو نن سبا ددې زماني پیران به څنګه مشکل کشا وي او چا له به څنګه اولادونه ورکړي ؟ څنګه به یې حاجتونه پوره کړي ؟
[دې آیت کې وس دغه غریبو صحابه وو مقابل کې مالداره خلک بیانوي، چې سره د مالدارۍ جهاد نه کوي]

إِنَّمَا السَّبِيلُ عَلَى الَّذِينَ يَسْتَأْذِنُونَكَ وَهُمْ أَغْنِيَاءُ رَضُوا بِأَنْ يَكُونُوا مَعَ الْخَوَالِفِ وَطَبَعَ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِهِمْ فَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ (93)

ژباړه: یقینا ملامتیا په هغه کسانو ده چې اجازت غواړي ستا څخه (د پریښودلو د جهاد) او دوی مالداره وي، خوشحاله دي دوی پدې خبره چې شي د پاتې کیدونکو سره او مهر وهلی دی الله تعالی په زړونو ددوی باندې، نو دوی نه پوهیږي.
تفسیر:
[إِنَّمَا السَّبِيلُ عَلَى الَّذِينَ يَسْتَأْذِنُونَكَ وَهُمْ أَغْنِيَاءُ]:
یعني لار د ملامتیا، د عقوبت او مؤاخذې په هغه چا ده چې پراخې سره د پاتې کیدو اجازت غواړي. دوی مال لري، سورلی لري، خو بیا هم ښځو سره پاتې کیږي، دغه خلک ملامته دي.

[رَضُوا بِأَنْ يَكُونُوا مَعَ الْخَوَالِفِ]:
دا کلام مستأنف دی، د سوال جواب دی، سوال دا رازي چې دوی مالداره دي نو بیا ولې اجازت غواړي ؟ جواب یې دا دی: چې دوی ښځو سره کیناستل غواړي.

[وَطَبَعَ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِهِمْ فَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ]:
دا هم د اجازت غوښتلو دویم سبب دی، او عطف ده په [رضوا بأن يكونوا مع الخوالف] باندې، چې الله عزوجل ددوی په زړونو مهرونه وهلي دي. او ددغه مهر له امله دوی ګټه او تاوان نه پیژني، مخکې هم داسې علت تیر شو.

نثر اللؤلؤ والمرجان

في سلسلة معرفة الرحيم الرحمان

نهم درس

أحمد الله وأسبّحه بعلوّه وكماله الذي خلق السموات والأرض على مِنواله ونُوِّرَت بنوره وزُيّنَتْ بجماله ثم استوى على العرش لائقا بذاته وجلاله ولا يخفى عليه شيئ من أمور العالم وأفعاله وعليم بجميع أحواله وأعلن الفوز لمن امتثل بإنزاله وإرساله وأصلي وأسلّم على رسوله ونبيه محمد وعلى أهل بيته وأصحابه وآله، أمابعد:

محترمو مسلمانو وررونو او خويندو!

مخکې د عقيدې په ذکر شوي بحث کې مونږ د لوی الله عزوجل په توفيق سره د عرش د اثبات متعلق مسائل شروع کړي وه، چې د هغې له جملې څخه د عرش د لغوي او شرعي معنا څخه فارغ شوی وو، نو اوس دې درس کې د الله متعال په توفيق سره د عرش او په هغې د پاڅه د الله تبارک وتعالی د استواء (پورته کيدو) اثبات د قران کريم د اياتونو څخه شروع کوو.

نداء القران
بإثبات العرش والإستواء عليه للرحمان

اوس راځو او هغه دلائل ذکر کوو چې قران کې د عرش په اثبات او په هغې د الله تبارک تعالى د استواء متعلق راغلي دي:

(اول) د سورة طه پنځم ۵ نمبر اية کريمه الله تبارک وتعالى فرمايي: { الرحمن على العرش استوى} (ژباړه) رحمان ذات په عرش باندې پورته شوی دی.

(دويم) د سورة السجدة ۴ نمبر اية کې الله تبارک.وتعالى فرمايي: {اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَى عَلَى الْعَرْشِ}

ژباړه: الله هغه ذات دی چې اسمانونه او ځمکه او هغه څه چې د دې تر منځ دي په شپږو ورځو کې پيدا کړل، بيا يې له هغې وروسته پورته شو په عرش باندې.

(دريم) د سورة الفرقان نهه پنځوسم ۵۹ نمبر اية کريمه کې الله تبارک وتعالى فرمايي: {الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَى عَلَى الْعَرْشِ الرَّحْمَنُ فَسْأَلْ بِهِ خَبِيرًا}

ژباړه: (الله) هغه ذات دی چې په شپږو ورځو کې يې اسمانونه او ځمکه او ټول هغه څه پيدا کړل چې د اسمانونو او ځمکې په منځ کې دي، بيا هغه پر عرش باندې پورته شو، هغه ډير مهربان دی، نو د هغه د مقام تپوس له کوم خبر لرونکي څخه وکړه.

(څلورم) سورة الرّعد دويم ۲ نمبر اية کريمه کې الله تبارک وتعالى فرمايي: {اللَّهُ الَّذِي رَفَعَ السَّمَاوَاتِ بِغَيْرِ عَمَدٍ تَرَوْنَهَا ثُمَّ اسْتَوَى عَلَى الْعَرْشِ }

ژباړه: الله هغه ذات دی چې اسمانونه يې بغير له ستنو نه (پورته) ودرولي دي، کوم چې تاسې يې خپله وينئ. بيا له هغې وروسته په عرش پورته شوی دی.

(پنځم) د سورة يُونس دريم ۳ نمبر اية کريمه الله تبارک وتعالى فرمايي: {إِنَّ رَبَّكُمُ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَى عَلَى الْعَرْشِ}

ژباړه: بې شکه رب ستاسې هماغه الله دی، کوم چې آسمانونه او ځمکه (ټول) په شپږو ورځو کې پيدا کړل، او بيا له هغې وروسته په عرش پورته شوی.

(شپږم) د سورة الحديد څلورم ۴ نمبر اية کريمه الله تبارک وتعالى فرمايي: {هُوَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَى عَلَى الْعَرْشِ}

ژباړه: او (الله) هغه ذات دی چې اسمانونه او ځمکه يې په شپږو ورځو کې پيدا کړل، او بيا وروسته له هغې نه په عرش پورته شوی.

(اووم) د سورة الأعراف څلورپنځوسم ۵۴ نمبر اية کريمه کې الله تبارک وتعالى فرمايي: {إِنَّ رَبَّكُمُ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَى عَلَى الْعَرْشِ}

(ژباړه) بې شکه رب (پالونکی) ستاسو الله دی چې اسمانونه او ځمکې يې په شپږو ورځو کې پيدا کړل، او بيا په عرش پورته شوی دی.

التذکير بنقل الوضاحة والتفسير

تر دې ځايه دا د عرش او په عرش باندې د الله عزوجل د استواء هغه روښ او ښکاره دلائل دي کوم چې تاسو د الله تعالى د مقدس کتاب قران عظيم الشان څخه وليدل، چې په هغې کې الله سبحانه وتعالی ځانته عرش او په هغې د پورته کيدونه په اوو ۷ مقامو کې خبر ورکړی، او دغه صفت يې ځانته ثابت کړی اوس دلته د استواء على العرش متعلق د سلفو او مفسرينو څه رأيه ده راشئ او دا هم ملاحظه کړئ.

(۱) امام بخاري رحمه الله په خپل صحيح کې په کتاب التوحيد باب وكان عرشه على الماء کې د مشهور تابعي او مفسر امام مجاهد المتوفى هـ۱۰۴ رحمه الله نه نقل کړی فرمايي:

قال مجاهد استوى: علا على العرش يعني مجاهد د استوى په معنا کې فرمايي: په عرش پورته شوی دی.

(۲) امام اسحاق بن راهويه المروزی المتوفى هـ۲۳۸ رحمه الله فرمايي سمعت بشربن عمرقال

سمعت غير واحد من المفسرين يقول: {الرحمن على العرش استوى} أي ارتفع . فرمايي: ما د بشر بن عمر نه واوريدل، چې هغه وفرمايل ما د ډيرو مفسرينو څخه اوريدلي چې فرمايل يې د الرحمن على العرش استوى معنا ده يعني په عرش پورته شوی دی وګوره [شرح أصول الاعتقاد للالكائي ۳/۳۹۷] او [العرش للذهبي۲/۱۰]

(۳) مشهور امام او مفسر علامه بن جرير الطبری

المتوفى هـ۳۱۰ رحمه الله د (ثم استوى على العرش) په تفسير کې فرمايي: أي علا وارتفع يعني بره شوی په عرش او پورته شوی دی پرې وګوره [تفسير الطبري ۱۱/۱۶]، او دغه ډول په [۱۷/۴۸۰] ص کې د استوى على العرش په تفسير کې فرمايي: وعلا عليه وذلک يوم السبت فيما قيل. او دغه الله په دې عرش پورته شوی او دا د خالي په ورځ پورته شوی، لکه څنګه چې ويل شوی.

(۴) امام بيهقي المتوفى هـ۴۵۸ رحمه الله د ابن عباس رضي الله عنهما نه نقل کړی چې هغه فرمايي {ثم استوى صعد} يعني بيا يې استوى وکړه يعني وختلو [الأسماء والصفات ۲/۳۰۷]

(٥) ابوالعاليه الرياحي المتوفي هـ ٩٣ رحمه الله د ده نه امام بخاري رحمه الله په خپل صحيح کې په کتاب التوحيد باب وكان عرشه على الماء کې نقل کړی فرمايي: وقال أبو العالية الرياحي" {استوى إلى السماء} أي ارتفع الغرض په مذکوره اياتونو کې د استواء على العرش نه مراد په عرش باندې د پاسه کيدل او په هغې پورته کيدل مراد دي، چې په دې معنا باندې مونږ تاسو ته دغه د پنځو معتمدو أئمه او مفسرينو نه د هغوی

اقوال نقل کړل، نور هم ډير اهل علم شته چې هغوی هم د استواء نه مراد په دی اياتونو کې صعود او ارتفاع مراد کړی کوم چې علامه ذهبی رحمه الله په العرش کتاب کې ذکر کړی چې اختصار يې په دی ډول دی.

(٦)رُبيع بن أنس البكرى المتوفى هـ ١٤٠رحمه الله

(٧) امام مفسر بغوى المتوفى ٥١٠ هـ رحمه الله (٨) ابوالعباس احمد بن يحى الشيبانى المتوفى هـ ٢٩٢ رحمه الله.

(٩) خليل بن أحمد المتوفى هـ ١٧٠ رحمه الله (١٠) علامه ابو عمر بن عبدالبر المتوفى هـ ٤٦٣ رحمه الله

(١١) ابو عبدالله محمد بن زياد المعروف بابن الأعرابى المتوفى هـ ٢٣١ رحمه الله او دغه نظريه د أهل السنه والجماعة په نزد اجماعي نظريه ده چې استوى على العرش معنا ارتفاع على العرش ده، تفصيل لپاره الصواعق المرسلة اجتماع الجيوش مجموع الفتاوى العرش للذهبى ولابن ابى شيبه شرح اصول الاعتقاد للالكائى التمهيد لابن عبدالبر وغيرها کتابونه کتل ضروري دي.

الإقتباس والإستضاء لمعرفة أقسام الإستواء

دا چې جهميه او د هغوی طرفداران هميش د حق نه د انکار او مخ اړونې لپاره قِسم قِسم تأويلات او بهانې مخ ته کوي چې حق د خلکو مخ ته باطل او باطل حق ثابت کړي، چې يوه د هغوی د باطلو شبهاتو څخه دا ده، چې دوی وايي: استواء د عربو په کلام کې په ډيرو معناوو راځي، او دغه په عرش د استواء نه مراد چونکه تعين په دې معنا نه دی راغلی، نو لهذا د دې نه د صعود او ارتفاع معنا اخيستل جايز نه دي؟ الجواب بعون الله الوهاب: هغه دا دی چې استواء چې په عربي لغت کې ذکر شوي نو هغه په دوه قسمه ده.

(١) مطلق او دا ديته وايي چې دغه استواء د هيڅ يو حرف سره نه وي متصل شوي لکه د الله تبارک وتعالی دا وينا چې فرمايی { ولما بلغ أشده واستوى} او کله چې هغه ځوانۍ ته ورسيده او پوره شو.

نو دغه مطلق استوا د پوره والي تکميل او اتمام په معنا سره راځي.

(٢) مقيد او دا په درې قسمه ده.

(اول) مقيد په حرف د (إلى) سره او دا په سورة البقرة

٢٩ نمبر اية کې ده، چې فرمايي: {ثم استوى إلى السماء فسوٰهن سبع سموات} د اول ايت معنا ده او بيا اراده وکړه الله اسمان پس جوړ يې کړل اوه ٧ اسمانونه.

او دويم : سُورَةُ حٰمٓ السجدة/فُصِّلَت : چې فرمايي:

{ثُمَّ اسْتَوَىٰٓ إِلَى السَّمَآءِ وَهِيَ دُخَانٌ فَقَالَ لَهَا وَلِلْأَرْضِ ائْتِيَا طَوْعًا أَوْ كَرْهًا قَالَتَآ أَتَيْنَا طَآئِعِينَ}

ژباړه: او بيا اراده وکړه الله اسمان (جوړولو) ته او هغه لوگی وو پس امر يې وکړو هغه ته او ځمکې ته چې راشي که ستاسو خوښه وي، او که نه نو دواړو وويل مونږ طاعت کوونکی راځو.

دلته په دې دواړو اياتونو کې استواء د ارادې او توجه په معنا سره راځي، وگوره: [اقاويل الثقات ص١٢٧ لمرعى بن يوسف المقدسى]

(دويم) مقيد بحرف د (واو) سره هغه واو چې په معنی د (مع) سره وي چې فعل مفعول مفعول معه ته متعدی کوي لکه استوى الماء والخشبة يعني مع الخشبة اوبه د لرگې سره برابرې شوی (استوى الليل والنهار) يعني مع النهار شپه د ورځ سره په مقدار کې برابره شوه، نو دلته استوى د برابر والي او يو شان والي په معنا سره راځي.

(دريم) مقيد په حرف د (على) سره لکه دا هم قران کې

ډير ذکر شوی مثلاً سورة هود ٤٤ کې فرمايی {واستوت على الجودي} او کشتۍ د جودي د غر له پاسه ودريده.

او سورالفتح ٢٩ کې فرمايي

{فاستوى على سوقه}او بيا هغه پورته په خپلې تنې ودريده نو دغه اخري ذکر شوی استواء چې مقيد وي په قيد د حرف (على) سره دا د پورته والي يعنې علو او ارتفاع په معنا سره راځي او قران کې چې څومره مقاماتو کې چې هغه وه ٧ مقامات دي چې د الله تبارک وتعالی په کې ځانته په عرش د استواء تذکره کړی هغو ټولو کې استواء مقيد ده په حرف د (على) سره چې د دې نه معلومه شوه چې د استواء على العرش معنا معلومه ده چې هغه پورته والی او اوچتوالی د الله عزوجل دی د عرش د پاڅه او د دې ډول استواء نه په همدې معنا باندې علامه ابن القيم رحمه الله د اهل اللغة والاو اجماع نقل کړی ده، وگوره! [مختصر الصواعق المرسلة ١/٣٧٢]

نو د جهميه وو دا اعتراض چې استواء په معنا کې تعيين نه دی ثابت دا خبره غلطه ده نو د استواء على العرش نه همدا معنا ثابته شوه چې الله تبارك وتعالى په عرش باندې پورته شوی څنگه چې د هغه د ذات سره لايق حق او مناسب وي، څه رنگ والی او کيفيت يې هيڅ مخلوق ته نه دی معلوم بس د مؤمن عقيده په دې باره کې همدا وي چې الله عرش استواء کړی مونږ يې له کيفيت نه نه يو خبر کړي، بس مونږ ورباندې همدغه شان ايمان لرو، او همدا د اهل السنة والجماعة مسلک مذهب او عقيده ده د امام مالک بن انس رحمه الله نه چا پوښتنه وکړه، چې رحمن ذات په عرش استوى څنگه کړی؟ نو راوي فرمايي: امام مالک رحمه الله باندې د ډير غضب او غوصې له کبله خولې راغلې او بيا يې ورته وويل: الاستواء معلوم، والكيف مجهول، والإيمان به واجب، والسؤال عنه بدعة، (ژباړه) استواء د الله (د معنی په اعتبار سره) معلومه ده، او کيفيت د استواء نامعلوم دی او ايمان په استواء د الله په عرش باندې واجب دی او تپوس کول يې د کيفيت نه بدعت دی، او له دې بعد يې دی سايل ته وويل وما أراك إلا رجل سوء؛ ثم أمر به فأخرج. استواء د الله او زه نه وينم تا لره مگر يو بد انسان بيا يې امر وکړه او د مجلس څخه وويستل شو [وگوره شرح حديث جبريل لابن تيمية ص ٣٢]

دغه ډول شيخ الاسلام ابن تيمية رحمه الله د امام مالک رحمه الله مذکور قول نقل کوي. او فرمايي: وهكذا سائر الأئمة، قولهم يوافق قول مالك: في أنا لا نعلم كيفية استوائه كما لا نعلم كيفية ذاته، ولكن نعلم المعنى الذي دل عليه الخطاب، فنعلم معنى الاستواء، ولا نعلم كيفيته.

(ژباړه): دغه ډول ټول د دين امامان چې د هغوی قول د امام مالک د قول سره موافق دی په دې کې چې مونږ د استواء په کيفيت داسې نه پوهيږو لکه څنگه چې په کيفيت د ذات د هغه نه پوهيږو ها البته په هغه معنا د استواء پوهيږو په کوم چې دغه خطاب دلالت کوي نو مونږ په دې اساس سره د استواء معنی پيژنو خو کيفيت يې نه پيژنو وگوره [مجموع الفتاوى ٥/٣٦٥].

دغه ډول امام يوسف بن مرعي المقدسي المتوفى ١٠٣٣ هـ دالالکائي په حوالې سره په سند د ام سلمي رضي الله عنها څخه نقل کړی فرمايي: عن أم سلمة رضي الله عنها في قوله تعالى {الرحمن على العرش استوى} طه الإستواء معلوم والكيف مجهول والإيمان به واجب والسؤال عنه بدعه والبحث عنه كفر. (ژباړه) د اُم سلمى رضى الله عنها څخه د الله تعالى د دې قول په باره کې نقل دي چې فرمايي (او رحمان ذات په عرش پورته شوی دی) استواء معلومه (د معنا په اعتبار سره) خو کيفيت د استواء نامعلوم دی ايمان پرې واجب دی تپوس کول د کيفيت د استواء نه بدعة دی او بحث کول د کيفيت په باره کې کفر دی [أقاويل الثقات ص٦١]، د استواء متعلق دغه ډول قول د ربيعة بن أبي عبد الرحمن نه هم نقل دی چې أنه سئل عن قوله تعالى {الرحمن على العرش استوى} فقال الإستواء غير مجهول والكيف غير معقول ومن الله الرسالة وعلى الرسول البلاغ وعلينا التصديق.

(ژباړه) بې شکه له ده څخه پوښتنه وشوه د الله تعالی د دې قول متعلق چې {الرحمن على العرش استوى} دی نو ده وفرمايل استواء مجهوله نه ده، او کيفيت معقول نه دی د الله له طرف نه راليږل دي او د رسول ذمه رسَول دي، او په مونږ يې تصديق واجب دی. [أقاويل الثقات ص ١٢١] وگوره [شرح اصول الاعتقاد ٣/٥٨١].

الغرض اهل السنه والجماعه د استواء على العرش د صفت سره د ټولو صفاتو د الله عزوجل همدا عقيده لري، چې کيفيت او تمثيل يې حرام گڼي دا چې عرش فى الجمله به څومره جلي او بديهي دلايلو ثابت دی د دې متعلق د مفسرقرطبی يو قول هم واورئ: سره له دې چې موصوف دی باب کې د اشاعره وو څخه دی فرمايي: أظهر الأقوال وإن كنت لا أقول به ولا أختاره ما تظاهرت عليه الآي والأخبار والفضلاء الأخيار أن الله سبحانه على عرشه كما أخبر في كتابه بلا كيف بائن من جميع خلقه هذا جملة مذهب السلف الصالح.

(ژباړه) په أقوالو کې له ټولو نه

ښکاره قول (د صحت په اعتبار سره) اګر چې زه په دې قول هم نه کوم او اختياروم يې هم نه هغه هغه دی چې (په تائيد کې يې) اياتونه احاديث او غوره بهتر خلک (امامان د دين) مرسته کوي او هغه دا دی چې بې شکه الله سبحانه وتعالى په خپل عرش باندې دی لکه څنګه يې چې په خپل کتاب کې د هغې نه خبر ورکړی بغير له کيفيت څخه جدا دی د خپل مخلوق نه او دا خلاصه مذهب د سلف صالحينو دی. ، [شرح أسماء الله الحسنى ص ۱۷۱]، وکذا نقل عنه ابن تيمية رحمه الله فی [درء تعارض العقل والنقل ۶/۲۵۸]، الغرض د جمله اهل السنه والجماعه د سلفو عقيده هم دا ده کومه چې دلته قرطبي ذکر کړی او مونږ هم د ګڼ شمير اهل علمو نه ذکر کړه کما مرّ عنی مرارا والحمد لله رب العالمين

تسويد المعطلة والنفاة

بدفع الوساوس وحل الشبهات

د معطله وو نور هم يو شمير اعتراضونه، وسوسې او شبهې شته چې د الله تبارك وتعالي د دې فعلي صفت استواء على العرش نه يې د انکار کولو لپاره مخې مخې ته کوي او بې علمه ساده مسلمانان د قران او حديث او په اجماع د امت او د سليم فطرت د دې ثابت اعتقاد څخه منحرف کوي.

(۱) مثلاً دوی وايي که عرش او په هغې استواء د الله تبارك وتعالى ومنل شي نو الله ته جسميت لازميږي.

(۲) عرش مخلوق دی او الله خالق دی نو دې سره احتياج د خالق مخلوق ته راځي.

(۳) عرش لوی دی که الله لوی دی که دواړه مساوي دي.

(۴) استواء نه مراد استيلاء ده چې غلبې ته وايي علو او ارتفاع ترينه مراد نه ده.

(۵) د عرش او اسمان نسبت چې الله ځان ته کړی د هغې نه مراد دا دی چې دا دعا قبوله ده نه دا چې الله تبارك وتعالى بره دی.

اوس مونږ مخکې له دې نه چې د الله په فضل او توفيق سره د دې شبهاتو نه نمبر په نمبر جوابونه وکړو اول د هغې نه مخکې دا واورئ چې دغه شبهې او

وسوسې د الله د صفاتو په باره کې د هغه چا ذهنونو ته راځي چې هغوی د مخکې نه د الله باره کې تشبيه په ذهن کې پرته وي. لکه: ابن القيم رحمه الله فرمايي ولهذا قال بعض أهل العلم إن كل معطل مشبه ولا يستقيم له التعطيل إلا بعد التشبيه.

ژباړه: او د دې وجې نه فرمايلي بعضو سلفو چې هر معطل دا مشبه وي تعطيل ده ته نه برابريږي مګر وروسته له تشبيه نه. [الصواعق المرسله ۱/۲۴۴]، نو چې د چا ذهن کې د مخکې نه د الله رب متعال باره کې د تشبيه او تمثيل خاکه موجوده نه وي نو هغه هرګز د خپل رب باره کې د دغه نوع خرافاتو نه ښکار کيږي اوس د دوی د شبهاتو نه جوابونه واورئ!

(اوله شبهه او د هغې نه جواب) د اولې شبهې او وسوسې نه يې جواب دا دی چې دغه عرش او په هغې د الله استواء خپله الله تبارك وتعالى په قران کې ذکر کړی او دغه قران په عربي ژبه کې په عربي رسول صلى الله عليه وسلم نازل شوی دی او هغه هم د استوا نه همدا ارتفاع او علو مراد کړې چې ان شاء الله وروسته به په مستقل فصل کې هغه احاديث هم ذکر شي چې هغې کې همدې مقصود باندې صراحت شوی دی او بيا لکونه صحابه کرام او تابعين عظام دغه اورى او په دوی کې د يو ذهن کې هم چرته دغه ويره او فکر نه راځي چې ګويا د دې نه خو جسميت لازميږي، خو صدۍ صدۍ بعد د خيرالقرون نه وروسته د دين نه منحرفو ته د دې پاک اعتقاد نه دا خوف محسوس شو چې د دې نه جسميت لازميږي او د دې وسوسې په مرسته د پاک رب د پاکو صفاتو نه انکار ته اماده کيږي او حال دا چې دا ټول د جهم بن صفوان نه پاتې شوی هغه څه دي چې هغه د جعد بن درهم نه او هغه دابان بن سمعان نه او هغه د طالوت او طالوت د خپل ماما لبيد بن أعصم اليهودي نه اخذ کړی هغه لبيد چې په رسول الله صلى الله عليه وسلم يې سحر کړی وه. [الحيدة والاعتذار ص۱۶]

او دويم جواب دا : چې دغه معطله خو الله ته په حياة علم قدرت او دغه ډول يو څو نورو صفاتو هم قائل دي، نو دوی ته مونږ دا جواب کوو چې څه وخت تاسو دغه صفات هم منئ او په دې سره الله ته جسميت نه لازميږي نو د عرش په منلو او په هغې د استواء له وجهی نه خو قطعاً جسميت نه لازميږي فما كان جوابهم فهو جوابنا

(دويمه شبهه او د هغې نه جوابونه) دويمه شبهه د دوی چې د خالق احتياج مخلوق ته راځي.

(اول جواب) دا دی چې دا خبره هم غلطه او هسې شيطاني وسوسه ده ځکه مونږ که لږ د الله په مخلوقاتو کې نظر واچو نو وبه وينو چې اسمان دا د ځمکې د پاسه دی خو ځمکې ته محتاج نه دی سپوږمۍ لمر او ستوري وګورئ دا د ځمکې د پاسه دي خو ځمکې ته محتاج نه دي سره له دې چې دا مخلوق دی بل مخلوق ته احتياج او ضرورت نه لري نو الله تبارك وتعالى چې دا خالق دی د استواء على العرش د وجې نه څنګه عرش ته چې مخلوق دی محتاج شي نو مخکې مونږ وويل چې دغه سوچونه او تشبيهات د هغه چا ذهن ته راځي چې د هغوی په اذهانو کې مخکې نه د تشبيه مرض مضمر وی والعياذ بالله.

(دريم جواب) بل عجيبه دا ده چرته د يو صحابي او تابعي ذهن ته دغه شبهه او وسوسه پرې نه وته خو د لبيد بن اعصم مدرسه کې د الله د تقديس او تسبيح داسې غم خواره پيدا شو چې د صحابه وو نه هم ځان مخکې مخکې کوي.

(دريمه شبهه او د هغې نه جواب) دا چې الله په عرش دی نو عرش غټ دی او که الله او که دواړه مساوي دي والعياذ بالله نو د دې (الجواب) بعون الله الوهاب دا دی چې دغه ډول بيځايه سؤال کول دا هغه خرافات دي چې انسان ته پرې حکايةً هم حيا ودريږي.

شيخ الاسلام رحمه الله د دې جواب کې د امام الدارمي رحمه الله هغه قول نقل کړی چې هغه د مريسي جهمي د دې اعتراض په جواب کې کړی دی شيخ الاسلام فرمايي: قال عثمان بن سعيد الدارمي في نقضه على المريسي وصاحبه وأعجب من هذا كله قياسك الله بقياس العرش ومقداره ووزنه من صغير أو كبير وزعمت كالصبيان العميان إن كان الله أكبر من العرش أو أصغر منه أو مثله فإن كان الله أصغر فقد صيرتم العرش أعظم منه وإن كان أكبر من العرش فقد ادعيتم فيه فضلا عن العرش وإن كان مثله فإنه إذا ضم إلى العرش السموات والأرض كانت أكبر مع خرافات تكلم بها وترهات يلعب بها وضلالات يضل بها لو كان من يعمل لله لقطع قشرة لسانه والخيبة لقوم هذا فقيههم والمنظور إليه مع هذا التمييز كله وهذا النظر وكل هذه الجهالات والضلالات فيقال لهذا البقباق النفاخ إن الله أعظم من كل شيء وأكبر من كل خلق ولم يحمله العرش عظما ولاقوة ولا حملة العرش حملوه بقوتهم ولا استقلوا بعرشه ولكنهم حملوه بقدرته .

ژباړه: عثمان بن سعيد الدارمي په خپل کتاب (نقض سعيد على المريسي الجهمي العنيد) کتاب کې مريس جهمي او د هغه ملګرو ته يې جواب ويلی (هغه دا چې) او د دې ټولو نه خو زياته د تعجب (شرم) وړ هغه ستا دا قياس کول د الله دی د عرش د مقدار او د وزن د هغې سره چې وړوکی دی که لوی دی؟ او د ړندو ماشومانو غوندې ګمان دې کړی دی (چې وايي که تاسو دا ګمان کوئ چې الله د عرش د پاڅه دی نو بيا تاسو څه جواب کوئ چې) که چرته الله د عرش نه غټ وي او يا وړوکی وي او يا د هغې سره برابر وي نو که الله وړوکی وي نو عرش مو ترې نه غټ وګرځاوه او که د عرش نه لوی وي نو بيا خو تاسو خپله دا ومنله چې د ده څه حصه د عرش نه زياته شوه (نو په عرش څنګه ځای شو) او که د عرش سره يو مقدار او مثل وي نو بيا خو چې د عرش سره آسمانونه او ځمکې يو ځای شي نو بيا خو دا عرش د الله نه لوی شو او داسې نور خرافات چې ده پرې تلفظ کړی دی او هسې په باطلو لوبيدلي دي، او داسې د ګمراهۍ خبرې يې کړي دي چې (انسان) په هغې سره ګمراه کيدلی شي نو چا چې عمل د الله لپاره کړی وي نو خامخا به په دې خبر کولو د هغه د ژبې پوستکي قطع شوي وای نو هلاکت او رسوايي دی وي هغه قوم ته چې فقيه (پوه او عالم) يې داسې وي او هغه څه چې ده ته ښه ښکاره شوي

سره د ده د ټول عقل د ده نو دا نظر او ټول (دا چې دوی ويلی) جهالت او ګمراهي ده نو دې کړتن پړسيدونکي ته به جواب کې دا ويلی شي چې بې شکه الله له هر څه نه چې ده پيدا کړی لوی او غټ دی نو نه خو عرش (الله لره) د خپل لوی والی نه او نه يې د خپل قوت په وجه پورته کړی دی او نه خو د عرش حمله ملايکو په خپل قوت سره پورته کړې او نه يې دغه عرش د هغه پورته کړی دی ها ليکن که دوی دغه بار کړی نو په قدرت د هغه (الله تبارك وتعالى) [بيان تلبس الجهميه ۳/۲۴۱،۲۴۲،۲۴۳]

(څلورمه شبهه او د هغې نه جواب) او هغه دا چې دوی وايي استواء نه مراد استيلاء ده چې غلبې ته وايي علو او ارتفاع ترينه مراد نه ده نو د

دې جواب بعون الله الوهاب په څو وجوو سره دی

(اوله وجه) هيڅ دليل د هيڅ لغوي نه څوک په دې نه شي ثابتولی چې استوى په عربي ژبه کې د استيلاء په معنا راغلي وی محمد بن احمد بن نضر فرمايي ما د لغة د امام ابن الأعرابي نه واوريدل چې فرمايل يې ماته ابن أبی دؤاد (چې دا يو معتزلي وه او د خلق القران عقيده يې لرله له ما نه يې مطالبه وکړه دا چې) وويل چې زه ده ته بعضې معنا او لغات پيدا کړم چې استواء په کې د استيلاء په معنا راغلي وي (تر څو د الرحمن على العرش استوى نه انکار ورته اسان شي فرمايي) ما ورته وويل: والله ما يكون هذا ولا أصبته " قسم په الله دا نه شي کيدای او نه ته په دې کې مقصد ته رسيدلی شې [الابانة لابن بطة ٣/١٦٦]، [تاريخ بغداد للخطيب ٥/٢٨٣]

(٢ وجه) او هغه دا ده چې استيلاء قهر غلبې او په يو شي باندې قدرت حاصلولو ته وايي وروسته له دې چې په دې کې ورسره چا ضد او مقابله کړې وي نو اوس دې يو کتوونکی وګوري او فکر دې وکړي چې ايا د الله تبارک وتعالى سره څوک په ځمکه او آسمانونو کې داسې شته چې په عرش باندې يې د الله سره ضد او مقابله وه نو وروسته د دې مقابلې نه پرې الله غلبه وکړه سبحان الله دا څومره د الله په شان کې د بې قدرۍ او بې ادبۍ الفاظ او د هغه د تسبيح تقديس او تعظيم مخالف عقيده ده امام دارمي رحمه الله دغه اعتقاد سخت مردود ګرځولی او د دې معتقد او قائل باره کې يې فرمايلي: فهل سمع سامع بجاهل أجهل بالله ممن يدعي أن الله استولى على عرشه مغالبة.

ژباړه: ايا کوم اوريدونکي اوريدلي داسې يو جاهل نه چې هغه په الله ډير جاهل وي د هغه چا څخه چې دا دعوی کوي چې الله په عرش استيلا کړې د وجې د مغالبی نه [نقض سعيد على المريسي الجهمي العنيد ١/٤٥٥]. نو معلومه شوه چې استيلاء دې ته وايي چې يو جانب د بل جانب سره مقابله کې وي نو چې کوم غالب شي نو د هغه په صفت کې ويل کيږي، چې استولى فلان على المدينة او القرية وعلى كذا وكذا او دغه پول داود بن علي فرمايي: مونږ د ابن الأعرابي سره ناست وو چې يو سړی ورته راغی او ورته ويې فرمايل: "ما معنى قوله: {على العرش استوى} د دې څه معنی ده چې رحمن ذات په عرش استوی کړې نو هغه ورته وفرمايل "هو على عرشه كما أخبر هغه په خپل عرش دی لکه څنګه يې چې خبر ورکړی نو هغه کس ورته وويل : يا أبا عبد الله إنما معناه استولى. ای ابو عبدالله (دا د ابن الاعرابی اسم کنيه وه) د دې معنا استولی ده نو ابن الاعرابی ورته وويل: "اسكت لا يقال استولى على الشيء حتى يكون له مضاد فإذا غلب أحدهما قيل: استولى" ژباړه: چپ شه استولى په يو شي باندې دا نه ويل کيږي مګر د هغه چا په صفت کې چې هغه په هغې کې خپل ضد او مخالف لري نو چې کله يو په دوی کې په بل غالب شي نو بيا ويل کيږي چې استولی (فلانی په فلاني غالب شوو) [الأسماء والصفات للبيهقي ٢/٣١١]، [ابن قدامه في صفة العلوء ص١٧٤]

(٣دريمه وجه) دا ده که استوی د استولی په معنا شی نو بيا د دې څو دا معنا شوه چې الله په دومره مخلوقاتو کې صرف په عرش غلبه کړې او په نورو يې لا غلبه هم نه ده حاصله کړې، الله أکبر کبرت كلمة تخرج من أفواههم، وګوره د دې نظريې نتايج او په هغې رد په [نقض سعيد على المريسي الجهمي العنيد ١/٤٥٥]

(٤ وجه) دې باره کې چې دغه معطله کوم شعر په دليل کې پيش کوي راشئ او د هغې هم لږه جائزه واخلئ شعر داسې دی:

قد استوى بشر على العراق
من غير سيف ودم مهراق

دلته استدلال د دوی په دې شعر کې د استوی ګ د کلمې څخه دی دليل دا پيش کوي چې ګوره دلته بشر په عراق حمله وکړه نو غالب او قاهر وګرځيده په عراق باندې نو معلومه شوه چې استوی د استيلاء په معنا ده څکه شاعر د استيلاء په ځای استوی ذکر کړی نو (على العرش استوى) کې هم مراد استيلاء ده نه علو او ارتفاع چې د دوی د دې وسوسې نه هم دا څو جوابونه لرو.

(اول جواب) مونږ مخکې ثابته کړه چې په عربي ژبه کې استوی د استيلاء په معنا هرګز نه راځي [اقاويل الثقات ص١٢٤]

(دويم جواب) استيلاء نه مراد غلبه ده نو که استوی د استيلاء په معنا اخلی نو د الله تبارک وتعالى په حق کی دوه قسمه توهين او بې ادبي واقع کيږي.

(١) الله سره مو په عرش باندې مخالفت کوونکی او مقابله کوونکی ومانه نو حق لرو چې پوښتنه وکړو چې دا څوک وو چې الله عزوجل سره په عرش باندې په جنګ ؤ، او الله پرې غالب شو او هغه مغلوب وګرځيده؟!!

(٢) الله مو صرف په عرش باندې غالب وګڼلو او نور مخلوق مو د هغه د قهر او غلبې نه مستثنی وګرځاوه او دا د صريح قران صحيح سنت ثابت اجماع سليم عقل او جوړ فطرة ټولو نه مخالفت دی.

(دريم جواب) دا شعر ثابت نه دی د دې متعلق ابن تيميه رحمه الله فرمايي: ولم يثبت نقل صحيح أنه شعر عربي وكان غير واحد من أئمة اللغة أنكروه وقالوا:

إنه بيت مصنوع لا يعرف في اللغة وقد علم أنه لو احتج بحديث رسول الله صلى الله عليه وسلم لاحتاج إلى صحته فكيف ببيت من الشعر لا يعرف إسناده وقد طعن فيه أئمة اللغة؛

ژباړه: او په هيڅ صحيح نقل سره ثابت نه دی چې دا عربي شعر دی او ډيرو امامانو د لغة دغه شعر منکر ګڼلی دی، او ويلي يې دي چې دا بيت د ځان نه جوړ شوی دی په لغة کې دغه معنا هيڅ پيژندلی نه شي، او دا څو معلومه ده چې که څوک د رسول الله صلى الله عليه وسلم په حديث هم دليل نيسي نو حاجت شته چې د صحت معلومات يې وشي نو پس څه حال به وي د هغه بيت چې د ثبوت سند يې نه دی معلوم او سره له دې چې د لغة امامانو پرې طعن هم لګولی، [مجموع الفتاوی ٥/١٤٦].

(څلورم جواب) د دې شعر باره کې دا هم ويل شوي چې دا شعر هغه وخت ويل شوی چې کله بشر بن مروان په عراق حمله وکړه او هغه يې ونيوه نو د عراق په کرسی چې څنګه کيناست نو دا شعر وويل شو. كما في [مجموع الفتاوى ١٧/٣٧٥]

نو په دې مناسبت سره بيا دا شعر د هغه چا لپاره دليل نه شي کيدې چې هغوی د استوی نه دلته استيلاء مراد کوي څکه دلته د اقتدار په کرسی د پاڅه کيناستلو ته استواء ويل شوي او همدا زمونږ مقصد هم دی، ګنې صحابه او تابعينو ډيرو د دوی څخه غټ غټ ښارونه فتح کړي خو د هيڅ چا باره کې دا نه دي ويل شوي چې استوى على البلد يعنې ده په ښار باندې غلبه وکړه.

(پنځم جواب) بل د دې شعر په باره کې ويل شوي چې دا د يو نصراني شعر دی چې نوم يې اخطل دی امام جوهري په تاج اللغة کې أخطل ته منسوب کړی دی نو اوس د الله تبارك وتعالى په عرش د استواء متعلق د قران دومره صريح نصوصو مقابله د يو داسې شعر په وجه کولی شي، چې هغه هم يو کافر نصراني ويلی وي. سبحان الله.

څه ښه فرمايلي دي هغه چا چې فرمايلي يې:

قبحا لمن نبذ القرآن وراءه ..
وإذا استدل يقول قال الأخطل

بدرنګ دې وي هغه کس چې قران شاته غورځوي، او چې کله هم دليل پيش کوي نو وايي چې اخطل ويلی دی كما في [مجموع الفتاوى ٦/٢٩٧]

(پنځمه شبهه او د هغې جواب) دا چې دوی وايي چې توجو په دعاء کې بره اسمان طرف ته کيږي نو د دې نه دا مراد هرګز نه دی چې ګويا الله بره دی، بلکې دا بره توجو د دعاء قبله ده نو جواب بعون الله الوهاب په څو وجوهو سره دی.

(١) په دغه دعوي باندې کتاب او سنت کې هيڅ دليل وجود نه لري.

(٢) د رسول الله صلى الله عليه وسلم نه صحيح ثابت دي چې هغه په دعا کې هم مخ قبلې ته ګرځولی او دا تري په ډيرو مواضعو کې ثابت دی.

(٣) قبله هغه وي چې مخ ورته ګرځول کيږي، نه چې سر او سترګې ورته پورته کيږي.

(٤) که چيرته اسمان د دعاء قبله شي نو بيا لازم دي چې دعا کې انسان مخ قبلې ته مخامخ کړي لکه څنګه په لمونځ کې انسان مخ قبلې ته مخامخ کوي، شيخ الاسلام ابن تيمية رحمه الله د دې شبهې خايسته علمي انداز سره جواب بلکې جوابونه کړي دي او دغه اعتقاد چې عرش او يا اسمان دا د دعا لپاره قبله ده د کتاب او سنت او اجماع د امت نه مخالف أو د أبطل الباطل له جملې څخه يې ګرځولی دی، [بيان تلبيس الجهمية ٤/ من ٥٤٤ الى ٥٥٢].

د اسلامي دولت د رسمي ویاند مجاهد شیخ
أبو عمر المهاجر (حفظه الله تعالی) د غږيزې وینا چې عنوان یې دی:
(ټول د الله په رسۍ منګولې ولګوئ او اختلاف مه کوئ)
څخه

غوره څپرکي

۱

اسلامي دولت په خپله لاره روان دی، د توحید بیرغ یې پورته کړی، د دې پولې ساتي او په هر قیمتي او ګران بها څیزونو یې دفاع کوي، د الله تعالی د امر پرځای کولو په پار د الله له دښمنانو سره جګړه کوي،

۲

ای مسلمانانو! زیری واخلئ د توحید زمریانو او د جهاد شهسوارانو دا کلک هوډ کړی چې د طواغیتو په زندانونو کې به یو مسلمان بندي هم پاتې نه شي ان شاءالله، په دې له الله تعالی د مدد غوښتونکي او په هغه سبحانه وتعالی توکل کوونکي دي، که وخت ډیر ونیسي یا لږ خو هرو مرو دا کار کوي، او د الله تعالی په مدد او قوت سره به زندانونه زمونږ لومړی هدف وي، تر څو ترې ټول ورونه او خویندې وباسو.

۳

هغوی چې اسلامي دولت آزاد کړل او د دښمن په لیکو کې دي، هغوی ته مو پیغام دادی چې مونږ تاسې پرېښودئ تر څو تاسې پوه شئ چې مونږ د وژنو سره د مینې او یا د واک د غوښتلو لپاره نه جنګیږو، بلکې مونږ د لا إله إلا الله، د مسلمانانو د صف د یووالي او د الله تعالی په مضبوطه رسۍ د هغوی د منګولو لګولو لپاره جنګیږو، تاسې مو پرېښودئ تر څو په خپلو ګریوانونو کې سر ښکته کړئ، د هدایت لور ته راوګرځئ او له ګمراهیو توبه وباسئ، زمونږ دروازې ستاسې راتګ لپاره خلاصې دي، او د جماعت په صف کې ستاسې ودریدل راته تاسې سره له جنګ کولو ډیر خوښ دي، په خپلو کړنو مو سوچ وکړئ او د ټولو کارونو انجام الله لره دی.

مؤسسة العزائم الإعلامية

ألفلاح والرشاد في مسائل الجهاد

نهم درس : صحيح البخاري كتاب الجهاد

الحمد لله رب العالمين والصلاة والسلام على رسوله الأمين وعلى أزواجه وأصحابه ومن تبعهم في إحسان إلى يوم الدين أما بعد:

محترمو مسلمانانو وروڼو او خويندو!

مونږ مخکې درس کې د لوی الله په توفيق سره د الفلاح والرشاد په سلسله واره لړۍ کې د اتلسم حديث شرح او وضاحت وکړ، اوس د لوی الله په توفيق سره راځو نولسم (۱۹) حديث او د هغې شرح او وضاحت شروع کوو.

حديث١٩

رقم الحديث ٢٨٠١

عن أبي هريرة -رضي الله عنه- أن رسول الله -صلى الله عليه وسلم- قال: «والذي نفسي بيده, لا يكلم أحد في سبيل الله -والله أعلم بمن يكلم في سبيله- إلا جاء يوم القيامة واللون لون الدم, والريح ريح المسك

(ژباړه): له ابوهريره رضی الله عنه نه روايت دی، هغه فرمايي چې: بې شکه رسول الله صلی الله صلی الله عليه وسلم وفرمايل: قسم په هغه ذات چې زما روح د هغه په واک کې ده نه شي زخمي کېدای يو کس د الله په لاره کې او الله ښه پوهېږي په هغه چا چې زخمي کېدای شي په لاره د هغه کې، مګر دا چې رابه شي د قيامت په ورځ په داسې حال کې چې رنګ به يې د وينې وي او بوی به يې د مشک (عنبرو) وي.

التفكر والمراقبة فى ذكر التطبيق والمناسبة

دي حديث کې د امام بخاري رحمه الله استاد چې عبدالله بن يوسف التنيسي دی چې د توثيق او تعديل په باب کې د ثقة او ثبت په اوصافو موصوف راوي دی، امام بخاري رحمه الله دغه حديث له ده څخه په سند د ابوهريره رضی الله عنه ذکر کوي بيا مناسبت د باب له حديث سره واضح دی چې هغه د(يكلم) کلمه ده چې د جرح مرادف او هم معنا کلمه ده.

إغاثة المغيث في ذكر شرح الحديث

(لايكلم احد) کلم زخم ته وايي او (احد) نکره ده د نفي د حکم لاندې ده نو معنا دا چې دغه زخمي که هر څوک وي نر وي که ښځه، آزاد وي که غلام، دغه اجر ورته ورکول کېږي. خو دلته يوه خبره ضروري ده چې ذکر شي هغه دا چې اسلام او ايمان به شرط وي چې مسلمان نه وي او يا يې نيت د اعلاء کلمة الله لپاره نه وي نو بيا يې قرباني ضايع ده. ځکه صحيح مسلم کې د ابوهريره رضی الله عنه نه د همام په روايت کې داسې الفاظ دي چې (كل كلم يكلمه المسلم) او دا د قرآن او د نورو احاديثو نه هم ښکاره معلومه ده. نو غالباً همدا وجه ده چې رسول الله صلی الله عليه وسلم وفرمايل (في سبيل الله) يعنې د دې نه مراد جهاد دی علامه ابن بطال فرمايي:

المراد به الجهاد، ويدخل فيه بالمعنى كل من جرح فى سبيل بر أو وجه مما أباحه الله تعالى كقتال أهل البغى والخوارج واللصوص، أو أمر بمعروف أو نهى عن منكر، ألا ترى قوله (صلى الله عليه وسلم)

(ژباړه): مراد په دې سره هغه جهاد دی او په دې کې په دې معنی سره هر هغه څوک داخلېږي چې په نېکه لاره کې زخمي شي او يا په هغه څه کې چې الله ورته هغې کې قتال مباح ګرځولی. لکه قتال کول د باغيانو خوارجو او غلو (قطاع الطرق) سره، او يا د امر بالمعروف او نهی عن المنكر په وجه زخمي شي، آيا ته نه ګورې د نبي صلی الله عليه وسلم دې قول ته چې فرمايي: (من قتل دون ماله فهو شهيد) څوک چې د خپل مال د حفاظت او دفاع په وجه ووژل شي نو دا شهيد دی.

[شرح ابن بطال ٥/٢٠]

(والله أعلم بمن يكلم فى سبيله) چې دې مقام کې دېته جمله معترضه ويل کېږي او غالباً دې کې اشاره او تنبيه ده، جوړولو د نيت او پيدا کولو د اخلاص ته په جهاد کې، او يا دا چې دې کې تفخيم د شان د زخمي او تعظيم او فضيلة د هغه ذکر دی چې نبي صلی الله عليه وسلم يې په اندازې او مقدار علم نه لري، والله اعلم. بل دا هم ترې ثابتېږي چې نبی صلی الله عليه وسلم هم په غيبو نه پوهېږي او نه بل کوم ولي، (الا جاء) جاء په خپله حقيقی معنا باندې دی، راتللو ته وايي، نو دې کې اشاره ده چې قيامت حق دی او راتلل په کې يقيني دي. (واللون لون الدم) په (واللون) کې واو حاليه دی او الف لام په کې دا عوض د مضاف اليه دی او هغه (دم) دی يعني رنګ د وينې به رنګ د وينې وي. (والريح ريح المسک) دلته هم واو حاليه دی يعنې په داسې حال کې چې د دغه زخم وينه به د وينې بوی نه کوي بلکې د دې بوی به د جنتي مشک او عنبر بوی وي.

القول المدوح في تعميم فضيلة المجروح

بيا دلته يو سوال دی او هغه دا چې دا فضيلت د کوم زخمي لپاره

دی، هغه چې له دې زخم سره همدې حالت کې وفات شي او که نه هغه زخمي ته هم شامل دی چې زخمونه يې جوړ شوي وي او وروسته بيا په بل سبب وفات شي نو دې متعلق علامه قسطلاني فرمايي:

أن الصفة المذكورة لا تختص بالشهيد بل هي حاصلة لكل من جرح ويحتمل أن يكون المراد بهذا الجرح هو ما يموت صاحبه بسببه قبل اندماله لا ما يندمل في الدنيا فإن أثر الجراحة وسيلان الدم يزول ولا ينفي ذلك أن يكون له فضل في الجملة لكن الظاهر أن الذي يجيء يوم القيامة وجرحه يثعب دما من فارق الدنيا وجرحه كذلك.

(ژباړه): بې شکه مذکوره صفت دا د شهيد پورې خاص نه دی، بلکې دا فضيلت حاصل دی هر هغه چاته چې زخمي شي، او احتمال لري چې مراد په دې سره هغه زخم وي چې د هغې له سببه دغه زخمي مړ کيږي مخکې له دينه چې زخمونه يې وچ شي نو دا نه چې زخمونه يې مخکې له مرگ نه په دنيا کې وچ شي بې شکه د زخم اثر او د وينې بهيدل دې سره ختميږي خو دې سره د دې نفيې نه راځي چې دې زخمي ته دې في الجمله فضليت ثابت نه شي خو.ليکن ښکاره دا ده چې هغه کس چې د قيامت په ورځ راشي او د زخم څخه وينې بهيږي نو دا هغه کس چې له دنيا نه په داسې حال کې جدا شي چې زخمونه يې همداسې وي يعنې وينې ترې بهيږي[٢٠/٦]، دا شوه د زخمي متعلق د علامه قسطلاني رأيه اگر چې زړه ته دا ډيره کوزيږي خو دا هم امکان لري چې د جوړو زخمونو والا هم په دې حالت کې الله راپاڅوي د وجې د فضيلت

نه په لاره د الله کې ځکه حديث کې فضيلت د زخم فی سبيل الله مطلق ذکر شوی نو دا مطلق به په خپل اطلاق جاري کيږي او همدا غوره ښکاري ترڅو هر زخمي فی سبيل الله ته دغه فضيلت شامل شي والله اعلم.

فوائد الحديث

[١] حديث دليل دی په فضيلت د جهاد فی سبيل الله کې

[٢] هغه زخم عندالله قبول او صاحب يې د خير او اجر مستحق گرځي چې د الله په لاره کې وجود ته راغلی وي.

[٣] رسول الله صلی الله عليه وسلم په غيبو نه پوهيږي چې د يو چا د زړه راز او نيت معلوم کړی شي.

[۴] د نيت محل هغه زړه دی.

[۵] جهاد کې صفا او روغ نيت او اخلاص کولو سره مرتبې او مقام حاصليږي او قرباني د قبوليت درجې ته رسيږي.

[٦] شهيد به د خپل لباس سره دفن کولی شي.

[۷] قيامت حق دی انسان به پکې د خپل عمل سره راپورته کيږي.

[٨] انسان ته به د قيامت په ورځ د اعمالو بدلې ورکول کيږي.

[٩] دنيا دارالأعمال او اخرت دارالجزاء ده.

[١٠] الله تبارک وتعالی په دې قادر دی چې د شهيدانو د وينو صفت بدل کړي او خوشبو پکې پيدا کړي.

[١١] حديث د جهاد په خير د جهاد کوونکي يعنې د مجاهد په عزت، شرف او فضيلت هم لوی دليل دی.

١١ - باب قول الله عز وجل: {قل هل تربصون بنا إلا إحدى الحسنيين} [التوبة ٥٢]، والحرب سجال باب ثابت په باره د يادولو د دې ويناء د الله عزوجل چې فرمايي ته ورته ووايه ای پيغمبره (چې) تاسو (ای کفارو) انتظار نه کوئ زمونږ باره مگر يو له دوه وو خائسته (کارونو) څخه. او دغه ډول په دې باره کې چې جنگ په شان د بوقو دی.

حصول الأجروالثواب
بتشريح كلمات ما فی الباب

دلته هم د (باب) کلمې باره کې د مخکې پشان دوه اعرابه جاري کيدلی شي (هل) دا حرف استفهام دی په معنی د نفي سره (تربصون) جمع مخاطب مضارع ده اصل کې دا تتربصون وو يوه تا پکې حذف شوي انتظار ته ويلی شي (واو) دا په تربصون کې فاعل دی يعنې تاسو انتظار نه کوئ (بنا) کې با جاره ده او (نا) ضمير مجرور متصل دی متعلق دی په تربصون پورې يعنې زمونږ باره کې (إلا) ديته اداة الحصر وايي (احدی) د امضاف دی (الحسنين) ته او دغه مجموعه مفعول بِهِ دی ابن بطال له مهلب څخه نقل کړی چې مراد له دې څخه فتح او غنيمت او يا شهادت او جنت دی. (والحرب سجال) حرب جنگ ته وايي سجال په کسری يعنې په زير د سين او زبر د جيم سره جمع د سجل ده سجل يعنې مفرد يې په فتحې د سين سره لوستل کيږي او دا د کوهي بوقې ته وايي نو مراد دا چې جهاد کې هميش غلبه نه راځي بلکې کله به غالب او کله به مغلوب کيږي.

مطر الرحمة والسحاب
فی ذکر مناسبة ترجمة الباب مع الكتاب

دا باب د کتاب الجهاد د عدد او شمير په اعتبار سره يوولسم(١١) نمبر باب دی امام بخاري رحمه الله په دې کې يو حديث د عبد الله بن عباس رضی الله عنه ذکر کوي بيا مناسبت د ترجمة الباب د کتاب الجهاد سره ښکاره معلوم دی چې هغه د (قتال) او د (الحرب) کلمې دي چې اسلام کې ترينه په جهاد سره تعبير کيږي والله اعلم.

حديث ٢٠
رقم الحديث ٢٨٠٢

عن عبيد الله بن عبد الله أن عبد الله بن عباس أخبره أن أبا سفيان أخبره "أن هرقل قال له: سألتك كيف كان قتالكم إياه، فزعمت أن الحرب سجال ودول، فكذلك الرسل تبتلى ثم تكون لهم العاقبة .

ژباړه: عبيد الله بن شهاب نه روايت دی چې عبدالله بن عباس ده ته خبر ورکړی چې بې شکه ابو سفيان هغه ته خبر ورکړی چې بې شکه هرقل هغه (ابوسفيان) ته ويلي چې ما له تاته وپوښتل چې ستاسو د جنگ نتيجه څنگه وي د هغه (نبي صلی الله عليه وسلم) سره نو تا ځواب راکړ چې بې شکه (دغه) جنگ (زمونږ او د هغه تر منځه په شان د) بوقو وي او اوړي راوړي نو پس همداسې حال وي د پيغمبرانو چې ازمايلی شي بيا اخري نتيجه د کاميابۍ د دوی په برخه وي.

التفکر والمراقبة
فی ذکر التطبيق والمناسبة

په دې حديث کې د بخاري رحمه الله استاذ هغه يحيی بن بکير رحمه الله دی چې د تعديل او توثيق په باب کې د ثقةٌ په درجه او صفت موصوف دی د هغه نه دغه حديث په سند سره د ابن عباس رضی الله عنهما نه نقل کوي بيا دغه حديث دا د يو طويل حديث وړه حصه ده مطول په کتاب د بدء الوحي کې په شپږم نمبر سره ذکر شوی او له دينه بغير تقريباً بخاري رحمه الله په خپل صحيح کې په څوارلس ۱۴ مقاماتو کې ذکر کړی دی بيا مناسبت د حديث د ترجمة الباب سره په فقهي طور سره ثابت دی. ځکه ترجمة الباب کې (الحسنيين) ذکر دی او حديث کې دې دواړو کې د يوې د حصول سبب ذکر دی او هغه پدې ډول چې جنگ د بوقو پشان دی نو چې غالب شوې فتحه او غنيمت دی او که مغلوب شوې نو شهادت او کرامت دی چې يو د حُسنَيَينو نه خامخا حاصل شو.

شفاء الأمراض
بدفع الشبهة والاعتراض

امام بخاري رحمه الله چې دلته د ترجمة الباب لپاره کوم حديث د ابن عباس ذکر کړی دغه د ترجمة الباب سره هيڅ ربط او مناسبت نه لري!!

علامه ابن بطال رحمه الله د دې جواب کې فرمايي قيل: تعلقه بها صحيح، والآية مصدقة للحديث، والحديث مبين للآية وإذا كانت الحرب سجالا، فذلك إحدى الحسنيين؛ لأنها إن كانت علينا فهى الشهادة، وهى أكبر الحسنيين، وإن كانت لنا فهى الغنيمة، وهى أصغر الحسنيين، فالحديث مطابق لمعنى الآية.

ژباړه: ويل شوي دي چې تعلق د دې حديث د ايت سره صحيح دی دغه ايت د حديث تصديق کوونکی دی او حديث د دې ايت بيان او وضاحت کوونکی دی نو چې کله جنگ په شان د بوقو شي نو دا يو د دوه خايسته کارونو څخه شوه ځکه که بوقه په مونږ راپورته شوه نو دا شهادت دی او دا لويه حسنه ده او که زمونږ له طرف نه پورته شي نو بيا دا غنيمت دی او دا بيا له شهادت نه وړه خايسته حسنه ده نو پس حديث مطابق شو د ايت سره [٥/٢١].

إغاثة المغيث في ذکر شرح الحديث

(أن هِرقل) هِرقل په زير د ها او په زبر د راء په سکون د قاف سره لوستل کيږي دا د روم د بادشاه خپل نوم دی او لقب يې قيصر دی لکه څنگه چې د فارس د باشاه لقب کسریٰ او د مصر د بادشاه لقب فرعون دی (سألتك كيف كان قتالكم اياه) دا د هغه پوښتنو له جملو څخه يوه پوښتنه ده چې د روم بادشاه هِرقل له ابو سفيان څخه کړې وې او دغه وخت لا ابو سفيان اسلام نه ؤ قبول کړی او د تجارت لپاره هلته تلی ؤ چې روسته

بيا دا کيسه هغه خپله ابن عباس رضی الله عنهما ته کړي وه. (فزعمت ان الحرب سجال) زعم دا غالب به دروغو کې حسابيږي خو کله کله په حق او رښتيا کې هم استعماليږي د سجال معنا د باب د الفاظو په تشريح کې تيره شوې (دُول) په پيش د دال او په زبر د واو سره دا جمع د دولة ده.

اوريدو رااوريدو ته ويلی شي دولة ته هم دولت ځکه وايي چې دا هم په خپل ځای برقرار نه پاتې کيږي کله د يو لاس ته ورځي او کله د بل نو ابو سفيان هم د جنګ نه تعبير په بوقو او دول سره وکړلو (ثم ...العاقبة) عاقبة په لغت کې اولاد او نسل ته وايي او په اصطلاح کې وايي (اخر کل شئ وخاتمته) ته بيا د نيکانو باره کې خايسته نتيجې او احسني بدلې ته او د بدانو باره کې وايي بدې نتيجې او ناکاره بدلې ته مثلا عرب وايي عاقبة الخير خير و عاقبة الجريمة وخيمة (ژباړه) انجام او نتيجه د خير خير وي او عاقبت د بد کار تاواني وي.

فوائد الحديث

[۱] د حق د معرفت لپاره تحقيق کول پکار دی.

[۲] که يو سړی حق وپيژني او حق ته حق هم ووايي بيا هم دا فايده نه رسوي ترڅو د حق تابعداري ونه کړي.

[۳] امتحانات په انبياؤ هم راځي بلکې په هغوی له نورو امت په نسبت سره زيات مبتلی کيږي.

[۴] نبي صلی الله عليه وسلم جهادونه کړي دي.

[۵] کفار هم په دې معترف دي چې اخيري د خير نتيجه دا د انبياؤ ده.

[٦] نو د دې انبياؤ اتباعو ته به هم دغه احسنه خاتمه او احسنه نتيجه لاس ته ورځي.

۱۲ - باب قول الله تعالى

{من المؤمنين رجال صدقوا ما عاهدوا الله عليه فمنهم من قضى نحبه ومنهم من ينتظر وما بدلوا تبديلا}

باب ثابت دی په يادولو د دې قول د الله تعالی (چې فرمايي) بعضې له مؤمنانو څخه داسې نارينه دي چې رښتوني ثابت شوو په هغه څه کې چې دوی عهد کړی ؤ په هغې باندې د الله سره پس بعضو له هغوی هغه څوک دي چې خپل نذر يې پوره کړ او بعضې له هغوی څخه هغه څوک دي (چې د خپلې برخې د پوره کولو) انتظار کوي او تبديلي يې رانه وستله (په خپلو عهدونو کې) هيڅ تبديلي (الأحزاب ۲۳)

حصول الأجر والثواب
بتشريح الكلمات مافى ترجمة الباب

يعني هذا باب في ذکر قول الله تعالی او د ابوذر په نسخه کې قول الله عزوجل دی (من المؤمنين) دا خبر مقدم دی (رجال) مبتدا مؤخر ده (صدقوا) دا صفت د (رجال) دی ځکه جمله د نکرې صفت واقع کيدلی شي (ما) موصول (عاهدوا الله عليه) دا جمله صله ده موصول سره له صلې خپلې دا معطوف عليه شو او د دې باره کې راځي چې دينه مراد هغه صحابه کرام وو چې احد ته ووتل او عهد يې وکړو چې شا به نه ګرځوو او د مقاتل څخه نقل دی چې دينه مراد د ليلة العقبة والا صحابه دي چې په ثبات يې د رسول الله صلی الله عليه وسلم سره عهد کړی وو.

(فمنهم) کې فا عاطفه ده(من موصول دی (قضی نحبه) دا ټوله جمله صله د موصول سره دا هم معطوف عليه دويم شو يعني نذر يې کړی ؤ چې تر هغه وخته به جنګيږي چې ترڅو يې شهادت نه وي حاصل کړی لکه انس بن النضر او طلحه رضی الله عنهما (النحب) نذر ته وايي چې يو انسان يو عمل په ځان د الله د رضا لپاره لازم وګرځوي. (ومنهم من ينتظر) د دې ترکيب هم د مخکې جملې پشان دی چې دا بيا دريم معطوف عليه شوو او له دې نه مراد ژوندي هغه صحابه دي چې د شهادت انتظار باسي.

(وما بدلوا تبديلا) دا هم د مخکې جملې غوندې څلورم معطوف شو په مخکې معطوف عليه خپل او دا ټول بيا جمله اسميه ده او مقصد دا چې دوی په خپل عهد او ذمه داسې کلک ولاړ دي چې د حالاتو سخت والی او د مصائبو کړاوونو او دردونو په عهد ماتولو او ياهم په هغې کې تغيير او تبديل راوستو ته نه دي اماده کړي، بلکې په هغې کلک ولاړ دي، او لکه د منافقانو دا دروغ او بهانې نه کوي چې کورونه زمونږ بې سرپرسته پاتې دي.

مطر الرحمة والسحاب
بذكر مناسبة ترجمة الباب مع الكتاب

دا باب د کتاب الجهاد د ابوابو د عدد او شمير په اعتبارسره دولسم ۱۲ باب دی.

امام بخاري رحمه الله په دې کې دوه حديثه د انس رضي الله عنه نه په يو سند سره ذکر کوي. بيا مناسبت د ترجمة الباب د کتاب الجهاد سره غير مخفي دی په دې دول چې د مجاهدينو اوچت او عالي صفات په کې د جهاد له وجې ذکر شوي دي. والله اعلم.

حديث ۲۱
رقم الحديث ۳۸۰۳

عن أنس -رضي الله عنه- قال: "غاب عمي أنس بن النضر عن قتال بدر: فقال: يا رسول الله، غبت عن أول قتال قاتلت المشركين، لئن الله أشهدني قتال المشركين ليرين الله ما أصنع. فلما كان يوم أحد وانكشف المسلمون قال: اللهم إني أعتذر إليك مما صنع هؤلاء، يعني أصحابه، وأبرأ إليك مما صنع هؤلاء، يعني المشركين. ثم تقدم فاستقبله سعد بن معاذ، فقال: يا سعد بن معاذ، الجنة ورب النضر، إني أجد ريحها من دون أحد. قال سعد: فما استطعت يا رسول الله ما صنع. قال أنس: فوجدنا به بضعا وثمانين ضربة بالسيف أو طعنة برمح أو رمية بسهم، ووجدناه قد قتل وقد مثل به المشركون، فما عرفه أحد إلا أخته ببنانه. قال أنس: كنا نرى -أو نظن- أن هذه الآية نزلت فيه وفي أشباهه: {من المؤمنين رجال صدقوا ما عاهدوا الله عليه

ژباړه: د انس رضي الله عنه څخه روايت دی هغه فرمايي چې زما تره انس بن نضر رضي الله عنه د بدر د معرکې نه وروسته پاتې شوی ؤ نو هغه وفرمايل ای د الله رسوله زه د اول هغه قتال څخه وروسته پاتې شوی يم چې ته پکې د مشرکانو سره جنګيدلی يې که چېرته زه الله د دې مشرکانو جنګ ته حاضر کړم نو الله به يې ښايي هغه څه چې زه يې (پدې جنګ کې) کوم پس کله چې د احد (د جنګ) ورځ شوه او مسلمانان شاته شول نو ويې فرمايل: يا الله زه تاته عذر پيش کوم د هغه څه چې دوی وکړل په دې سره يې خپل ملګري يادول (او بيا يې وفرمايل ای الله)او زه بيزاري اختياروم له هغه څه نه چې دوی وکړل يعني مشرکانو بيا جنګ ته ور مخکې شو نو (په دې وخت کې ورته) سعد بن معاذ په مخه ورغی نو (نضر) ورته وويل ای سعد بن معاذه جنت دی، زما دې د نضر په رب قسم وي زه يې بوی د احد د غر نه نزدې محسوسوم

نو سعد وفرمايل ای د الله رسوله زه وس نه لرم د هغه (عمل) چې هغه وکړ، نو انس وفرمايل چې مونږ بيا مونده چې په هغه باندې څه د پاڅه اتيا ګذارونه د توري او زخمونه د نيزو او د غشو وو او مونږ مونده که په داسې حال کې چې شهيد شوی ؤ، او مشرکانو مُثله کړی وو، نو پس هيڅ چا ونه پيژنده زمونږ څخه مګر خور د هغه له بندونو (د ګوتو) د هغه نه وپيژنده.

انس بن مالک رضي الله عنه وفرمايل مونږ به دا ويل او دا يقين مو وو چې دغه ايت د ده او د ده پشان خلکو باره کې نازل شوی چې (څه نارينه دي له مؤمنانو څخه ريشتوني ثابت شو په هغو وعدو کې چې کړي يې وي د الله سره)

التفكر والمراقبه
فی ذکر التطبيق والمناسبة

په دې حديث کې د بخاري رحمه الله شيخ او استاذ هغه محمد بن سعيد الخزاعی البصري رحمه الله دی چې په مردويه سره هم ملقب دی.

د تعديل او توثيق په برخه کې د ثقةٌ په صفت موصوف راوی دی، له ده څخه دغه حديث په سند سره له انس رضي الله عنه څخه نقل کوي او په صحيح البخاري کې له دې نه بغير د ده نه بل روايت نه دی شوی، بيا مناسبت د حديث د باب سره ښه ښکاره او جلی دی، په دې دول چې ترجمة الباب کې د جهاد له وجې نه د مجاهدينو متعلق ايت ذکر دی او په حديث کې د دې ايت مصداق او د نزول سبب ذکر دی چې دغه مقدار په حديث کې په وضاحت سره ذکر دی.

إغاثة المغيث في ذكر شرح الحديث

(غاب عمي انس بن نضر) يعني جنګ ته نه وو حاضر شوی صحيح مسلم کې الفاظ دي چې انس بن مالک د انس بن نضر د بدر نه د پاتې کيدو متعلق فرمايي چې فَشَقَّ عليه يعني نضر رضي الله عنه باندې دا د غزا نه وروسته پاتې کيدل ډيره درنه تمامه شوه بيا دا خبره چې دا څه عذر وو چې دا د بدر غزا ته نه وو حاضرشوی نو غالبا هغه وجه دا وه چې د بدر غزوه علی غير ميعاد وإرادة وه ځکه نبي صلي الله عليه وسلم او صحابه

كرام د ابوسفيان د قافلې د راتاوولو لپاره وتلي وو نه د جنګ په اراده، نو له دې وجې نه د تللو لپاره څه اعلان وغيره نه وو شوى جنګ بيا وروسته متعين شوو.

(غبت عن اول قتال ....) ځکه د بدر معرکه دا د رسول الله صلي الله عليه وسلم لومړۍ غزا وه او دا د هجرت د دويم کال په ابتدا کې شوى وه (لئن الله أشهدني قتال المشركين ليرين الله ما أصنع)

او دا د انس بن نضر هغه نذر منل دي چې د دې په پوره کولو کې په عهد بر قرار او ريشتونى پاتې شوى ؤ.

(فلما كان يوم أحد) يوم دلته مرفوع لوستلى شي ځکه د كان فعل تامه لپاره فاعل دى.

(وانكشف المسلمون) يعنې شكست وخوړلو مسلمانانو ځکه په بعضو نسخو کې دي چې (انهزم الناس) نو دا معنا د إنكشف ده (قال) يعني نضر بن انس: (اللهم إني أعتذر إليك مما صنع هؤلاء) يعنې په دې کې د خپلو مسلمانانو ورونو معذرت الله ته پيش كوي او دا د بشري تقاضا موافق خطا ګڼي چې هغه د جنګ څخه فرار كول وو نو الله نه ورته معذرت غواړي او دا د هغې خير خواهۍ له قبيلې څخه ده چې الله په مسلمانانو لازمه ګرځولى.

،(وأبرأ إليك مما صنع هؤلاء) او په دې کې د مشركانو د دې عمل نه چې په اسلام او مسلمانانو يې تورې له پوخونو څخه راوويستې بې زاري او برائت اعلانوي يعنې د دواړو په كار خوشحاله نه دى.

(ثم تقدم) يعنې جنګ ته ورمخکې شو (فاستقبله سعد بن معاذ) په دې وخت کې ورته سعد بن معاذ رضي الله عنه مخې ته راغى چې د مسند طيالسي په روايت کې دى چې هغه دغه وخت شكست خوړلى وو نو ده پرې

اواز وکړو چې (يا سعد بن معاذ) د هغه توجه يې قتال ته راګرځوله نو ورته يې وفرمايل (الجنة ورب النضر) جنت دلته منصوب دى يعنى [أريد الجنة] زه د جنت اراده لرم او نضر د ده د والد نوم وو او ورته يې وفرمايل (إني أجد ريحها) دغه بوى خو يا حقيقة وو چې دا په وجه د ده د كرامت نه الله تعالى ده ته بښودلو او يا يې په جهاد كولو او شهادت طلب كولو سره د الله په وعده داسې يقين وو چې له هغې نه يې

تعبير په دې سره وکړو (من دون أحد) دون لفظ دا ظرف مكان دى په ډيرو معنا ګانو سره راځي دلته د (عند) په معنا دى يعنې د أحد د غر په خوا کې (قال سعد: فما استطعت يا رسول الله ما صنع) دغه كيسه بيا سعد بن معاذ رضى الله عنه رسول الله صلي الله عليه وسلم ته وکړه او اعتراف يې وکړ چې د هغه د جرأت او بهادرۍ سره د قتال دغه اقدام زما د وسع نه بهر دى سره له دې چې هغه هم يو بهادر او جنګې صحابي وو.

(قال أنس:) ابن مالک (فوجدنا به بضعا وثمانين ضربة بالسيف أو طعنة برمح أو رمية بسهم،) ضربة دا تورې ګوزار ته وايي او د نيزې ګوذار ته طعنة وايي او رمية د غشي زخم ته وايي او په انس بن نضر رضى الله عنه کې دغه ټول جمع شوى وو (ووجدناه قد قتل وقد مثل به المشركون،) وروسته دا په شهيدانو کې موندل شوى چې مشركانو ترينه پوزه غوږونه وغيره کټ کړي وو چې دې ته مُثلَة ويلى شي.

(فما عرفه أحد إلا أخته) دا چې د ډيرو ګوزارونو او دغه ټول د مُثلى له کبله يې صورت بدل شوى وو نو هيچا نه پيژندلو چې دا څوک دى مګر دا چې خپلې خور وپيژنده.

(ببنانه) بند د ګوتې ته وايي چې خور له دې څخه معلوم كړو چې دا انس بن نضر دى (قال أنس:) يعنې بن مالک (كنا نرى -أو نظن-) دا شک د راوي دى نور دواړه هم معنا دي.

(أن هذه الآية نزلت فيه وفي أشباهه) يعنې په انس بن نضر کې او د هغه په هم صفتو او هم مثلو کې نازل شوى وو چې هغه دا ايت دى . {من المؤمنين رجال صدقوا ما عاهدوا الله عليه)

فوائدالحديث

[١] د نيک عمل د فوت كيدو پسې خفه كيدل پكار دي.

[٢] اوله معركه په اسلام کې هغه د بدر معركه وه.

[٣] نيک نذر پوره كول د الله په نزد د اجر باعث دى.

[٤] د أحد معركه دويمه معركه وه.

[٥] مسلمانان هم كله كله د شكست سره مخ كيږي.

[٦] شكست د بطلان او غالبيدل د حقانيت نښه او معيار نه دى.

[٧] كفارو سره په جنګ کې همت او ميړانه كول د مدحې لايق عمل دى.

[٨] صحابه د كرامت خاوندان وو.

[٩] الله تبارک وتعالى د صحابه كرامو په حق او ستائنه کې اياتونه نازل كړي.

[١٠] د صحابه كرامو سره عداوت او هغوى پسې بدې ردې ويل د قران تكذيب دى.

[١١] رسول الله صلى الله عليه وسلم بذات خود جنګونو ته حاضريدلو.

[١٢] حديث دليل دى په فضيلت د جهاد.

[١٣] حديث دليل دى په فضيلت د مجاهدينو.

[١٤] په جنګ کې سخت ځاى او د دشمن ګڼې ته ننوتل قابل د ستايش او عندالله د عزت او كرامت سبب دى.

[١٥] په جنګ کې نورو ته ترغيب وركول پكار دي.

[١٦] كه يو شهيد دومره زخمي شي چې له پيژندګلو څخه ووځي نو بيا هم د ده په فضيلت کې كمى نه راځي.

[١٧] مُثله كول ابتداءً دا د مشركانو عمل دى.

[١٨] وراره د تره نوم ايښودلى شي دغه ټول يو قريب رشته دار د بل قريب نوم ايښودلى شي په دې خفګان او غوصه نه ده پكار.

[١٩] په نذر کې د خپل ځان قرباني كول هم جايز دي. او دا په القاء النفس فى التهلكة کې نه راځي.

(٢٠) د كفارو د اعمالو نه نفرت او برأت او د مؤمنانو د خيرخواهي د صحابه وو معمول وو.

حديث ٢٢

رقم الحديث٢٨٠٤

- وقال: ”إن أخته -وهي تسمى الربيع- كسرت ثنية امرأة فأمر رسول الله -صلى الله عليه وسلم- بالقصاص، فقال أنس: يا رسول الله، والذي بعثك بالحق لا تكسر ثنيتها. فرضوا بالأرش وتركوا القصاص، فقال رسول الله -صلى الله عليه وسلم-: إن من عباد الله من لو أقسم على الله

لأبره.

ژباړه: او انس بن مالك وفرمايل بې شكه خور د هغه (يعنې دانس بن نضر) هغه الربيع نوميده دې د يوې زنانه ثنيا (مخامخ غټ) غاښ مات كړى وو رسول الله صلى الله عليه وسلم په قصاص باندې امر وکړو نو انس بن نضر وفرمايل اى د الله رسوله قسم په هغه ذات چې ته يې په حق راستولى يې د دې (الربيع) ثنيا غاښ به نه شي ماتيدلى نو (د زخم والا) په ديت باندې راضي شول او قصاص يې پريښود نو رسول الله صلى الله عليه وسلم وفرمايل بې شكه د الله په بنده ګانو کې داسې بنده ګان هم شته چې كه په الله قسم وکړي نو خاماخه يې پکې بري كړى.

التفكر والمراقبة

فى ذكر التطبيق والمناسبة

د دې حديث سند هم د پورته حديث سند دى. مناسبت يې د مخکې حديث سره په دې ډول دى چې مخکې حديث کې د انس بن نضر شجاعيت او د الله په لار کې د قربانۍ تذكره وشوه اوس دې حديث کې د هغه كرامت ذكر كيږي په دې جملې سره چې (ان من عبادالله لواقسم على الله لأبره) دغه ډول مخکې حديث کې د انس بن مالک عمه او د انس بن نضر خور مجمله تذكره وشوه، اوس دې حديث کې د هغې مزيد وضاحت او صفت ذكر كيږي.

إغاثة المغيث في ذكر شرح الحديث

(هى تسمى الربيع) ربيع په پيش د راء او په زبر د باء او د يا په كسرى او شدّ سره دا د انس بن مالک د عمى (تورۍ) او د انس بن نضر د خور نوم دى (ثنية) دا مخامخ پورتني دوه غټ غاښونو ته وايي چې يو ترينه الربيع رضي الله عنها بلې زنانه ته مات كړى وو (لاوالذى بعثک بالحق لاتكسر...) ظاهر د حديث نه معلوميږي چې دا يې وروسته له هغې نه وفرمايل چې كله رسول الله صلى الله عليه وسلم د هغې نه د قصاص اخيستو امر وفرمايه.

شفاء الأمراض

بدفع الشبهة والاعتراض

دلته خو صفا معلوميږي چې انس بن نضر رضي الله عنه د رسول الله صلى الله عليه وسلم مخالفت كړى دى ځکه رسول الله صلى الله عليه وسلم د قصاص امر كوي او هغه په قسم سره د دې نفې كوي نو جواب د دې اعتراض او شبهې دا دى چې دلته انس رضى الله عنه د دې امر مخالفت نه دى كړى د أهل السنة والجماعة علماء د دې باره کې

جواب دا کوي چې دا خبره انس بن نضر رضي الله عنه د الله تعالی د فضل او احسان په توقع او امید کې کړې دی چې که د دې خصم الله په دیت باندې راضي کړي او د قصاص نه تیر شي او همدا جواب د علامه بیضاوي او د مشکوة د شارح نه علامه قسطلانی نقل کړی دی [۴/۴۲۶]، بل جواب دا چې جمله فقهاء او محدثین د دې حدیث نه فضیلت د انس بن نضر رضی الله عنه ثابتوي نو معلومه شوه چې دا انس بن نضر د رسول الله صلی الله علیه وسلم او دا ډول د شریعت د حکم نه مخالفت نه دی کړی بلکې دا د هغه په الله او د هغه په فضل او احسان کامل یقین وو، بل دریم جواب دا هم دی چې رسول الله صلی الله علیه وسلم یې مدحه کړې ده او که بالفرض دا د هغه مخالفت وی نو هیڅ کله به یې هم ورته مدحه نه وې کړی (فرضوا بالأرش) ارش دیت ته وایي نو په مالي عوض راضي شول (وترکو القصاص) یعنې بعینه بدله اخیستل یې پرېښودل نو رسول الله صلی الله علیه وسلم وفرمایل (.....لأبره) دا د إبرار څخه دی قسم پوره کولو ته وایي او د دې ضد او نقیض هغه (الحنث) دی قسم کې پاتې راتللو ته وایي.

فوائد الحديث

[۱] مسلمانان هم کله کله خپلو کې به جنگ او جدل مبتلا کیږي په دې سره د اسلام له دائرې څخه نه وځي ترڅو دغه کار حلال ونه گڼي.

[۲] په جگړو او اختلافاتو کې به فیصله په کتاب او سنت باندې کیدلی شي.

[۳] د غاښ مقابل کې به غاښ ماتیدلی شي.

[۴] که چیرته جانب مقابل د غاښ په ځای په بل عوض راځي شي نو دا هم جایز ده.

[۵] داسې امورو کې که د قاضي د قصاص د حکم او فیصلې نه بعد هم خصمین په دیت راضي شي نو جواز لري او قبلول یې پکار دي.

[٦] په خپلو أقرباء او نسبي خپلوانو باندې شفقت پکار دی.

[٧] الله د خپلو بنده گانو عزت کوي.

[٨] په الله تعالی کامل او راسخ یقین او توکل پکار دی.

د اسلامي دولت د رسمي وياند مجاهد شيخ
أبو عمر المهاجر (حفظه الله تعالى) د غږيزې وينا چې عنوان يې دى:
(ټول د الله په رسۍ منګولې ولګوئ او اختلاف مه کوئ) څـــخه

غورځن

که چيرې ستاسې هدف هغه کسان وي چې د اسلامي دولت په ساحو کې و او د حدودو په سبب ووژل شول، نو هغوى يا د دين نه د ردت په سبب، يا د قتل کولو نه وروسته د قصاص حد او يا تعزيرا وژل شوي دي او دا ټول د شرعي محاکمو له لارې پرې فيصله شوې ده، چې د الله له لوري په نازل شوې وحې فيصله کوي، مونږ د مرتد په وژلو، د غل د لاس په غوڅولو او د زناکار په سنګسارولو نه شرمېږو، که چيرې تاسې شرمېږئ والعياذ بالله، يا له ملګرو ملتونو ډارېږئ او يا يې قوانينو ته له دې ډاره ژمن ياست چې د ترهګرو په ليست کې مو حساب نه کړي، نو دا د الله دين دى او مونږ ته الله په پراخه ځمکه قدرت راکړى چې په ميليونونو مسلمانان او نور په کې اوسيږي، مونږ پرې د الله په قانون فيصله کوو او د الله تعالى شريعت په دغه سيمو کې قائموو.

مؤسسة العزائم
الإعلامية

سِيرَةُ النَّبِيِّ ﷺ

صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَعَلَى آلِهِ وَسَلَّمَ

سیرت اووم درس

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله رب العالمين والصلاة والسلام على سيد الأنبياء والمرسلين وعلى آله وصحبه أجمعين، أما بعد:

محترمو مسلمانانو ورونو، د نبي علیه السلام د سیرت مبارکه لړۍ د صحیح احادیثو په رڼا کې شروع وه، تیر درس کې تر دې ځای پورې خبره رسیدلې وه، چې نبي علیه السلام د قریشو حلف الفضول ترون ته حاضر شوی و، هغه ترون چې د مظلومانو سره کومک کولو لپاره رامنځ ته شوی و، دغه ترون د عبد الله بن جدعان په کور کې منعقد شوی و.

د عبد الله بن جدعان حالت:

د سیرت کتابونو کې د عبد الله بن جدعان خصوصي تذکره کیږي، دا د قریشو مشهور سخي او مشر و، د حلف الفضول ترون هم د ده په کور کې رامنځ ته شو. د ابو بکر رضي الله عنه د قبیلې و. نو عائشه رضي الله عنها یوه ورځ د نبي علیه السلام نه تپوس وکړو.

عَنْ عَائِشَةَ قُلْتُ: يَا رَسُولَ اللهِ، ابْنُ جُدْعَانَ كَانَ فِي الْجَاهِلِيَّةِ يَصِلُ الرَّحِمَ، وَيُطْعِمُ الْمِسْكِينَ، فَهَلْ ذَاكَ نَافِعُهُ؟ قَالَ: " لَا يَنْفَعُهُ، إِنَّهُ لَمْ يَقُلْ يَوْمًا: رَبِّ اغْفِرْ لِي خَطِيئَتِي يَوْمَ الدِّينِ " صحيح مسلم.

ژباړه: عائشه رضي الله عنها وایي: ما وویل اې د الله رسوله ! ابن جدعان خو به په جاهلیت کې خپلولي پالله، مسکین ته به یې خوراک ورکوو، آیا دا به ورته فایده ورکړي ؟ هغه وفرمایل: دا به ورته فایده ورنه کړي، هغه یوه ورځ هم دا نه و ویلي چې ربه د بدلې په ورځ زما ګناهونه معاف کړه.

عزتمندو لوستونکو!

چې د یو انسان عقیده نه وي جوړه، د طاغوت تابعداري کوي، طاغوتي نظام ته خپلې پریکړې وروړي، نو که دا د وخت حاتم طائي او عبد الله بن جدعان هم شي، یا هم د وخت بزرګ شي، ټوله شپه او ورځ رب ته په سجده پریوځي، یا هم زرګونه خلک پدې لار کې د لاسه ورکړي، خپل کور او کلی هم پریږدي، ۲۰ کاله یا زیات وکړ مبارزه هم وکړي نو دا صدقې، مونځونه، مبارزه او نور عبادات ورته هیڅ فایده نه ورکوي.

دې وجې نه د طاغوت ملګرتیا څخه ډډه پکار ده. طاغوتي تنظیمونو بیعت څخه اجتناب پکار دی، څکه چې دغه تنظیمونو کې داخلیدو له امله انسان د طاغوت لښکر حسابیږي، او په خپله لاسه د اسلام ونه وهل دي، نو ډیر احتیاط پکار دی چې اعمال مو برباد نشي. ددې فتنو څخه د خلاصې لار امام الانبیاء علیه السلام د مسلمانانو جماعت او د مسلمانانو خلیفه بیعت ښودلي. لهذا د اسلامي خلافت کاروان څخه وروسته مه پاتې کیږئ.

د نبي علیه السلام تجارت او د خدیجه رضي الله عنها سره تعارف:

د نبي علیه السلام ژوند مرحله په مرحله روان و، تر دې چې د ځوانۍ په درشل یې قدم کیښود، د ابو طالب په کور کې اوسیدو او د مکې خلکو ګډې او بیزې به یې څرولې، د غربت ژوند یې تیراوو، چې کله ځوان شو، نو ابو طالب کورنۍ نفر هم زیات وو، اقتصادي مشکل زیات شو. نبي علیه السلام هم د ګډو بزو څرولو څخه بل ګټور کار ته فکر وکړو، سیرت د ابن اسحاق لیکلي دي:

خدیجه بنت خویلد رضي الله عنها د مال، شرف او عزت خاونده میرمن وه، خپل مال به یې د تجارت لپاره خلکو ته ورکاوه، او د مضاربت د اصولو په اساس به یې هغوی ته یوه برخه ټاکله، هغه وخت زیاترو قریشو د تجارت کاروبار کاوه، او کله چې خدیجه رضي الله عنها د رسول اکرم صلی الله علیه وسلم د ریښتینولی، امانتداری، سپیڅلتیا، کرم او ښو اخلاقو نه خبره شوه، نو احوال یې ورولیږه چې ددې مال د تجارت لپاره شام ته یوسي او ده ته به له نورو خلکو نه زیاته برخه وټاکي، او خپل غلام میسره به هم ورسره واستوي.

رسول الله صلی الله علیه وسلم د خدیجې رضي الله عنها دا پیشنهاد ومانه، او له میسره سره یوځای د تجارت په خاطر شام ته وخوځید.

نبي علیه السلام په لار کې د یوې ونې د لاندې دمه وکړه، چې په خوا کې یې د یو نصراني بزرګ عبادتخانه وه، هغه بزرګ دې میسره ته راښکاره شو او تپوس یې تري وکړو: دا د ونې لاندې دمه کونکی سړی څوک دی ؟ هغه ورته وویل: دا د حرم اوسیدونکی دی. راهب ورته وویل: ددې ونې د لاندې یواځې نبي کیني، بیا نبي علیه السلام خپله سودا خرڅه کړه، او بعضې سودا یې واخسته، او د مکې په لور راوګرځید.

میسره وایي چې پدې سفر کې به چې کله ګرمي سخته شوه، نو هغه به دوه ملائک لیدل چې په نبي علیه السلام به یې سیوری کوو، او نبي علیه السلام به په خپل اوښ باندې ناست و. کله چې نبي علیه السلام مکې ته راغی او د خدیجې مال کې یې دوه چنده ګټه کړې وه او هغې ته خپل غلام میسره د سفر ټول حالات بیان کړل، د نصراني بزرګ خبره یې هم ورته ذکر کړه، او په نبي علیه السلام باندې ددوه ملائکو سیوری کول یې هم ورته ذکر کړو.

خدیجه رضي الله عنها پوهه زیرکه او شریفه زنانه وه، او الله عزوجل په خدیجې رضي الله عنها سره د نبي علیه السلام د اکرام اراده کړې وه.

نو کله چې میسره ورته ټول خبر ورکړو نو خدیجې رضي الله عنها نبي علیه السلام ته جواب ولیږو: اې د تره زویه! زه تا سره نکاح کول غواړم، څکه چې تا سره قرابت لرم، او ته په خپل قوم کې عزت مند سړی یې، د هغوی په نزد ستا امانت ثابت دی، ښایسته اخلاق او ریښتونی یې. دا داسې وخت و چې خدیجه رضي الله عنها د قریشو د غوره نسب خاونده وه، پدوئ کې عزتمنده زنانه وه، او زیاته مالداره وه، په قوم کې یې هر کس هغې سره د نکاح حرص کاوه.

تعلیق: امام ابن اسحاق په خپل سیرت کې دا واقعه پرته له کوم سنده ذکر کړې ده، او ابن سعد په الطبقات ج ۱/ ص ۱۵۵ کې د واقدي په روایت سره ذکر کړې ده، او واقدي متروک راوي دی.

د خدیجه رضي الله عنها سره نکاح:

خدیجه د خویلد بن أسد بن عبد العزی بن قصي بن کلاب لور وه، او د مور نوم یې فاطمة ابنة زید بن الأصم بن رواحة و.

کله چې د خدیجه رضي الله عنها د تجارت د لارې نبي علیه السلام سره پیژندګلوي وشوه، په خپل مال کې یې ګټه ولیده، د میسره د خولې یې د سفر عجیب واقعات واوریدل، د نبي علیه السلام صدق او امانت یې راپه زړه کړو، نو د نکاح پیغام یې ولیږو. او دا د صحابه وو سنت دي چې کوم مناسب ځای د خپل خور لور لپاره وګوري، نو خپله ورته پیشنهاد کوي، دا کومه د شرم او عیب خبره نه ده، بعضې ساده ګان دا خبره عیب ګڼي، خپله خو دا کار نه کوي، که چیرې بل کوم مسلمان داسې کار وکړي، هغه ملامتوي او بد رد ورپسې وایي.

مفسر قرطبي ددې (إِنِّي أُرِيدُ أَنْ أُنكِحَكَ) الْآيَةَ. د لاندې لیکي: پدې آیت کریمه کې د ولي لخوا خپل لور په یو کس باندې وړاندې کولو جواز مسئله پرته ده. او دا کلک سنت دي. د مدین دغه صالح انسان خپلې لور په اړه د

بني اسرائيلو صالح انسان (موسی) عليه السلام ته وړانديز وکړو، عمر بن خطاب خپله لور حفصه په ابو بکر او عثمان باندې وړاندې کړې وه، نبي عليه السلام ته يوې زنانه خپله ځان هبه کولو وړانديز کړی و، نو ولي لخوا خپله خور لور يو چاته وړاندې کول ښه کار دی، او دغه رنګ د زنانه لخوا خپل ځان (نکاح پيغام) يو نيک سړي ته وړاندې کول، د سلف صالحينو اقتداء له امله ښه کار دی. تفسير القرطبي (۱۳ / ۲۷۱)

د صحيح البخاري روايت دی، انس رضي الله عنه فرمايي چې يوه زنانه راغله او نبي عليه السلام ته يې خپل ځان وړاندې کړو، چې اې د الله رسوله! آيا ته ما ته حاجت لرې؟ د انس رضي الله عنه لور وويل: افسوس دا څومره بې حيا ميرمن وه؟ هغه ورته وويل: دغه ميرمن له تا غوره ده. نبي عليه السلام په اړه يې رغبت درلود ځکه يې ورته ځان وړاندې کړو.

دلته هم دا خبره واضحه شوه چې انس رضي الله عنه د خپلې لور په خبره رد وکړو، چې د يو کس ته د هغه د نيکۍ له امله يوه زنانه خپل ځان وړاندې کولای شي، يعني د نکاح پيغام ليږلی شي چې ما سره نکاح وکړه.

امام بخاري په خپل کتاب کې دا باب تړلی دی: باب عرض المرأة نفسها على الرجل الصالح.

او کومه ميرمن چې دنياوي لالچ له امله يو سړي ته د نکاح پيغام ورليږي نو دا ډير بد او شرمونکی کار دی. [عمدة القاري ۲۰ / ۱۱۳]

نن سبا اکثره عوام مالداره سړي ته پيشنهادونه کوي، نو دا ډير بد عادت دی، او داسې د خير والا خلک کم دي چې يو نيک مومن او مجاهد ته د هغه د نيکۍ له امله خپله خور لور وړاندې کړي.

امام ابن اسحاق [پرته له کوم سنده] وايي: کله چې خديجه رضي الله عنها نبي عليه السلام ته د نکاح پيغام وليږو، نو هغه خپلو ترونو سره مشوره وکړه، نو حمزه بن عبد المطلب ورسره لاړ تر دې چې خويلد بن اسد باندې يې جرګه وکړه، او هغه ورته په نکاح ورکړه. د واده څخه وروسته ورته الله عزوجل بچيان ورکړل، چې دغه وخت لا وحي راتلل نه و شروع شوي. ټول بچيان يې دا وو: زينب، ام کلثوم، رقيه، فاطمه، قاسم، طاهر او طيب. هر چې قاسم، طاهر او طيب وو، هغوی له اسلام راتللو زمانې څخه مخکې وفات شول، او نبي عليه السلام خپله کنيه هم د قاسم په نوم وه، [بعضې وايي دوه زامن يې و: قاسم او عبد الله (طيب او طاهر د عبد الله لقبونه و)] او هر چې لورګانې يې وې، هغوی د اسلام زمانه وموندله، نبي عليه السلام سره يې هجرت وکړو، تابعداري يې ورله وکړه او ايمان يې پرې راوړ.

بل خوا واقدي وايي چې د خديجه رضي الله عنها پلار خويلد بن اسد د فجار جنګ څخه مخکې وفات شوی و، نو دا خپل تره عمرو بن اسد په نکاح ورکړې وه. (طبقات ابن سعد 1/ 132 - 133) خو بيا نور مورخين وايي چې خويلد بن أسد په حرب الفجار کې د خپل قوم مشر و. (البلاذري: أنساب الأشراف 1/ 102 ومحمد بن حبيب: المحبر 17). او حافظ ابن حجر هم دا تاييدوي چې دا خپل پلار په نکاح ورکړې وه. (فتح الباري 7/ 134).

نبي عليه السلام د خديجې رضي الله عنها کور ته راغی، دلته يې واده وکړ او خپل ژوند يې پيل کړ، همدې کور کې ورته الله عزوجل ټول اولادونه ورکړل. په همدې کور کې خديجه رضي الله عنها وفات شوه، او نبي عليه السلام تر هجرت وخت پورې دلته اوسيدو. کله چې يې هجرت وکړو نو بيا ترې خپل تره ځوي عقيل بن أبي طالب د پيسو په بدل کې واخيستو. [أخبار مکة للفاکهي (۴/ ۷)]

دې نه دا مسئله هم ثابته شوه چې د ميرمنې شخصي کور کې سړی اوسيدلای شي، او دا کوم بد کار نه دی.

د واده پرمهال د خديجه رضي الله عنها عمر:

د واده پرمهال د خديجه رضي الله عنها عمر په اړه په عموم کې زياته مشهوره ده چې څلويښت کلنه وه، نو راځئ چې پدې اړه د علماؤ اقوال وګورو:

۱.ابن اسحاق وايي خديجه رضي الله عنها دغه وخت د ۲۸ کلونو وه. [مستدرک الحاکم 3/ 182 من کلام ابن إسحاق دون إسناد]

عبد الله بن عباس رضي الله عنهما څخه هم داسې قول نقل دی، چې د خديجه رضي الله عنها عمر ۲۸ کاله و. [البداية والنهاية ۵ / ۳۱۵]

۲.واقدي وايي چې خديجه رضي الله عنها عمر د واده پرمهال ۴۰ کال و. [طبقات ابن سعد 8/ 17.] خو مخکې تکرارا ذکر شو چې واقدي متروک راوي دی.

۳.حافظ ابن کثير وايي چې د خديجه رضي الله عنها عمر هم ۲۵ کاله و. [البداية والنهاية ج ۲ / ص ۳۶۰]

لهذا دا څلويښت کلنۍ قول د يو متروک راوي قول دی، خو خلکو کې زيات مشهور دی، چې حقيقت کې کمزوری دی.

خديجه رضي الله عنها په دغه وخت کې ځوانه وه، او شايد چې ابن اسحاق قول سم وي، چې ۲۸ کلنه شاوخوا به وه، دا د قرائنو څخه هم معلوميږي. ځکه د نبي عليه السلام څخه مخکې يې دوه خاوندان کړي وو، ابن اسحاق وايي:

لمړی: خاوند يې عَتِيق بْنِ عَائِذٍ الْمَخْزُومِي و، د هغه څخه يې يوه لور وشوه، چې هند نوم يې و. دويم: خاوند يې أَبُو هَالَةَ مَالِكُ بْنُ نَبَّاشِ و، چې د بَنِي عَبْدِ الدَّارِ بْنِ قُصَيَ حليف و. ددې څخه يې درې زامن پيدا شول، هند، هالة او طاهر. يا هم بعضې علماؤ ويلي چې اول خاوند يې ابو هاله و او دويم يې عتيق و.

د خديجه رضي الله عنها دا درې زامن او يوه لور ټول د صحابيت په منقبت فايز وو. هند بنت عتيق بن عائذ امام دار قطني په کتاب الاخوة کې ذکر کړې ده، او ويلي يې دي: چې هغې اسلام راوړی و او بيا يې واده کړی و. ابن سعد وايي: د هند تره زوي صيفي بن أميه بن عائذ په نکاح کړې وه، چې د محمد په نوم زوی يې وزيږوه، د محمد بچو ته به د خديجه رضي الله عنها له امله خلکو د طاهرې اولاد ويل. [الاصابة ۸ / ۳۴۷]

دويم بچی يې د ابو هاله زوی هند و، د لور نوم يې هم هند و او د دې زوي نوم يې هم هند و، دا صحابي و، نبي عليه السلام څخه يې روايات هم کړي دي، چې فاطمې رضي الله عنها زوی حسن ترې روايت کړي دي، امام ترمذي، بغوي، طبراني او نورو دا احاديث راوړي دي. زبير بن بکار وايي: چې د جمل جنګ په ورځ د علي رضي الله عنه په پلوۍ کې ووژل شو. [الاصابة ٦ / ۴۳٦]

دريم بچی يې د ابو هاله څخه دويم زوي هالة و، امام ابن حبان وايي دا هم صحابي دی. [الاصابة ٦ / ۴۰٦]

څلورم بچی يې د ابو هاله دريم زوي طاهر و، دا هم صحابي و، نبی عليه السلام په يمن باندې عامل هم ټاکلی و. [أسد الغابة ۲ / ۴۵۵]

دا څلور بچيان يې وو، خو عربو به زنانه زر ودولې، نو څنګه د متروک راوي په قول څلويښت کلو ته ورسيده ؟ او بيا څلويښت کلنۍ څخه وروسته يې شپږ بچي شوي دي ؟؟ سره ددې چې زنانه عموما ۵۰ کلنۍ ته ورسيږي، بيا نور بچي نه راوړي.

صحيح خبره دا ښکاري چې عمر يې نبي عليه السلام سره نږدې وو. دغه د عبد الله بن عباس رضي الله عنهما او امام محمد بن اسحاق چې د مغازي امام دی، د ده قول صحيح ښکاري چې ۲۸ شاوخوا وه. والله تعالی أعلم.

دا يوازې د رواياتو تحقيق و، نور صحابه وو وخت کې دا رواج و، ځوان هلک به د ډير عمر زنانه هم په نکاح کوله. واضحه مثال يې د زيد بن حارثه رضي الله عنه أم أيمن په نکاح کول دي، ام ايمن چې نبي عليه السلام د پلار وينځه وه، او نبي عليه السلام يې وړوکی غټ کړی دی، او بيا زيد رضي الله عنه د نبي عليه السلام د زوي په ځای و، نو تاسې سوچ وکړئ چې أم أيمن د زيد رضي الله عنه څخه څومره مشره وه؟

او زيد رضي الله عنه يې دويم خاوند و، لمړی خاوند يې عبيد بن حارث خزرجي و، چې هغه نه يې أيمن زوي پيدا شو، دا أيمن صحابي و، هجرت او جهاد کې يې ونډه درلوده، تر دې چې حنين په ورځ شهيد شو. او د زيد بن حارثه څخه ورته الله عزوجل اسامه بن زيد ورکړو، چې نبي عليه السلام ته ډير زيات ګران و. [سير أعلام النبلاء ۲/ ۲۲۴]

دغه شان صحابه وو به کونډې زنانه هم په نکاح کولې، لکه اکثر زمونږ ټولنه کې کونډه په نکاح کول عيب ګڼل کيږي، خو تاسې وګورئ نبي عليه السلام کونډه زنانه په نکاح کړې ده، چې څلور بچيان يې وو، او دوه خاوندان يې وفات شوي وو، دا يې دريم خاوند و.

ابو جعفر البغدادي به کتاب المحبر کې د هغه زنانه وو نومونه ذکر کړي دي چې هغوی درې خاوندان کړي دي، او دغه جدول کې يې ډيرې صحابيات او غوره ميرمنې ذکر کړي دي. حافظ ابن کثير وايي: د نبي عليه السلام لور زينب، ابو العاص بن الربيع په نکاح کړه، چې دا د خديجه رضي الله عنها خوری و، دده نه يې دوه بچيان پيدا شول، بيا

د ابو العاص نه وروسته يې دويم خاوند مغيره بن نوفل بن حارث بن عبد المطلب وکړ. [البداية والنهاية] حافظ ابن کثير بل ځای ليکي: د فاطمې او علي رضي الله عنهما لور ام کلثوم وه، نو عمر رضي الله عنه په نکاح کړه، او د زيد په نوم ځوی يې ترې پيدا شو، د هغه د وفات نه وروسته د خپل تره جعفر ځامنو، عون، د هغه د وفات نه وروسته محمد، د هغه د وفات نه وروسته د هغوی ورور عبد الله په نکاح کړه، او هم د هغه سره وفات شوه. [البداية والنهاية]

دا وګورئ، د نبي عليه السلام لمسۍ، د علي او فاطمې رضي الله عنهما لور ده، دومره د اعلی شان والا ميرمن ده، څلور خاوندان يې کړي دي، چې لمړی خاوند يې د وخت خليفه عمر بن خطاب دی، خو چا هم هغه ملامته نه کړه، چې دا څه کوې، د لومړي خاوند هغه بهترينه زندګي او مينه دې هيره کړه ؟ نه بلکې د هغې دي کار باندې ټول صحابه رضا وو، دا دوه مثالونه مو د نمونې لپاره د نبي عليه السلام د کورنۍ څخه ذکر کړل، نور خو دا سلسله ډيره اوږده ده، او اختصار له امله به ترې مونږ اجتناب وکړو، خو دا درس مونږ تاسې ته راکوي چې بايد د فحشاء او ګناهونو پر ځای د حلالې نکاح رواج عام کړو، زمونږ کونډې هم نکاحونه وکړي، او زمونږ ځوانان هم بايد د کونډو نکاحونو څخه انکار ونه کړي.

نبي عليه السلام د خديجه رضي الله عنها سره څومره وخت تير کړی و ؟

تقريبا ۲۵ کلنۍ کې نبي عليه السلام واده کړی و، او ټول عمر يې ٦٣ کاله و، د ژوند آخري لسيزه يې مدينه کې تيره کړه، نو مکه کې د ٥٣ کالو په عمر و، او د هجرت نه ۳ کاله مخکې خديجه رضي الله عنها وفات شوه، لکه د صحيح البخاري روايت کې رازي:

عروه وايي: «تُوُفِّيَتْ خَدِيجَةُ قَبْلَ مَخْرَجِ النَّبِيِّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِلَى الْمَدِينَةِ بِثَلَاثِ سِنِينَ. صحيح البخاري 7/ 224 كتاب مناقب الأنصار. ژباړه: د نبي عليه السلام مدينې ته وتلو څخه درې کاله مخکې خديجه وفات شوه.

نو هغه وخت محمد رسول الله عليه السلام ٥٠ کلن و، ددې حساب مطابق نبي عليه السلام خديجې رضي الله عنها سره تقريبا ۲۵ کاله تير کړي و.

د خديجه رضي الله عنها مقام:

په اسلام کې د خديجه رضي الله عنها ډير لوړ مقام دی، په نبي عليه السلام باندې يې تر ټولو مخکې ايمان راوړی و، او بيا هغه سره يې د نبوت دروند امانت سر ته رسولو کې نه هيريدونکې ستړياوې ګاللي دي، چې وروسته به يې بيان راشي، ان شاء الله. خو دلته به مختصره تذکره وکړو. حديث د مسلم کې رازي، عائشه رضي الله عنها فرمايي: خديجه رضي الله عنها په ژوند کې نبي عليه السلام بل واده نه و کړی.

عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ، قَالَ: خَطَّ رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي الْأَرْضِ أَرْبَعَةَ خُطُوطٍ، قَالَ: " تَدْرُونَ مَا هَذَا؟ " فَقَالُوا: اللهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ. فَقَالَ رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: " أَفْضَلُ نِسَاءِ أَهْلِ الْجَنَّةِ: خَدِيجَةُ بِنْتُ خُوَيْلِدٍ، وَفَاطِمَةُ بِنْتُ مُحَمَّدٍ، وَآسِيَةُ بِنْتُ مُزَاحِمٍ امْرَأَةُ فِرْعَوْنَ، وَمَرْيَمُ ابْنَةُ عِمْرَانَ " مسند أحمد واسناده صحيح.

ژباړه: نبي عليه السلام په ځمکه کې څلور خطونه کش کړل، بيا يې وفرمايل: تاسې پوهيږئ دا څه دي ؟ هغوی وويل: الله او د هغه رسول خه پوهيږي. نو رسول الله صلی الله عليه وسلم وفرمايل: جنتي زنانه وو کې تر ټولو غوره خديجه بنت خويلد، فاطمه بنت محمد، آسيه بنت مزاحم د فرعون ميرمن او مريم بنت عمران ده.

بل متفق عليه حديث کې هم راغلي :

«إِنَّ اللَّهَ أَمَرَنِي أَنْ أُبَشِّرَ خَدِيجَةَ بِبَيْتٍ فِي الْجَنَّةِ مِنْ قَصَبٍ، لَا صَخَبَ فِيهِ وَلَا نَصَبَ». أخرجه البخاري في العمرة باب 11، والتوحيد باب 35، ومسلم في فضائل الصحابة حديث 71، 72.

ژباړه: الله جل جلاله ما ته امر کړې چې زه خديجه رضي الله عنها ته په جنت کې د ملغلرې کور زيرې ورکړم، چې شور او ستړيا به په کې نه وي.

د جنتي زنانه وو کې تر ټولو غوره زنانه وو په ډله کې ولې حساب شوه ؟ ځکه چې هر وخت به د دين لپاره ستړې وه، د قوي عزم خاونده وه، ددين کارونو کې يې خاوند ته داډ ورکوو. د هغه يې پوره بوج سپک کړی و.

د نبوت څخه مخکې د نبي عليه السلام صدق او امانت:

ابن اسحاق وايي کله چې نبي عليه السلام ۳۵ کلنۍ ته ورسيد، نو قريشو د کعبې بيا ودانول پيل کړل، [او دا ځکه چې کعبې هغه وخت له انساني قد نه د لږ شانته لوړې څلور ديوالۍ شکل درلود. د اسماعيل عليه السلام په زمانه کې د کعبې اوچتوالی نهه ګزه و، خو چت يې نه درلود، او له همدې نه په استفادې سره د کعبې په منځ کې کيښودل شوې خزانه غلو ووهله، ددې ترڅنګ ډيره زمانه وربانديې تيره شوې وه، تعمير يې خراب شوی او ديوالونه يې چاوديدلي وو. او په همدې کال يعنې له بعثت نه پنځه کاله مخکې يو ډير لوي سيلاب راغی چې مخه يې د کعبې په خوا وه، کعبه يې ډيره کمزورې کړه او هر وخت ددې احتمال موجود و چې پر ځمکه راپريوزي، نو قريش مجبور شول ددې مبارکې خونې د مقام او منزلت د بقا په خاطر هغه بيا ودانه کړي] ابن هشام خپل سيرت کې وايي: ابو وهب خلکو ته وويل چې د کعبې په بيا ودانولو کې به يوازې حلالې پيسې لګوي، پدې کې به د رنډۍ اجرت، د سود مال او په ظلم اخيستل شوې پيسې بالکل نه استعماليږي. د بيا ودانولو لپاره ضروري وه چې پخوانۍ تعمير ونړول شي، خو هيچا هم دا جرات نشو کولای چې کعبه ورانه کړي، ترڅو وليد بن مغيره المخزومي په ړنګولو پيل وکړ، خلکو وکتل چې څه زيان ور ونه رسيد، نو ټولو کار پيل کړ. هرې قبيلې ته خپله خپله برخه ورکړل شوه، هرې قبيلې بيلې بيلې تيږې راوړې او کار پيل شو. باقوم نومې رومي معمار د کعبې معماري کوله، خو کله چې خبره د حجر اسود کيښودو ته ورسيده ددوی ترمنځ اختلاف راولاړ شو چې دا شرف به د چا په برخه کيږي ؟

مستدرک د امام حاکم دا روايت راوړی، عبد الله بن سائب رضي الله عنه وايي: وَإِنَّ قُرَيْشًا اخْتَلَفُوا فِي الْحَجَرِ حِينَ أَرَادُوا أَنْ يَضَعُوهُ حَتَّى كَادَ أَنْ يَكُونَ بَيْنَهُمْ قِتَالٌ بِالسُّيُوفِ، فَقَالَ: اجْعَلُوا بَيْنَكُمْ أَوَّلَ رَجُلٍ يَدْخُلُ مِنَ الْبَابِ، فَدَخَلَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالُوا: هَذَا الْأَمِينُ، وَكَانُوا يُسَمُّونَهُ فِي الْجَاهِلِيَّةِ الْأَمِينَ، فَقَالُوا: يَا مُحَمَّدُ، قَدْ رَضِينَا بِكَ، " فَدَعَا بِثَوْبٍ فَبَسَطَهُ وَوَضَعَ الْحَجَرَ فِيهِ، ثُمَّ قَالَ لِهَذَا الْبَطْنِ، وَلِهَذَا الْبَطْنِ - غَيْرَ أَنَّهُ سَمَّى بُطُونًا -: لِيَأْخُذْ كُلُّ بَطْنٍ مِنْكُمْ بِنَاحِيَةٍ مِنَ الثَّوْبِ، فَفَعَلُوا، ثُمَّ رَفَعُوهُ، وَأَخَذَهُ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَوَضَعَهُ بِيَدِهِ.

ژباړه: او يقينا قريشو د حجر اسود کيښودو په اړه اختلاف وکړو، نزدې وو چې ترمنځ يې تورو سره جنګ وشي، هغه عبد الله بن سائب وويل: په دروازې باندې لومړی راتلونکی کس خپل منځ کې ثالث وټاکئ. نو نبي عليه السلام [تر ټولو لمړی] راننوت، هغوی وويل: دا امانت دار دی. او هغوی به جاهليت کې نبي عليه السلام ته امين ويلې. نو ويې وويل: اې محمده، [صلی الله عليه وسلم] مونږ په تا راضي يو. نبي عليه السلام يوه جامه راوغوښته، بيا يې خوره کړه او حجر اسود يې پکې کيښودو. بيا يې دې قبيلې او دې قبيلې ته وويل – د قبيلو نومونه يې واخيستل – هره قبيله دې د جامې يو طرف ونيسي، هغوی ټولو دا کار وکړ، بيا ټولو هغه جګ کړ، او نبي عليه السلام هغه حجر اسود راواخستو او بيا يې په خپل لاس باندې کيښودو [نصب کړو].

عَنْ عَلِيِّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ، فِي بِنَاءِ الْكَعْبَةِ قَالَ: لَمَّا رَأَوَا النَّبِيَّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَدْ دَخَلَ مِنَ الْبَابِ، قَالُوا: قَدْ جَاءَ الْأَمِينُ. [المعجم الأوسط للطبراني سنده حسن. ومسند أحمد سنده حسن لذاته].

ژباړه: علي رضي الله عنه هم د کعبې د جوړولو په اړه وايي کله چې هغوی نبي عليه السلام وليد چې په دروازه باندې راننوت، هغوی وويل: يقينا امانت دار کس راغی.

مسلمانانو ورونو! دا قريش وو چې نبي عليه السلام ته به يې صادق او امين ويل، د هغه په صداقت او امانت يې دومره اعتراف کوو چې د خپلو شخړو پريکړې به يې په هغه کولې خو کله چې نبوت ورته ورکړل شو، د توحيد دعوت يې شروع کړو، بتانو باندې يې ردونه شروع کړل، د اسلامي نظام قيام غږ يې پورته کړ نو هغه خلک چې د نبي عليه السلام عزتونه به يې کول، او صفتونه به يې کول، ټول ترې خفه شو، او ددښمنۍ په صف کې ودريدل، او په هر شکل يې دا کوشش کوو چې د مبارزې مخه يې ډب کړي.

همدا رنګ اسلامي خلافت مجاهدين و، مخکې يې ټولو صفتونه کول، حتی د القاعدې مشر ظواهري هم خليفه المسلمين ته الشيخ الفاضل

ويل خو کله چې د اسلامي خلافت د قيام خبره راغله او ظواهري څخه د مشرۍ تللو خبره شوه نو بيا د اسلامي خلافت دښمن وگرځيدو او هغه مشرکانو طالبانو سره يې بيعت وکړو، چې دا دې وس يې د څو ډالرو په عوض په امريکايانو ورخرڅ کړو او د ډرون بريد ښکار وگرځيد. د کعبې جوړولو کې نبي عليه السلام هم کار کړی دی. جابر بن عبد الله رضي الله عنه فرمايي: «أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ يَنْقُلُ مَعَهُمُ الحِجَارَةَ لِلْكَعْبَةِ وَعَلَيْهِ إِزَارُهُ»، فَقَالَ لَهُ العَبَّاسُ عَمُّهُ: يَا ابْنَ أَخِي، لَوْ حَلَلْتَ إِزَارَكَ فَجَعَلْتَ عَلَى مَنْكِبَيْكَ دُونَ الحِجَارَةِ، قَالَ: «فَحَلَّهُ فَجَعَلَهُ عَلَى مَنْكِبَيْهِ، فَسَقَطَ مَغْشِيًّا عَلَيْهِ، فَمَا رُئِيَ بَعْدَ ذَلِكَ عُرْيَانًا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ» صحيح البخاري ومسلم.

ژباړه: نبي عليه السلام د هغوی سره د کعبې لپاره تيږې وړلې او لنگ يې اچولی و. نو د هغه کاکا عباس ورته وويل: اې وراره، کچيرې ته خپل لنگ خلاص کړې او په اوږو باندې د تيږو د لاندې کيږدې [نو خه به وي]. وايي: نبي عليه السلام لنگ خلاص کړ، او په خپلو اوږو يې کيښود، نو بې هوشه راوغورځيدو، د هغه نه وروسته نبي عليه السلام بربنډ نه دی ليدل شوی.

لکه دغه وخت د جاهليت دور و، حياء کمه وه، د خلکو خويونه عموما د بانډچيانو وو، نو قريشو به دا باک نه گڼلو چې د يو سړي عورت ښکاره شي، بلکې د سختۍ پر وخت به يې خپل لنگ وغيره هم ويستلو، لکه د کعبې لپاره چې تيږې راوړلې نو خلکو به خپل لنگونه په اوږو باندې کيښودل، دې لپاره چې اوږې يې زخمي نشي، خو قربان شم د نبي عليه السلام عزت څخه، چې دغه جاهلي ټولنه کې هم ده دومره حياء درلوده چې ضمير يې دا کار نه زغملو، خو کله چې ورته خپل کاکا دا خبره وکړه چې پروا نه کوي، دا لنگ دې خلاص کړه، اوږې دې خرابيږي، نو نبي عليه السلام د هغه د خبرې لحاظ وساتلو، ځکه کتاب او سنت خو هغه وخت نه و چې نبي عليه السلام ويلي وای چې کاکا خبره مې د شريعت مخالف ده، خو الغرض لنگ يې چې خلاص کړ او اوږه باندې يې کيښودو، نو فورا راوغرځيدو، دا د هغه د کمال حياء نښه وه، چې قال الله او قال الرسول نشته، هر خواته فحاشي او عرياني ده، مشران هم ورته د يو مصلحت په خاطر د جامې لرې کولو امر کوي، خو د حياء امله د لنگ خلاصولو څخه وروسته په ځمکه راغورزيږي.

کله چې ټولنه کې حياء وي، هغه ټولنه کې ايمان، عزم، استقامت او ثبات وي، نن سبا د کفارو لخوا د فحاشۍ خپرولو وسيله د مسلمانانو مهار کولو کامياب ترينه وسيله ده، ټول مسلمانان يې د فحشاء، عريانۍ او بې حيايي په زولنو وتړل، د مبتذلو فلمونو په نتيجه کې يې ځوان قشر د خپلو سيکولر نظرياتو او افکارو غلامان وگرځول. فحاشي نه خبره شروع شي چې عموما انتهاء يې د کفارو سياسي دامونو کې گيريدل وي. ځکه خو نبي عليه السلام فرمايي:

عَنِ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا، قَالَ: قَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «الْحَيَاءُ وَالْإِيمَانُ قُرِنَا جَمِيعًا، فَإِذَا رُفِعَ أَحَدُهُمَا رُفِعَ الْآخَرُ» المستدرك على الصحيحين للحاكم ومصنف ابن أبي شيبة.

ژباړه: حياء او ايمان دواړه يوزای جمع کړې شوي دي، کله چې په دواړو کې يو پورته (ليرې) کړې شي نو بل هم پورته کولای شي.

عَنْ أَبِي مَسْعُودٍ، قَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِنَّ مِمَّا أَدْرَكَ النَّاسُ مِنْ كَلَامِ النُّبُوَّةِ، إِذَا لَمْ تَسْتَحْيِ فَاصْنَعْ مَا شِئْتَ» صحيح البخاري.

ژباړه: د نبوت د خبرو څخه چې خلکو ترلاسه کړي، يوه خبره دا ده: کله چې ته نه شرميږې نو څه چې دې خوښه وي هغه وکړه.

نو نن چې زمونږ ځوانان د سريالونو او ناولونو په رنځ اخته شوي دي، نو دوی د بيت المقدس، بيت الله په شمول اشغال شوې اسلامي نړۍ غم چيرې کوي ؟ دوی راکټ لانچر، پيکا، کلاشن او استشهادي واسکټ څه پيژني ؟ خپله ځواني د الله ددين څخه زارولو په خوند څه پوهيږي ؟ د الله ددښمنانو جسمونو تکړې تکړې کولو لذت څخه څه خبر دي ؟ هغه د الله عزوجل محبت چيرې پيژني ؟ د هغه زړه کې به د الله متعال خوف، ډار، خشيت، تقوی او عظمت څنگه راشي ؟ هغه به د اسلامي نظام قيام په پار اسارت، بند، زخم، شهادت، ولږه او تنده چيرې وزغمي ؟

د نبوت وړاندې د نبي عليه السلام سليم فطرت: نبي عليه السلام د نبوت څخه مخکې هم په خپل سليم فطرت پاتې و، نه يې چيرې بتانو ته سجده کړې وه، نه يې شراب څښکلي و او نه يې هم د بلې گناه اراده کړې وه، راځئ ددې په اړه به يو څه احاديث ولولو:

په مکه کې د کيسو او گپ مجلس اراده کول: امام ابن حبان په خپل صحيح کې او د هغه شاگرد امام حاکم په مستدرک کې روايت راوړی دی. عَنْ عَلِيِّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: «مَا هَمَمْتُ بِقَبِيحٍ مِمَّا يَهُمُّ بِهِ أَهْلُ الْجَاهِلِيَّةِ إِلَّا مَرَّتَيْنِ مِنَ الدَّهْرِ كِلْتَاهُمَا عَصَمَنِي اللَّهُ مِنْهُمَا. قُلْتُ لَيْلَةً لِفَتًى كَانَ مَعِي مِنْ قُرَيْشٍ بِأَعْلَى مَكَّةَ فِي غَنَمٍ لِأَهْلِنَا نَرْعَاهَا: أَبْصِرْ لِي غَنَمِي حَتَّى أَسْمُرَ هَذِهِ اللَّيْلَةَ بِمَكَّةَ كَمَا يَسْمُرُ الْفِتْيَانُ. قَالَ: نَعَمْ، فَخَرَجْتُ، فَلَمَّا جِئْتُ أَدْنَى دَارٍ مِنْ دُورِ مَكَّةَ سَمِعْتُ غِنَاءً، وَصَوْتَ دُفُوفٍ، وَمَزَامِيرَ ،قُلْتُ: مَا هَذَا؟ قَالُوا: فُلَانٌ تَزَوَّجَ فُلَانَةَ لِرَجُلٍ مِنْ قُرَيْشٍ تَزَوَّجَ امْرَأَةً مِنْ قُرَيْشٍ، فَلَهَوْتُ بِذَلِكَ الْغِنَاءِ، وَبِذَلِكَ الصَّوْتِ حَتَّى غَلَبَتْنِي عَيْنِي، فَنِمْتُ فَمَا أَيْقَظَنِي إِلَّا مَسُّ الشَّمْسِ، فَرَجَعْتُ إِلَى صَاحِبِي، فَقَالَ: مَا فَعَلْتَ؟ فَأَخْبَرْتُهُ، ثُمَّ فَعَلْتُ لَيْلَةً أُخْرَى مِثْلَ ذَلِكَ، فَخَرَجْتُ، فَسَمِعْتُ مِثْلَ ذَلِكَ، فَقِيلَ لِي: مِثْلُ مَا قِيلَ لِي، فَسَمِعْتُ كَمَا سَمِعْتُ، حَتَّى غَلَبَتْنِي عَيْنِي، فَمَا أَيْقَظَنِي إِلَّا مَسُّ الشَّمْسِ، ثُمَّ رَجَعْتُ إِلَى صَاحِبِي، فَقَالَ لِي: مَا فَعَلْتَ؟ فَقُلْتُ: مَا فَعَلْتُ شَيْئًا، قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: فَوَاللَّهِ، مَا هَمَمْتُ بَعْدَهُمَا بِسُوءٍ مِمَّا يَعْمَلُهُ أَهْلُ الْجَاهِلِيَّةِ، حَتَّى أَكْرَمَنِي اللَّهُ بِنُبُوَّتِهِ»

ابن حبان وسنده حسن لذاته.
مستدرک للحاکم وسنده حسن لذاته.

ژباړه: علي رضي الله عنه وايي ما د نبي عليه السلام څخه اوريدلي دي، هغه وفرمايل: د جاهليت خلکو به چې د کومو ناوړه کارونو ارادې کولې، ما دوه کرت نه علاوه هيڅ کله د ناوړه کار اراده نده کړې، او دواړه کرت الله عزوجل ساتلی يم، ما يوه شپه هغه ځوان ته چې ما سره به يې د مکې په پورتنۍ حصه کې زمونږ گډې بيزې څرولې، وويل: زما گډو بزو ته نن شپه وگوره چې زه هم لاړ شم او د مکې نورو ځوانانو په څير د شپې کيسو مجلس کې شريک شم. هغه وويل: سمه ده، کله چې زه د مکې د کورونو څخه نږدې کور ته ورسيدم نو موسيقي غږ مې واوريدو، او د چمبو او د شپيلو غوږنه مې تر غوږه شول، ما تپوس وکړو دا څه دي ؟ خلکو راته وويل: فلاني قريشي د فلانۍ قريشۍ زنانه سره واده دی. ما دې سندرو ته غوږ کېښود تر دې چې خوب راباندې غلبه وکړه، نو ويده شوم او تر هغه ويده وم چې د لمر وړانگو راپاڅولم، خپل ملگري ته راغلم. هغه راته وويل: څه دې وکړل ؟ ما هغه ته کيسه وکړه، بيا مې بله شپه هم داسې کار وکړو، زه راووتلم، هماغه شان غږ مې واوريدو، او هماغه زړې خبرې په شان خبره راته وکړې شوه، نو ما د تير په څير غوږ کيښود تر دې چې خوب راباندې غالبه شو، او د لمر وړانگو راپاڅولم، بيا ملگري ته راغلم، هغه راته وويل: څه دې وکړل ؟ ما ورته وويل: ما هيڅ هم ندي کړي، رسول الله عليه السلام وويل: قسم په الله ددې دوه کرت نه علاوه ما هيڅکله هم د کوم گناه اراده نده کړې چې د جاهليت خلکو به کوله، تر دې چې الله عزوجل زه په نبوت سره عزتمند کړم.

[دې حديث سند ته علماؤ صحيح ويلي دی، که څه هم بعضې علماؤ ورته ضعيف هم ويلي دي، خو راجحه دا ده چې سند يې حسن دی]

عزتمندو ورونو! تاسې وگورئ د نبوت په ژبه دا خبره واضحه شوه چې نبي عليه السلام د جاهليت په ټولنه کې خپل ځلويښت کلنې ژوند په موده کې يوازې او يوازې دوه کرت د شپې کيسو او گپ شپ مجلس ته د ورتگ اراده کړې وه، او هغه هم الله عزوجل پرې خوب راوستلای و، نو بتانو عبادت کول خو ليرې خبره ده. هغه نه خو الله عزوجل په طريق اولی محفوظ ساتو. نن سبا زمونږ د امت ځوانان اروپا، امريکا او روسيا ته چې لاړ شي، نو د نورو مفاسدو ترڅنگ د فحاشي موقع ورته په لاس ورشي نو هيڅ نوعه ناوړه عمل ترې نه پاتې کيږي، معاذ الله.

د جبير بن مطعم گواهي:

دويم دليل پدې خبره چې محمد رسول الله عليه السلام د نبوت وړاندې هم په خپل سليم فطرت پاتې و، او د مکې مشرکانو په څير غير شرعي اعمال به يې نه ترسره کول، دا دی: عن جُبَيْرِ بْنِ مُطْعِمٍ قَالَ: أَضْلَلْتُ بَعِيرًا لِي، فَذَهَبْتُ أَطْلُبُهُ يَوْمَ عَرَفَةَ، فَرَأَيْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَاقِفًا بِعَرَفَةَ، فَقُلْتُ: «هَذَا وَاللَّهِ مِنَ الحُمْسِ فَمَا شَأْنُهُ هَا هُنَا» صحيح البخاري. ژباړه: جبير بن مطعم وايي: ما نه زما اوښ ورک شوی و،

نو زه لاړم، د عرفې په ورځ مې لټوو، نو نبي عليه السلام مې وليد، چې عرفه کې ولاړ دی، ما وويل: والله دا خو قريشي دی نو دلته څه کوي؟ الحُمس د أحمس جمع ده، او دا شديد او کلک ته ويل کيږي، قريشو ته به حُمس ځکه ويل کيدل چې دوی هم د پلار نيکه شرکي رسم ورواج په کلکه راټينګ کړي وو، نو جبير بن مطعم ځکه حيران شو، چې قريش به د عرفې په ورځ حرم څخه بهر نه تلل، خو نبي عليه السلام د خپل ټول قوم پر خلاف عرفې ته تللی و، او هلته ولاړ و.

د زيد بن حارثه ګواهي:

زيد بن حارثه رضي الله عنه وايي:

مَا مَسَّ مِنْهَا صَنَمًا حَتَّى أَكْرَمَهُ اللهُ.

[المعجم الكبير للطبراني ج ٥/ ص ٨٨]

ژباړه: نبي عليه السلام هيڅ يو بت ندی لمس کړی (لاس يې ندی وروړی) تر دې چې الله عزوجل هغه (په نبوت سره) عزت مند کړو.

بل روايت کې زيد رضي الله عنه وايي چې نبي عليه السلام زه ددې کار څخه منع کړم، د هغه روايت سند حسن دی.

د عبد الله بن عمر ګواهي: عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا، " أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لَقِيَ زَيْدَ بْنَ عَمْرِو بْنِ نُفَيْلٍ بِأَسْفَلِ بَلْدَحٍ، قَبْلَ أَنْ يَنْزِلَ عَلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ الوَحْيُ، فَقُدِّمَتْ إِلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ سُفْرَةٌ، فَأَبَى أَنْ يَأْكُلَ مِنْهَا، ثُمَّ قَالَ زَيْدٌ: إِنِّي لَسْتُ آكُلُ مِمَّا تَذْبَحُونَ عَلَى أَنْصَابِكُمْ، وَلاَ آكُلُ إِلَّا مَا ذُكِرَ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ، وَأَنَّ زَيْدَ بْنَ عَمْرٍو كَانَ يَعِيبُ عَلَى قُرَيْشٍ ذَبَائِحَهُمْ، وَيَقُولُ: الشَّاةُ خَلَقَهَا اللَّهُ، وَأَنْزَلَ لَهَا مِنَ السَّمَاءِ المَاءَ، وَأَنْبَتَ لَهَا مِنَ الأَرْضِ، ثُمَّ تَذْبَحُونَهَا عَلَى غَيْرِ اسْمِ اللَّهِ، إِنْكَارًا لِذَلِكَ وَإِعْظَامًا لَهُ " صحيح البخاري.

ژباړه: نبي عليه السلام زيد بن عمرو بن نفيل سره د بلدح په لاندې سيمه کې مخامخ شو، مخکې د دې چې نبي عليه السلام باندې وحي نازله شي. نو نبي عليه السلام ته خوراک وړاندې کړې شو. [سفرة د سفر پرمهال وړونکي خواړو ته وايي]، نبي عليه السلام د هغې خوراک څخه انکار وکړو، بيا زيد بن عمرو بن نفيل وويل: زه هم هغه څه نه خورم چې تاسې يې خپلو بتانو لپاره ذبح کوئ، زه خو يوازې هغه څه خورم چې د الله عزوجل نوم پرې ياد شوی وي، او زيد بن عمرو به قريش د خپلو ذبيحو په اړه خه رټل او ويل به يې: ګډه (بيزه) الله پيدا کړې ده، د آسمان څخه يې ورله اوبه راښکته کړي دي، د ځمکې څخه يې (واښه) راټوکولي دي، بيا يې تاسې د الله پرته د بل چا په نوم ذبحه کوئ؟ زيد بن عمرو به دا خبره د قريشو پدې کار باندې رد له امله او دا کار يې د الله تعالی د عظمت له امله کاوه. دا حديث هم پدې باندې ښکاره دليل دی، چې نبي عليه السلام به هغه خوراک هم نه کاوه چې هغه به د الله پرته د مخلوق په نوم ذبح شوی و. نو د بتانو عبادت خو يې په طريق اولی نه کاوه.

نن سبا هم د ذبيحې په اړه احتياط څخه کار اخستل پکار دي، ځکه د نواقضو شبهه زياته ده. اګر که ددې اشغال شوي سيمو ټولو اوسيدونکو ته به د کفر نسبت نشي کيدای، بلکې مسلمان به په خپل اسلام پاتې وي، او د چا څخه چې اسلام ماتونکې کړنې وليدل شي او مسئله ورته رسيدلې وه يا اسباب د تحقيق موجود وي، نو هغه کس باندې به د کفر فتوه ورکولای شي، خو چې کومه سيمه او منطقه کې د اسلام د نواقضو شبهه زياته وه، لکه شرکي انتخابات، يا کفري او وضعي محکمو ته خپلې شخړې د پريکړې لپاره وړل، قوم پرستي، قبر پرستي، يا داسې نور شرکونه عام وي، نو هغه ځای کې به احتياط کولای شي، او د سم سړي ذبيحه به خوړلې شي.

نو دا د پخواني موحدينو طريقه ده، او الله عزوجل قرآن کريم کې او محمد رسول الله صلی الله عليه وسلم په احاديثو کې په پاک او حلال خواړو امر کړی دی، او مشتبه شيانو خوراک څخه يې مونږ تاسې منع کړي يو، ځکه دغه مشتبه شيان انسان په حرامو کې اخته کوي، چې انسان د جهنم مستحق ګرځي، اعمال يې نه قبليږي، دعا يې نه قبليږي، د رب کومک ورسره نه وي.

لهذا دې مختصر بحث څخه په ډاګه شوه چې نبي عليه السلام د نبوت څخه مخکې هم ډير غوره صفات درلودل، صادق او امين و، حياناک انسان و، هر ډول ګناه څخه يې ځان ژغورو، په خپل سليم فطرت باندې پاتې و، بتانو عبادتونه يې نه وو کړي، د بتانو نذرانې يې نه خوړلې. [صلی الله عليه وسلم]

د جاهليت موحد زيد بن عمرو بن نفيل پيژندنه: زيد بن عمرو بن نفيل د جاهليت زمانې موحد و. د عمر رضي الله عنه تره زوي و، خطاب او عمرو دواړه د نفيل زامن دي. او د ده زوی سعيد بن زيد رضي الله عنه په عشره مبشره صحابه وو کې داخل دی يعنې هغه لس صحابه چې په ژوند کې ورباندې نبي عليه السلام د جنت زيری کړی دی، ټولو نومونه يې يو مجلس کې واخستل ابو بکر جنتي دی، عمر جنتي دی، مونږ مخکې ويلي وو، چې د چا مشرانو کې خير وي، الله عزوجل يې کشرانو کې خامخا خير اچوي. دا زيد بن عمرو بن نفيل د حق پلټونکی و، او پدغه هدف يې تر شام پورې سفرونه کړي دي، عامو قريشيانو به د تجارت په پار شام ته سفر کاوه، خو زيد بيا هغه موحد و، چې ده سره ددين غم و، عقيدې زده کولو هڅه يې کوله. رازئ د عبد الله بن عمر رضي الله عنهما څخه به يې کيسه واورو، امام بخاري په خپل صحيح کې د هغه څخه روايت ذکر کړی دی:

زيد بن عمرو بن نفيل شام ته د (حق) دين لپاره ولاړ، هغه يې لټوو، نو د يهوديانو يو ملا سره مخامخ شو، او د هغوی دين په اړه يې ترې پوښتنه وکړه، او ورته يې وويل: کيدايشي زه ستاسې دين قبول کړم، ما ته خپل دين بيان کړه. يهودي ملا ورته وويل: ته تر هغه پورې زمونږ دين ته نشي داخليدای ترڅو چې د الله د غضب يوه برخه وانخلې، [قبوله کړې] زيد ورته وويل: زه خو د الله له غضب څخه راتښتيدلی يم، او زه د الله له غضب څخه هيڅ برخه نشم اخستلای، زه ددې توان چيرې لرم؟ آيا ته ما ته بل دين ښودلای شې؟ هغه وويل: د حنيف دين پرته بل دين ماته ندی معلوم، زيد ورته وويل: حنيف دين څه شی دی؟ هغه ورته کړه: دا د ابراهيم عليه السلام دين دی، چې هغه نه يهودي و او نه نصراني و، او يوازې د الله عبادت به يې کولو.

بيا زيد ووتلو، نو د نصاراوو يو عالم سره مخامخ شو، هغه ته يې هم دغه شان خبره وکړه، وايي: ته زمونږ دين ته تر هغه نشې راتلای ترڅو چې د الله د لعنت څه برخه وانخلې، هغه وويل: زه خو د الله د لعنت څخه تښتم، او د الله لعنت نشم زغملای، او نه هم د هغه غضب څخه څه برخه اخستلای شم، او زه دا توان چيرې لرم، آيا ته ماته بل دين ښودلې شې؟ هغه وويل: ماته د حنيف دين پرته بل دين ندی معلوم، زيد ورته وويل: حنيف دين څه شی دی؟ هغه ورته کړه: دا د ابراهيم عليه السلام دين دی، چې هغه نه يهودي و او نه نصراني و، او يوازې د الله عبادت به يې کولو. کله چې زيد د ابراهيم عليه السلام په اړه هغوی وينا واوريده نو ووتلو، کله چې بهر شو نو لاسونه يې پورته کړل او ويې ويل: اې الله ته ګواه اوسه چې زه د ابراهيم عليه السلام په دين باندې يم.

سبحان الله، ورونو دا وګورئ، د حق دين په لټنه کې له عقل څخه کار اخلي، چې دا مخلوقات الله عزوجل پيدا کړي دي، ددوی خالق، مالک، پالونکی او روزونکی يو الله دی، او د حق دين په لټنه کې يې ليرې پرتو هيوادونو پورې سفرونه کړي دي، او آخر هم حق معلوموي، خو نن سبا د بعضې خلکو لخوا دا عذر وړاندې کيږي، چې مونږ نه پوهيږو، مونږ ناخبره يو. خو په دغه خلکو تحقيق لازم دی، اسباب د تحقيق شته، کتاب او سنت کې هر څه واضحه بيان شوي دي، خو بيا هم چې څوک ځان نه پوهه کوي، نو دا سړی د الله په نزد مجرم دی، او دغه بهانې يې نه قبليږي. مثال په ډول کله چې دومره خبره چاته ورسيده چې اسلامي خلافت مجاهدين د طالبانو د ارتداد دعوه لري، نو اوس خلکو باندې لازمه ده چې د اسلامي خلافت دريځ ولټوي، هر سړی يې په آسانه پيدا کولای شي، خو بالفرض که تحقيق نشي کولای حد اقل دومره خو کولای شي چې د طالبانو څخه ځان لرې وساتي. دنياوي کارونو کې عوام خلک څومره کوشش کوي، خو ددين په کار کې بيا ځان ناپوهه ګڼي. او دا د دين سره ستره جفا ده. والله المستعان.

زيد بن عمرو بن نفيل د توحيد سره سره د مشرکانو په غلطو رسمونو او مظالمو هم رد کوو، د صحيح البخاري بل روايت دی:

اسماء بنت أبي بکر رضي الله عنهما فرمايي: ما زيد بن عمرو بن نفيل وليد، ولاړ و، کعبې ته په شا سره تکيه وهونکی و، ويل يې: اې د قريشو ډلو، قسم په الله زما پرته په تاسې کې هيڅوک د ابراهيم عليه السلام د دين تابعدار نشته. او هغه به ژوندۍ خښيدونکې جينۍ ژغورله، کله به چې يو کس خپلې لور وژلو اراده

وکړه نو هغه به ورته وويل: دا مه وژنه، ددې مصرف چارې زه په غاړه اخلم، بيا به يې واخسته، کله به چې ستره شوه نو ددې پلار ته به يې وويل، که ستا خوښه وي چې اوس يې تاته درکړم او که خوښه دې وي چې زه يې کفالت چارې (نور هم) په غاړه واخلم.

الله أکبر! دا د توحيد کمال و، چې زيد توحيد وپيژندو، نو د الله عزوجل مخلوقاتو لپاره هم نرم شو، د هغوی د ژغورلو هڅې يې هم شروع کړې. او دا د موحدينو امتيازي صفت دی چې په مظلوم باندې يې زړه درد کوي، او حتی الوسع يې د ژغورلو هڅه کوی، ولو که دغه مظلوم د نړۍ په هر گوډ کې وي، لکه اسلامي خلافت د ايغور د تعذيب خانو څخه تر امريکايي او اسرائيلي بندي خانو پورې د هر مظلوم مسلمان درد خپل درد گڼي، او اراده لري چې يوه ورځ به دغه مسلمانان هم د ظلم او استبداد د پنجو څخه خلاصوي، ان شاء الله، خو افسوس په هغه طالبانو چې پدغه مظلومانو يې يوه ورځ هم زړه کې رحم رانغی او دغه د کانو په څير د سخت زړونو څښتنان خپلو بادارانو چينايانو ته پدغه ظلمونو ډاډ ورکوي، چې تاسې که ايغوري مسلمانانو سره هر څه کوئ، خو مونږ درته هيڅ هم نه وايو، په ډاډه زړه ددوی بيخ کندي وکړئ. انا لله وانا اليه راجعون. وا اسلاماه!

نو گرانو لوستونکو!

د زيد بن عمرو بن نفيل دې تذکرې څخه مونږ تاسې دا مسئله وپيژنده، چې يو انسان خپل سالم فطرت او عقل څخه کار واخلي نو هم توحيد پيژندلای شي، حق او باطل معلومولای شي، پاتې لا دا چې د کتاب او سنت سلگونو او زرگونو نصوص په يوه مسئله موجود وي، خو يو کس ترې ځان غافله کوي او وايي چې مونږ عوام يو، پدې خبرو نه پوهيږو!! بله خبره ددې بحث څخه دا څرگنديږي، چې همدا قريش و، زيد بن عمرو بن نفيل به د ټولو په مخکې په بيت الله کې د توحيد اظهار کاوه، ددوی معبودان به يې بې وسه مخلوق بلل، ورقه بن نوفل او داسې نور د جاهليت موحدينو به هم د توحيد غږ پورته کاوه، خو آخر کوم علت و چې قريشو ددوی په خلاف برخورد نرم و، خو چې کله نبي عليه السلام د توحيد دعوت شروع کړو، نو د لر بر ټول مشرکان په لړزان شو ؟ نو جواب واضحه ده، چې دغه يو څو تنو موحدينو خپل شخصي ژوند په توحيد ښايسته کړی و، خو د نبي عليه السلام مهم هدف د شخصي اعمالو ترڅنگ د اسلامي نظام قيام و، او دا هغه هدف او مطالبه وه چې د مکې مشرکانو څخه تر ننه هيڅ يو کافر يې نه برداشت کوي، او پر وړاندې يې مبارزه کوي، نو مسلمانانو ورونو! دا د حق پيژندنې بل معيار شو، چې کوم دولت يا ډلې خپل هدف او مرام د اسلامي نظام قيام بللو خو کفار ترې راضي وو، پر خلاف يې تحالف او تړون نه کوو، نو مونږ تاسې به وپوهيږو چې دا دولت او ډله په حق نده، کچيرې حق وای نو زمونږ خوږ نبي عليه السلام په شان نړيوالو کفارو به يې پرضد پريکنده گامونه اخستلي وای. لکه نن سبا چې طالبانو د امريکايانو اقتصادي، سياسي، ثقافتي، تعليمي او اجتماعي استعمار ومانه او امريکا ورته د کابل واک وسپارو، هره اونۍ ورته ۴۰ مليون ډالر هم راليږي، او بل اړخ ته د اسلامي خلافت مجاهدينو شهادت او اسارت کې همکاري کونکي بې ضميره جاسوسانو لپاره يې لس لس مليونه جايزې مقررې کړې دي !! نو اوس هم چې څوک نه پوهيږي دغه کس بيا تيارو کې پروت دی.

الحمد للـه الـذي جعـل في سِـيَرَ الصالحـين عـبرةً للمعتَبِرِيـن، وذكـرى للذاكريـن، وجعـل في الصادقـين منهـم أسـوةً وقـدوةً للمقتديـن، وأشـهد أن لا إلـه إلا اللـه، وحـده لا شريـك لـه، إلـه الأولـين والآخريـن، وأشـهد أن محمـداً عبـده ورسـوله. امـا بعـد :

قـال تعـالى " وَالسَّـابِقُونَ الْأَوَّلُـونَ مِـنَ الْمُهَاجِرِيـنَ وَالْأَنْصَـارِ وَالَّذِيـنَ اتَّبَعُوهُـمْ بِإِحْسَـانٍ رَضِيَ اللَّـهُ عَنْهُـمْ وَرَضُـوا عَنْـهُ وَأَعَـدَّ لَهُـمْ جَنَّـاتٍ تَجْـرِي تَحْتَهَـا الْأَنْهَـارُ خَالِدِيـنَ فِيهَـا أَبَـدًا ذَٰلِـكَ الْفَـوْزُ الْعَظِيـمُ. التوبـة " ١٠٠

سـعيد بـن عامـر جمحـي رضـی اللـه تعالـی عنـه ،لـه هغـه زرو خلکـو څخـه يـو ځـوان وو ، چـې د قريشـو د سردارانـو پـه بلنـه د مکـې پـه څنـډه د تنعيـم سـيمې تـه وتلـې وو، ترڅـو د محمـد ﷺ د يـو ملګـري خُبيـب بـن عـدي رضـی اللـه عنـه وژلـو تـه حـاضر شي ، چـې دوی خبيـب بـن عـدي رضـی اللـه عنـه لـه غـدره او دوکـې وروسـته نولـې وو.

ده تـه خپلـې ښايسـته ځوانـۍ د دې تـوان وربښـلی وو، چـې خلـک پـه اوږو پـوری وهـي ، تـر دی چـې د قريشـو لـه مشرانـو لکـه ابوسـفيان بـن حـرب ، صفـوان بـن اميـه او داسـې نـورو سره ددې کتلـو لپـاره پـه اول سر کـې ودريـږي ،ده ځـوان ددې وسـه درلـوده چـې د قريشـو اسـير پـه ولچکـو کـې بنـد پـه داسـې حـال کـې ووينـي چـې ميرمنـې ، کوچنيـان او زلميـان پـرې راټـول وي او د مـرګ سـاحې تـه يـې ديکـه کـوي ، ترڅـو لـه محمـد ﷺ څخـه دده پـه وژنـه غـچ واخلـي ، او بـل داچـې پـه بـدر کـې ددوی د مقتولينـو بدلـه ورڅخـه واخلـي.

کلـه چـې هغـوی سـترو ډلـو خپـل نيولـې شـوی اسـير هغـه ځـائ تـه ورسـاوو ، چـې دده د وژلـو لپـاره يـې د مخکـې نـه مقـرر کـړې وو؛ نـو ځـوان سـعيد بـن عامـر رضـی اللـه عنـه، ودريـد او خپلـه دنګـه غـاړه يـې د خُبيـب رضـی اللـه عنـه د ليدلـو پـه نيت پـه داسـې حـال کـې ورجګـه کـړه چـې خبيـب رضـی اللـه عنـه يـې د پانسـۍ لرګـي تـه را وړانـدې کاوو، سـعيد بـن عامـر رضـی اللـه عنـه د ښـځو او کوچنيانـو د چيغـو پـه مينـځ کـې د اسـير ډاډه او د سـکون غـږ واوريـد ، چـې ويـل يـې : کـه مـو زړه وي اجـازه راکـړئ ترڅـو تـر وژلـو وړانـدې دوه رکعتـه مونـز وکـړم.

وروسـته ده ورتـه کتـل چـې خُبيـب قبلـې تـه مخامـخ ودريـد ، دوه رکعتـه مونـز يـې وکـړ ، د ښـه والي او اتمـام خـبرې يـې نـو مـه کـوه، وروسـته سـعيد بـن عامـر رضـی اللـه عنـه وليـد ، چـې خبيـب رضـی اللـه عنه د قريشـو مشرانـو تـه مـخ راسـتون کـړ او ورتـه يـې وويـل: قسـم پـه اللـه ﷻ کـه چيرې دا خـبره نـه وای چـې تاسـو بـه ګـمان وکـړئ، چـې ګواکـې د مـرګ لـه ويـرې لـه وجـې مـې مونـز اوږد کـړ؛ نـو مابـه ډيـر اوږد مونـز کـړی وای.

وروسـته سـعيد بـن عامـر رضـی اللـه عنـه د سر پـه سـترګو خپـل قـوم ليـدو چـې دوی د خُبيـب رضـی اللـه عنـه د بـدن او جسـم نـه اندامونه پـه ژوندوني پريکـول ، دوی دده د بـدن اندامونـه پـه داسـې حـال کـې يـو پـه بـل پسـې پريکـول ، چـې ورتـه يـې وويـل؛ آيـا تـه داخوښـوې چـې تـه خـلاص وای او سـتا پـر ځـائ محمـد ﷺ وای ؟

نـو هغـه ورتـه پـه داسـې حـال کـې چـې وينـې يـې د بـدن نـه څڅيـدې جـواب ورکـړو : زمـا دې پـه اللـه قسـم وي کـه زه دا غـواړم چـې زه دی پـه خپـل کـور د خپـل اهـل سره پـه امـن يـم او محمـد ﷺ تـه دی يـو اغـزی هـم ضرر ورکـړي، خلکـو لاسـونه پـه فضـا او هـوا کـې ښـوځول ، او داسـې نـارې يـې وهلـې چـې ؛ وی وژنـئ ، وی وژنـئ!!

وروسـته سـعيد بـن عامـر رضـی اللـه عنـه خُبيـب رضـی اللـه عنـه پـه داسـې حـال کـې هـم وليـد چـې د پانسـۍ پـر لرګـي يـې پـاس سـترګې د آسـمان لورتـه پورتـه کـړې وی او ويـل يـې؛ ای اللـه ! يـو، يـو شـمار کـړې، ټـول هـلاک کـړې ، او يـو هـم مـه پاتـه کـوې ، وروسـته يـې خپلـه وروستـۍ سـاه پـه داسـې حـال کـې ورکـړه چـې د تـورو او نيـزو زخمونـه يـې پـر بـدن خوړلـی وو او دا دومـره زيـات وو چـې د شـمير نـه وتـلي وو.

قريـش بيرتـه مکـې تـه راسـتانه شـول او د سـترو سـترو واقعـو پـه بهـير کـې يـې خُبيـب رضـی اللـه عنـه او دده د شـهادت واقعـه هـيره کـړه ، خـو د ځـوان سـعيد بـن عامـر رضـی اللـه عنـه لـه زړه څخـه خُبيـب رضـی اللـه عنـه يـوه لحظـه هـم نـه وتـو.

چـې کلـه بـه ويـده شـو ، پـه خـوب بـه يـې ليـدو ، او کـه بـه ويـښ وو؛ نـو پـه خيـال کـې بـه يـې اوسـيدو ، پـه داسـې حـال کـې بـه يـې ترسـترګو کيـدو ، چـې دپانسـۍ پـه وړانـدې بـه يـې پـه ډاډه زړه سره دوه رکعتـه مونـز کاوو، د خُبيـب رضـی اللـه عنـه د غـږ هغـه انـګازه يـې تـل پـه غوږونـو کـې وه ، چـې قريشـو تـه يـې ښـيرا کولـه ، د سـعيد بـن عامـر رضـی اللـه عنـه سره بـه دا ويـره هميشـه وه، چـې يابـه تنـدر پـرې رالويـږي او يـا بـه لـه آسـمان څخـه پـرې کاڼـي وريـږي.

خُبيـب رضـی اللـه عنـه سـعيد رضـی اللـه عنـه تـه هغـه څـه وروښـودل چـې ددې نـه مخکـې يـې نـه وو زده ، دا يـې وروښـودل چـې ريښـتونی ژونـد او عقيـده د مـرګ تـر ورځـې، د عقيـدې پـه لاره کـې جهـاد کـول دي، او دا يـې هـم ورزده کـړل چـې راسـخ او مضبـوط ايمـان داسـې عجائـب او معجـزې ښـکاره کـوي چـې عـام حالـت کـې نـه ښـکاره کيـږي.

او ددی سره يـې بـل دا هـم وروښـودل چـې کـوم کـس چـې دده ملګـری دی، او دومـره زياتـه مينـه ورسره لـري داد آسـمان د طـرف نـه يـو تائيـد شـوی نبـي دی ، پـه دی وخـت کـې اللـه ﷻ د سـعيد بـن عامـر رضـی اللـه عنـه سـينه د اسـلام لپـاره پرانيسـتله د خلکـو پـه ډلـه کـې ودريـدو، او د قريشـو لـه ګناهونـو نـه يـې ښـکاره د برائـت اعـلان وکـړ، او ددوی لـه بتانـو او جرائمـو يـې توبـه ووايسـته ، د اللـه ﷻ پـه ديـن کـې داخـل شـو.

سـعيد بـن عامـر رضـی اللـه عنـه د مشرانـو صحابـاو څخـه وو چـې د خيـبر د جنـګ نـه مخکـې يـې اسـلام قبـول کـړو مدينـې تـه يـې هجـرت وکـړ، لـه رسـول اللـه سره هسـتوګن

شو او د رسول الله صلی الله علیه وسلم سره خیبر او تر هغه وروسته غزاګانو کې شریک شو، کله چې نبي کریم ﷺ د رب جوار او ګاونډیتوب ته انتقال کاوو، نبي علیه السلام له ده څخه راضي وو، سعید بن عامر رضی الله عنه د نبي علیه السلام روسته دده دوو خلیفه ګانو ابوبکر او عمر رضی الله تعالی عنهما د لاسونو لوڅه توره وه، سعید رضی الله عنه یو داسې مثالي ژوند وکړ او د هغه مؤمن لپاره یو مثال وو، چې په دنیا سره یې اخرت اخستې وي ، د الله ﷻ خوښي او ثواب یې د نفس تر ټولو غوښتنو او د تن تر ټولو شهوتونو غوره وګڼل.

د رسول الله ﷺ دواړو خلیفه ګانو ته د سعید بن عامر رضی الله تعالی تقوی او ریښتنولي معلومه وه ، دده نصیحت ته یې غوږ نوه او دده خبره یې منله ، سعید رضی الله عنه د عمر رضی الله تعالی عنه د خلافت په اوائلو کې امیرالمؤمنین ته ورغلی او ورته یې وویل؛ ای عمره ! زه درته دا وصیت کوم چې د خلکو په باره کې له الله ﷻ څخه وویریږه ، او د الله ﷻ په حق کې له خلکو څخه ویره مه کوه ، خپل قول دی ، باید له فعل سره مخالف نه وي ځکه غوره وینا هغه ده چې فعل یې تصدیق وکړي.

ای عمره ! د هغو لیرې او نژدې مسلمانانو په اړه فکر کوه چې الله ﷻ یې مسؤلیت درسپارلی دی ، هغه څه ورته خوښوه چې ځان ته یې خوښوی او هغه څه دوی ته هم بد ګڼه چې خپل ځان او خپل اهل ته یې بد ګڼې ، د الله ﷻ په لاره کې هرې سختې ته ور وراندې کیږه او د الله په لاره کې د ملامتیا ویونکي له ملامتیاڅخه ویره مه کوه.

عمر رضی الله تعالی عنه ورته وویل: ای سعیده ! د دې وس څوک لري؟! ده ورته وویل: د دې وس داسې څوک لري لکه تا غوندې چې الله ﷻ د محمد ﷺ د امت کارونه ورترغاړه کړې وي ، د ده او د الله ﷻ تر مینځ بل هیڅوک نه وي.

په دې وخت کې عمر رضی الله تعالی عنه سعید رضی الله عنه ته د خپل وزیر ددندې سپارښتنه وکړه او ورته یې وویل : ای سعیده ! موږ تا د حمص د والي په حیث ټاکو ، ده ورته وویل : ای عمره ! الله ﷻ ته وګوره په همدې فتنه کې ما مه اچوه ، عمر رضی الله تعالی عنه ته غصه ورغله او وی ویل : خوار شئ تاسو زما غاړې ته دا کار یعني خلافت اچوئ او وروسته ځان راڅخه ساتئ!! زما دی په الله ﷻ قسم وي که دی پریږدم ، ورسته یې د حمص والي کړ ، او ورته یې وویل : معاش درته مقرر کړم ؟ ده ورته وویل: ای امیرالمؤمنینه! په هغه به څه کوم، له بیت المال څخه چې څه ماته ملاویږي ، هغه هم زما له ضرورت نه زیاته ده ، وروسته حمص ته لاړو.

ډیری ورځې لا نه وې تیرې شوې چې امیرالمؤمنین ته له حمص څخه ځیني داسې خلک راغلل چې عمر رضی الله عنه پرې باوري وو، ده ورته وویل: ماته ستاسو د مسکینانو نومونه ولیکئ ، دی لپاره چې د دوی ضرورتونه ورپوره کړم ، دوی لیک ورته وسپارو په هغه کې لیکلي وو، فلان کې ، فلان کې او سعید بن عامر ، امیرالمؤمنین وویل: سعید بن عامر څوک دی ؟ دوی ورته وویل: زموږ امیر ، امیرالمؤمنین ورته وویل: ستاسو امیر فقیر دی؟ دوی وویل: هو! قسم په الله ﷻ ډیر ځله په ده باندې اوږدې ورځې داسې تیریږي چې دده په کور کې اور نه دی بل شوی، عمر رضی الله تعالی عنه دومره وژړل ، چې په اوښکو یې ږیره لنده شوه ، بیا یې زر دیناره را واخیستل په کڅوړه کې یې واچول او وی ویل : زما له طرفه ده ته سلامونه ووایه او دا هم ورته ووایه چې امیرالمؤمنین تاته دا مال ددې لپاره رالیږلی ترڅو خپل ضرورتونه پرې پوره کړې.

وفد د روپو کڅوړه راوړه ، سعید رضی الله عنه چې ورته وکتل په هغه کې دینارونه وو، نو هغه په داسې حال کې چې دغه دینار یې له ځانه لرې کول وویل: اناالله وانااليه راجعون

داسې ښکاریدله لکه یوه پیښه چې ورسره شوې وي، او یا یې سیمې ته یو ناڅاپه واقعه اوښتی وي، ښځه یې په بیړه او وارخطایې سره راجګه شوه ، او وی ویل: ای سعیده ! څه شوي دي ؟ آیا امیرالمؤمنین وفات شوې ؟ ده وویل: تردې هم ستره واقعه شوې ، دې وویل: آیا مسلمانان په یو ستر مصیبت کې لویدلي ؟ ده وویل: تردې هم ستر څه دي، دې وویل: تردې لوی به څه وي؟ سعید رضی الله عنه وویل: ماته دینار راغلي چې آخرت مې خراب کړي ، او په کور کې فتنه را واچوي ، ښځې یې وویل: ځان ورڅخه خلاص کړه – هغه په درهمو هیڅ نه وه خبره

– ده ورته وویل: ایا ته په دې کې ما سره مرسته او مدد کوې؟ هغې ورته وویل: هو! سعید رضی الله عنه درهمونه په کڅوړو کې واچول ، او په فقیرانو یې وویشل.

په دې خبره ډیر وخت لا نه وو تیر شوی چې عمر رضی الله تعالی عنه د شام سیمې ته لاړ، ترڅو د شام په اوضاع له نژدې خبر شي ، کله چې حمص ته ورغلی- حمص ته به خلکو وړه کوفه ویل – حمص یې ځکه له کوفې سره تشبیه کاوو، چې خلکو به کټ مټ د کوفې د خلکو په ډول له خپلو والیانو څخه سر ټکونه کوله ،کله چې عمر رضی الله عنه هلته واړول ، د حمص خلګ د ستړي مشي لپاره ورته راغلل ، ده ورته وویل: تاسو خپل امیر څنګه بولئ؟!

دوی یې شکایت ورته وکړ، دده څلور کارونه یې ورته بیان کړل چې هر یو تر هغه بل ډیر ستر وو، عمر رضی الله تعالی عنه وایي: ما دوی او د حمص والي سره یوځای کړل له الله ﷻ څخه مې وغوښتل چې په هغه ګمان کې مې دی نه شرموي چې ما دده په باره کې کړی وو، ځکه زه په ده ډیر باوري وم، کله چې سحر شو، دوی او ددوی امیر زما په وړاندې حاضر شول ، ما وویل: تاسو له خپل امیر څخه څه شکایت لرئ؟ دوی وویل: تر هغه موږ ته نه راوزي ترڅو چې لمر ښه راپورته نه شي، ما وویل: ای سعیده! په دې کې څه وایې؟ دی لږ وخت چُپ پاتې وو، وروسته یې وویل: والله ما دا بده ګڼله چې چاته دا حال ووایم ؛ خو وس مې چاره ورځخه نشته ؛ نو زما د کور خادم نشته زه هر سحر خپل کور وړه لندوم ، بیا ورسته لږ انتظار ورته کوم چې خمیره شي ، ډوډۍ ورځخه پخه کړم ، وروسته اودس تازه کړم او خلکو ته را ووزم.

عمر رضی الله تعالی عنه وایي: ما دوی ته وویل: بل څه شکایت ورځخه لرئ؟

دوی وویل : د شپې له لوري هیڅ چاته هم نه راوزي.

ما ورته ویل : ای سعیده ! په دې کې څه وایې؟

ده وویل : والله ما ددې ښکاره کول هم نه غوښتل ؛ خو ... ما ورځ د دوی او شپه د الله ﷻ لپاره ګرځولې ده .

ماورته وویل : بل څه ګیله ورځخه لرئ؟

دوی وویل : په میاشت کې یوه ورځ بیخي نه راوځي.

ماورته وویل : ای سعیده دا څه خبره ده ؟

ده وویل: امیرالمؤمنینه ! خادم مې نشته او له دې اغوستو جامو پرته نوري جامې هم نه لرم ، زه هغه په میاشت کې یو ځل پرې وینځم او تر وچېدو پورې ورته منتظر یم ، بیا د ورځې په وروستی برخه کې راوزم.

ما بیا ورته وویل : بل څه شکایت ورځخه لرئ؟

دوی وویل : کله چې راغلی ، له هغه مهال څخه بیا تر اوسه بې هوښه کیږي او څوک چې په مجلس کې ورسره ناست وي له هغوی نه زانته شي.

ما ورته وویل : ای سعیده ! دا بیا څه خبره ده ؟

ده وویل : زه چې مشرک وم ، د خُبیب بن عدي رضی الله تعالی عنه وژلو ته حاضر شوی وم او قریش مې ولیدل چې دده د تن غوښې یې په داسې حال کې غوڅولې چې ورته ویل یې : آیا ته غواړې چې محمد ﷺ ستاپه ځای وي؟ ده به وویل : والله که زه دا خوښوم چې زه دی په خپل کور کې له خپلو بچیانو سره په امن ناست یم او په محمد ﷺ دی یو اغزی جګ شي او د اغزي د ټک هومره ضرر ورته ورسیږي، قسم په الله ﷻ چې کله ماته هغه رایاد شي چې ما یې څنګه مرسته ونه کړه ، سمدستي په خیال کې راشي چې الله ﷻ به مې ونه بخښي ؛ نو بې هوښه شم.

په دې وخت کې عمر رضی الله تعالی عنه وویل : الحمد لله چې رب العالمین زما ګمان دده په باره کې باطل نه کړ ، وروسته یې زر دیناره په دې وجه ورولیږل ، ترڅو خپل ضرورتونه پرې پوره کړي ، ښځې یې چې کله دینارونه ولیدل ورته یې وویل : الحمد لله چې رب العالمین موږ ستا له خدمت څخه بې پروا کړو، نو موږ ته ضروري سامان واخله او یو خادم راته ونیسه ، ده ورته وویل : آیا تردې غوره څه دی نه دې په کار ؟ هغې ورته وویل: هغه څه دي؟ ده وویل: موږ به یې هغه چاته ورکړو چې په داسې وخت کې یې راکړي چې هغه وخت به موږ ډیر ورته ضرورت لرو، هغې وویل: هغه څوک دی؟ ده ورته وویل: الله ﷻ ته به یې قرض حسن ورکړو، هغې وویل: سمه ده وجُزِیْتَ خیرا . او تاته دی غوره بدله درکړې شي.

د هغه مجلس څخه له نه وو ودریدلی، چې دینارونه یې په کڅوړو کې واچول ، د خپلې کورنۍ یو تن ته یې وویل: داد فلاني کورنۍ کوندو ، د فلاني ټبر یتیمانو ، د فلاني کورنۍ مسکینانو او د فلاني کور ، ته وروره .

" رضی الله عن سعید بن عامر "

الله تعالی دی له سعید بن عامر جمحي رضی الله تعالی عنه څخه راضي شي، سعید رضی الله عنه له هغو کسانو څخه وو چې تر ځان یې بل غوره کاوو، که به څه هم دی ډیر محتاج او ضرورتمند وو.

حافظ ابن حجر رحمه الله په الإصابة في تمییز الصحابة کې ذکر کړي چې سعید رضی الله عنه په رقه نومی ځای کې وفات شو.

انالله وانا الیه راجعون

د سعید بن عامر رضی الله عنه

مزید معلومات حاصلولو لپاره"
تهذیب التهذیب ۴/۵۱
ابن عساکر ٦ ـ جلد
الاصابة ۲/۳۲٦
وغیرهم کتابونه وګورئ

بعضې فوائد یا زمونږ دپاره په دی واقعه کې کوم درسونه دي

اول " خبیب رضی الله عنه مشرکانو نیولې وو او ډیر په سختې سره یې شهید کړو ..... په دی کې مونږ او تاسو ته دا درس پروت دی چې مومنان به زندان کې اچولې شي، کافران او مشرکان به ورسره ظلمونه کوي، سختي به ورسره کوي سزاګانی به ورکوي غمونه به پری رازي مشکلات او تکلیفونه به پرې راځي او داسې نوری سختې به پرې راځي

خو مومن ته پکار دي چې پدغه امتحاناتو سختیو مشکلاتو او تکلیفو باندی هم همت کمزوری نه کړي خپله حوصله د لاسه ورنکړي خپل منهج پرینګدي د جهاد نه په کور باندی کینه ني او جهاد پرینګدي بلکی د سختو امتحاناتو او مشکلاتو په وجه به د مومن ایمان نور هم مضبوطیږي او د مضبوطیدو کوشش به کوي همت به یې نور هم وچتیږي او د وچتیدو کوشش به کوي کافرانو او مشرکانو ته به نور هم په غوصه کیږي او د خپلې غوصې زیاتولو کوشش به کوي داسی نه چې د زندان دهمکی درکړي او ایمان او توحید ورته انسان پریګدي د مرګ دهمکې او اخطار درکړي او د توحید عقیدی ورته پریږدي .... او داسی نور....

دویم " کله چې انسان د اسلامي قانون او نظام نه دفاع کوي کله چې انسان کفري نظام او قانون ختمول کله چې انسان اسلامي قانون او نظام راوستل غواړي نو په دی کی به زندان هم غمونه تکلیفونه او مشکلات به هم رازي د خپلو خپلوانو نه جدایي او د خپل وطن او خاوری پریخدل په کی هم رازي .... نو دغه مشکلاتو او مصیبتونو مونږ او تاسو ته پکار دي چې د رب العالمین نه دعا وغواړو او رب العالمین ته متوجې شو داسې نه چې مونږ او تاسو د رب العالمین سره تعلق ختم کړو او عبادت کی سست شو .....

دریم " ای مومنانو مسلمانتنو ورونو " کله چې مونږ او تاسو د رسول الله صلی الله علیه وسلم سیرت

يا واقعه اورو او يا د کوم صحابي سيرت او واقعه اورو نو مونږ او تاسو ته پکار دي چې په هغې کې سوچ وکړو او د زان سره يې ولګوو زکه چې دا رمونږ او تاسو لپاره د هدايت او کاميابی سبب ګرځي لکه ځنګه چې سعيد رضی الله عنه د خبيب رضی الله عنه د شهادت په واقعه کې سوچ کولو حال دا چې سعيد رضی الله عنه پدغه وخت کی مشرک وو نو سعيد رضی الله عنه د هدايت سبب وګرځيدو دا چې يو مومن د صحابي يا د رسول الله صلی الله عليه وسلم په سيرت او واقعه کې سوچ وکړي هغه ته به څومره فايده ورکوي؟ ....

څلورم " که څوک غواړي چی ماسره دی الله او رسول الله صلی الله عليه وسلم محبت وکړي نو هغه ته پکار دي چې د خپل نفس او دنيا خواهشات پريږدي او د رب العالمين په عبادت کی خپله زندګي تيره کړي نو څوک چې داسی وکړي رب العالمين او رسول الله صلی الله عليه وسلم به تری داسی راضي او خوشحاله شي لکه ځنګه د سعيد رضی الله عنه او د نورو نه خوشحاله شوی.....

پنځم " کشرانو مجاهدينو ته پکار دي چې خپلو مشرانو لپاره خيرخوا وسيږي او څه نصيحتونه ورته کوي او مشرانو ته پکار دي چې خپلو کشرانو نصيحت په خايسته طريقی سره واوري لکه سعيد رضی الله عنه چې خپل امير عمر رضی الله عنه ته نصحيت وکړو څو مونږ تاسو څه کوو؟ مونږ او تاسو څو د مشرانو په بدي بيانولو او غيبتونو کولو باندي خپل مجلسونه ابادوو هغه مجلس مونږ او تاسو ته خوند نه راکوي چې هغې کی غيبت نه وي او بيا د الله تعالی نه داسی دغا غواړو چې يا الله زمونږ داسی مدد او نصرت وکړي لکه ځنګه دی د صحاباو کړی وو څو عملونو ته نه

ګورو چې اعمال مو د چا پشان دي او دعا د کومو خلکو پشان غواړو؟

شپږم " امير بايد عاجزه وي او زره تکبر هم پکې نه وي او امير به دنيا پرسته او خواهش پرسته نه وي امير کې به څه کلک او مضبوط صبر موجود وي ځکه چې امير يو سړی دی او د يو قسم طبيعت واله دی او دده به مختلف خلک د مختلفو ځايونو د مختلفو مايندو بچې او د مختلفو طبيعتونو واله خلک ملاويږي نو دا کار ډير صبر او استقامت غواړي رب دی زمونږ په مشرانو او کشرانو کې دغه ښايسته صفتونه پيدا کړی دغه ټولی خبری د سعيد رضی الله عنه ددی حالت نه معلوميږي چې عمر رضی الله عنه د مسکينانو ليسټ وغوختو او په دی کې د سعيد رضی الله عنه نوم هم وو سره ددی چې هغه د يوی علاقې والي او ګورنر وو او داسې غريب هم نه وو چې ورځ کې يو ځل دوه ځله خوراک کوي بلکې په ورځو ورځو يې په کور کې وور ندی بل شوې ای مومنه مسلمانه وروه وس زما او ستا څه حال؟ د لسو شلو کسانو اميري نه وي راکړې شوی زمکه اسمان ته خيژوو او اسمان زمکې ته راکوزوو لسو شلو کسانو اميري نه وي راکړې شوې تکبر په ما او تا کې وي بی صبري په ما او تا کې وي جنجالونه ما او تا کوو په کشرانو باندی ظلم ما او تا کوو او داسې نور بد صفات درواخله په مومن باندي د زړه او نفس اصلاح لازم او ضرور دا.....

اووم " کله چې د مسکيني او د سختي محتاجې او د ضرورت په حالت کې سعيد رضی الله عنه ته خپل امير روپې راوليږلې نو سعيد رضی الله عنه وويل چې انالله وانا اليه راجعون " دغه د روپو راتلل يې

يو غټ مصيبت او غم وګڼلو او د مومنانو د امير د وفات کيدو د غم نه يې زيات غم او مصيبت وګڼلو وس چې زما او ستا کور ته پنځه زره روپې راشي نو څه کوو؟ ددی خبری وضاحت ته ضرورت نشته چې زه يې وکړم هر سړې دی خپل زان سره ګريوان کې سوچ وکړي

اتم " امير ته پکار دي چې د خپل مسؤليت لاندی علاقې پخپله وګوري او ورشي لکه عمر رضی الله عنه شام ته دی لپاره لاړو چې د هغه ځائ د حالاتو نه ځان خبر کړي خو وس ما او تا څه کوو؟ موبايل رواخلو او د هغې په واسطې سره خپل مسؤليت سر ته رسوو نور به څه نه وايم خو دومر به ووايم چې پخپل مسؤليت کې قهار ذات نه يره پکار دا او د مسؤليت جواب ډير سخت دی .....

نهم " يو مشر امير چې چاته اميري ورکړي نو د هغه مسؤليت او د هغه امير شخصي حالت معلوم بايد معلوم کړي او دا معلومات هم وکړي چې رعيت تری خوشحاله دی که خفه دی لکه ځنګه چې عمر رضی الله عنه د سعيد رضی الله غنه په باره کې معلومات وکړل.......

نهم " کشران دا حق لري چې خپل امير باندې نورو مشرانو ته شکايت وکړي خو کشرانو ته پکار دي چې دغه شکايت هغه چا ته وکړي چې هغه د شکايت اوريدو او حل کولو واله وي لکه د سعيد رضی الله عنه کشرانو عمر رضی الله عنه ته شکايت وکړو ......

لسم " کله چې مشرانو ته د يو مجاهد يا د امير باره کې څوک شکايت وکړي اګر شکايت کوونکې هر څومره اعتمادي وي نو ددی شکايت تحقيق کول په ځان لازم کړي هغې نه پس اقدام وکړي او ددی سره شکايت کوونکي د هغه چا سره مخامخ کينوي چې د چا نه يې شکايت کړې وي داسې نه چې شکايت کوونکې پټ پاتی شي او چا نه چې شکايت شوی هغه راونيولی شي لکه ځنګه چې د سعيد رضی الله عنه نه خپلو کشرانو عمر رضی الله عنه ته شکايت وکړو او عمر رضی الله عنه دغه شکايت کوونکې د سعيد رضی الله عنه سره مخامخ کينول او عمر رضی الله عنه تحقيق وکړو او پدی کار کې ډيری فايدی دي که هغه بيانوو نو بيا درس به اوږد شي......

يولسم " بعضې خلک د خپل اهل او خپلې کور واله سره زياتې کوي بلکې هغو ته نصيحت کول او د هغې خيرخوا جوړيدل په هر انسان لازم دي لکه ځنګه چې د تحقيق نه پس عمر رضی الله عنه سعيد رضی الله عنه ته د فقر او سخت ضرورت په حالت روپې وليږلې نو خپلې ښځې ورته وويل چې په دی باندې د کور ضروري سامان واخله مونږ ته نو سعيد رضی الله عنه ورته غوصه نشو او نه يې ورته دا وويل چې ته خو دنيا پرسته او خواهش پرسته ښځه بلکې هغه يې په ښې طريقې سره پوهه کړه او ورته يې وويل چې دا رب العالمين ته په ښايسته قرض باندې ورکړو او ددی نه سخت حالت کې به زمونږ پکار شي نو ښځې ورسره خبره ومنله او سعيد رضی الله عنه ته يې دعا هم وکړه...... وس زمونږ او ستاسو څه حال دی؟ څه خلک خو داسې دي چې ښځو نه يريږي د رب العالمين په لاره کې ورسره صدقه او داسې بعضې نور اعمال نشي کولې او څه خلک داسې دي چې په خزو باندې ظلم کوي مطلب دا چې په هر حالت کې د قهار ذات نه يره پکار ده ...

د اسلامي دولت د رسمي وياند مجاهد شيخ
أبو عمر المهاجر (حفظه الله تعالى) د غږيزې وينا چې عنوان يې دى:
(ټول د الله په رسۍ منګولې ولګوئ او اختلاف مه کوئ) څـخـه

غورځنګ

په ځانګړي ډول په ختيځه آسيا، فليپين، سنګاپور، ماليزيا، اندونيزيا، هند، بنګله ديش او پاکستان کې ټولو مسلمانانو ته وايم، مونږ ولېدل چې تاسې بې وسه ياست، خو دا ستاسې د کموالي وجه نه ده، بلکې تاسې په شمېر کې د ستورو په څېر ياست، مګر هوډ او حوصله مو کمه ده، د الله د دين د نصرت او د الله دښمنانو سره له جګړې ويرېږئ او جرأت نه شئ کولاى، په اسلامي دولت کې د خپلو مجاهدينو وروڼو لاره ونيسئ، د دوى له ليکو سره يوځاى شئ، د دوى مدد وکړئ او د ځايي کمونيستانو، هندوانو، کفارو او مرتدينو پر ضد جګړه کې د دوى ملا وتړئ،

سره د دې چې تاسې چوپ ياست، وژل کېږئ، شکنجه کېږئ او سپکاوى مو کېږي، تاسې سره دا دښمني نه ده مګر له دې وجې چې تاسې مسلمانان ياست، ستاسې په خوا کې هندوانو ځان ډاډه احساس کړى، ځکه په نبي صلى الله عليه وسلم -زما مور او پلار دې ترې قربان شي- پسې سپکې سپورې وايي او په دين کې عيبونه لټوي، تاسې به په کوم مخ له الله سبحانه وتعالى سره مخ کېږئ او کوم دليل به ورته وړاندې کوئ؟ آيا د غوا بنده ګان په خپله غوا او د مږې بنده ګان په خپله مږه غيرت کوي او تاسې په خپل دين او د نبي صلى الله عليه وسلم په ناموس غيرت نه کوئ؟

مؤسسة العزائم الإعلامية

د سفارتونو امارت

هر کله چې اسلامي دولت په دې بریالی شو ترڅو په صلیبیانو ځانګړی تکتیکي برید تر سره کړي؛ د جهاد د ډیری دعوه دارو پانې ژیړې شوې چې کلونه یې زمونږ ماغزه په دې خوړلي و چې نږدې دښمن سره جګړه وکړئ او لرې دښمن سره جګړه وکړئ، ښکاره دښمن ونیسئ او پټ دښمن راونیسئ!، هغه دښمن ته مخه کړئ چې د ټولو دښمن دی او هغه دښمن ته مخه کړئ چې د ټولو نه دی خو کلونه وروسته دا روښانه شوه چې له اسلامي دولت پرته بل څوک نشته چې ټول دښمنان دې ورته یوځای شوي وي، دا بحثونه یوازې د منعې لپاره و چې وروستی انجام یې د جهاد تعطیلول دي.

هغه اتلوال برید چې د اسلام زمریو په خراسان کې د روسیې په سفارت تر سره کړ، څه موده وړاندې به په داسې پیښه، د مسلمانانو له لوري جشن کېده او جهادي ډلو به کوښښ کاوه چې داسې ورته کړنه تر سره کړي، دغه ډول مبارکو بریدونو به د ستاینې او ملاتړ پیغامونه څخول چې د دوی د ادبیاتو موافق "نږدې دښمن" په نښه کېږي!، د دوی په اصطلاح هغه دښمن هدف ګرځول چې صلیبیان او یهود یې د جنګ لپاره راټول شوي دي، خو د کلونو پټو او ښکاره شاتګونو او منهجي سترو کږلیچونو چې دا ډلې او جماعتونه یې ووهل؛ د هغه صلیبي دولت په سفارت چې د مسلمانانو وینې یې وڅښلې او ځانونه یې پرې ډک کړل، دې برید ته د اسلام او مسلمانانو پر ضد دسیسه وایي، شکمن جهاد او د نړیوالو استخباراتو کړنه یې بولي خو دا سفارتونه بیا د "جاسوسانو ځاله" نه بولي، لکه څنګه به چې پخوانیو جهادیانو، دا سفارتونه د جواسیسو ځالې بللې، دلته یوه یادونه اړینه ده چې د "جهادیانو" او "مجاهدینو"؛ د "اسلامیانو" او "مسلمانانو" تر منځ توپیر دې ته رسېږي لکه یو څوک وایي چې د دوه "ضدینو" او "نقیضینو" ترمنځ توپیر دی، دواړه په حکم کې یوشان نه دي.

د طالبانو او د هغوی د نورو خویندو ملاتړو رسنیو، له برید وروسته په ډیره سپین سترګی، په افغانستان کې د روسیې د سفارت د تاریخي

رول په اړه له څه ویلو ډډه وکړه! ګواکې دا صلیبي سفارتونه چې د مسلمانانو په خاوره یې خپلې پنجې خښې کړي د مسلمانانو د خدمت او د هغوی د حقوقو د دفاع لپاره شتون لري.

د جواسیسو د ځالو او د اسلام پر ضد د جګړې د پلان جوړونې د مرکزونو هدف ګرځول، د "نوي جهادیانو" په نزد دسیسه شوه، هغه جهادیان چې د "کرزي" او "قدیروف" په تګلاره روان دي، تر څو له هرې ممکنې لارې د واک پر ګدۍ پاتې شي.

مونږ دا تمه نه لرله چې مونږ به کلونه وروسته دې ته مجبوریږو تر څو د صلیبي سفارتونو او کونسلګریو په خطرونو او د اسلام پر ضد دغې سوځوونکې جګړه کې د دوی په رول وغږیږو او نه مو دا تمه درلوده چې د دې سفارتونو د هدف ګرځولو د جواز په اړه خبرو ته به اړتیا پیدا شي، پخوا د ډیری جهادیانو په نزد دا خبره د بدیهیاتو او بیخي ساده خبرو څېنې وه خو نن روښانه شوه چې لا تراوسه هم دا خبره منلې شوې نه ده، د دوی د عوامو او خواصو ترمنځ توپیر یو بېځایه توپیر دی، د دوی عقلونه سره برابر دي.

د جهاد دعوه کوونکو، کوم مصیبت د مسلمانانو په زړونو او ذهنونو واچاوه چې اوس د صلیبي سفارتونو هدف ګرځول هم داسې وګرځېده چې نظر پکې دی؟! دغو ګمراهانو او ګمراه کوونکو څومره لوی جرم تر سره کړ چې مسلمان نسل یې د شک او حیرانۍ پیړیو ته شاته کړ، اوس د هغه دولت په سفارت برید کې هم شک کوي چې د یهودو په نسبت یې څو چنده زیات مسلمانان قتل کړي دي؟! بیا هم د روسي - اوکراین د جنګ د لومړیو ورځو یادونه کوو چې د ځینو مرتدو خوځښتونو مشرانو په اوکراین کې اوسېدونکو مسلمانانو ته فتوه ورکړه چې د صلیبي اوکرایني پوځیانو په لیکو کې د صلیبي روسي پوځیانو پر ضد جګړه جواز لري! له دې امله چې له روسیې د هغو وحشتونو غچ واخلي چې د مسلمانانو په حق کې یې په شام کې تر سره کړل خو کله چې مسلمانان بریالي شول، د صلیبي روسیې سفارت یې هدف وګرځاوه او د سفارت کارمندان یې ووژل، دا غیر مشروع جهاد وګرځېد او داسې ناکاره کړنه شوه چې مسلمانانو ته فتنه راوړي؟! خبردار! دوی خپله په فتنه کې غورځېدلي دي.

د جنګ په کلونو کې صلیبي روسیه په خپل سفارت کې پاتې شوه، تر دې چې شورویانو له وتلو وروسته یې هم سفارت موجود و!، او د امریکایانو له وتلو وروسته هم!، یعنې روسیه ډیر حرص لري چې سفارت یې پاتې شي او په افغانستان کې د هر واکمن لوري سره وچلېږي، کار او فعالیت ورسره تر سره کړي ځکه دا په افغانستان کې د خپل امنیت لپاره اړین ستراتیژیک لري والی ویني او بې له شکه چې د سفارت پاتې کېدل یې هم په دې موخه دي، له همدې امله دا تکتیکي ګوزار دغه امنیتي هدف ته د رسېدو لپاره مهم رول ولوباوه چې په ځای او سیمه ایزه کچه، د ټولو لپاره ناڅاپي و، په ځانګړې ډول د دوی د هغو بېکاره خبرو له تکرار سره چې د اسلامي دولت د ختمولو او د هغوی د قوت د ډب کولو په اړه یې کوي.

له برید وروسته د ټولو لپاره جالبه دا وه چې د طالب مشرانو په څرګندونو اندیښنه غالبه وه، له دې ویرې چې له روسیې سره یې اړیکې زیان ونه مومي او له دې ویرې چې نور صلیبي سفارتونه د افغانستان پرېښودلو ته مجبور نه شي چې دا دوی خپل "امارت" ته لوی خطر او زیان ګڼي، هغه امارت چې طاغوت یې ګومان کوي، د یو "آزاد اسلامي نظام" لپاره هڅې کوي، مونږ نه پوهېږو څنګه "اسلامي نظام"؟ هغه چې د روسیې سفارت د پاتې کېدو لپاره دعاوې غواړي، د امریکا د سفارت د دوهم ځلي راتګ لپاره وسیلې ګوري، د هند په سفارت جشنونه کوي او د چین او ایران د سفارتونو خوبونه ویني؟! ګواکې دا د "سفارتونو امارت" دی، نه د بل شي!، مونږ نه پوهېږو څنګه به "آزاد اسلامي نظام" وي چې له اسلام دښمنه سفارتونو څخه هم نه شي تېریدای، هغه سفارتونه چې دمګړۍ هم د مسلمانانو پر ضد په هر ډګر کې په جګړه بوخت دي.

د دغه حرکتونو او تنظیمونو د مشرانو انځورونه چې د ختیځو او لویدیځو طواغیتو له قصرونو طوافونو ته یې کار ویلی، د هغوی د سفارتونو په دروازو کې "شرعي لاړښوونې" او "ملاتړ" لټوي، دا هغه خوځښتونه دي چې د اسلام شرعه یې له لاسه ورکړې، هغه فتحه چې له دغو صلیبي سفارتونو څخه تیریږي او د دوی په ملاتړ منځته راځي، هغه او شکست د یوې سیکۍ (روپۍ) دوه مخه دي چې یوازې د ذلت او ل الله پرته د نورو الهه وو د عبادت په بازار کې مصرفېږي.

د توحید له سموالي وروسته جهاد د مسلمانانو د عزت سرچینه ده، په دې لاره کلک ولاړ او ثبات کوونکي د ځمکې پرمخ تر ټولو عزتمند دي؛ که څه هم په خندقونو کې وسوځي، د دې لارې پرېښودونکي، په کې زیاتي کوونکي او ترې اوښتونکي له ټولو خلکو ذلیله او سپک دي؛ که څه هم مانۍ او هوټلونه ورته پرانیستل شي. دغو مرتدو خوځښتونو او دولت ګوتو ته کتونکې به وګوري چې دوی د کفارو سفارتونو ته حج کوونکي، د هغوی د محبت غوښتونکي او له هغوی ډوډۍ غوښتونکي دي او په باوري ډول به پوه شي چې دوی له جهاد او توحید څخه د ختیځ او لویدیځ په څېر لرې دي.

د الله تعالی په توفیق، یو کال وړاندې د اسلامي دولت په دې بریالی شو چې د (کابل) په هوایي ډګر کې امریکایي پوځیانو او د هغوی جواسیسو ته ګوزار ورکړي، د هغوی په لیکو کې یې دومره لوی ځاني زیان واړوه چې په ډیرو کلونو کې نه و اوښتی او دادی یو ځل بیا د روسیې سفارت، د کارمندانو او د هغوی جواسیسو ته په ګوزار ورکولو بریالی شو، دې برید وښوده چې د خراسان په ځمکه به د صلیبیانو د امنیت خوب رښتیا نه شي، که څه هم ټول راټول شي، بإذن الله تعالی او دا برید د دې پخلی کوي چې اسلامي دولت له لرې او نږدې دښمن سره جګړه کوي، که اصلي کافر وي او که مرتد وي، ځکه جهاد یې شرعي دی، ټولو کفارو سره جهاد کوي د یو طاغوت توپیر له بل سره نه کوي، له قرآن او سنت څخه د دې په شرعیت کې مرسته اخلي، نه د کفارو له سفارتونو څخه، د الله تعالی د ډکو خزانو څخه ملاتړ ترلاسه کوي او تمویلیږي، د الله تعالی د ټول شریعت د نفاذ لپاره کوښښ کوي چې په پولو او ځلور خواوو کې راګیر او منحصر نه دی، د جګړې میدان یې ټوله ځمکه او لښکر یې ټول هغه مسلمانان دي چې په نبوي تګلاره روان دي نو اې! د دغې تګلارې لارویان څه بریالي او نېک بخته دي او انجام د متقیانو لپاره دی.

د اسلامي دولت له مرکزي دیوان څخه د خپرېدونکي اونیزې مجلې (النبأ) څخه

د دوستانو له ډلې
د ډالرو بنډلې

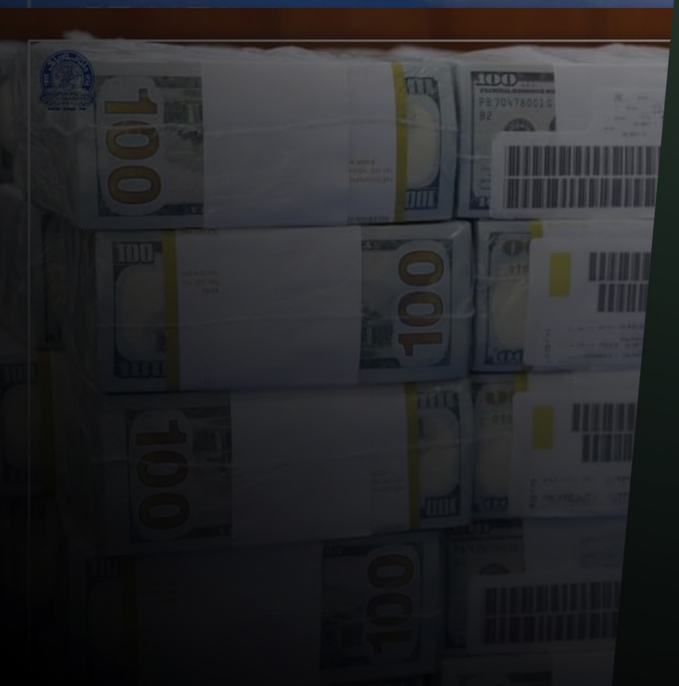

هو! طالب مرتدینو د نړۍ ټولو کفارو سره سوله نه ، بلکې تسلیمي یې ورکړې ، نور په دنیا کې دوۍ له هیچا سره دښمني نه لري ، نور نو ټولو کفارو سره د صمیمي اړیکو او دوستۍ اړتیا ده ، نور نو چې د نړۍ له کفارو سره هر مسلمان هر چرته په جګړه بوخت دی د دوۍ په اصطلاح تروریست دی ، نور نو محکومه اسلامي خاوره د کفارو له اشغاله ازاده شوه ، نور نو په ټوله نړۍ د الله قانون حاکم شو ، د کفارو له زندانونو ټولې معصومې مسلمانې خویندې را ازادې شوې ، اسلامي امت ټول خپل پخواني برم او عظمت ته ستون شو، کفار دادی د خپل سر ساتنې په پار مسلمانانو ته جزیه ورکوي ، د دوۍ ښځې وینځې او بچي یې غلامان شول ، نور نو جهاد ختم شو او د کفر او شرک فتنه پای ته ورسیده ، اوس هیچرته هم حربي کافر شتون نه لري (!)

افسوس ! طالب مرتدین څومره په جرآت خپل کفر ته د اسلام جامه اغوندي .

طالب مرتدین په ټولو خلکو د ځان په څېر د احمقانو ګمان کوي او فکر کوي چې د دوۍ د جاهلانو کشرخیلو په څېر به ورسره ټول خلک دا ومني چې ګوندې دوۍ په رښتیا هم د ازادۍ اتلان دي او دادی په افغانستان کې یې اسلامي شریعت حاکم کړی او کفارو سره دا دوستي یې دوستي نه ، بلکې دښمني ده او د متکي په شمول د آی ایس آی له لوري روزل شوي او مهار شوي طالب لوړپوړي مشران یې کفارو سره چې وخت په وخت په سلا مشورو بوخت دي د دوۍ د ګټو ساتنه یې خپل فرض ګڼلی او د کفارو له لوري دوۍ ته په میلونونو ډالر چې راروان دي دا ټول په نړۍ د اسلامي نظام د حاکمیت او د کفارو د مغلوبیت لپاره ترسره کیږي مانا دا چې کفار اوس لګیا دي اسلامي نظام (!) تقویه کوي چې دوۍ په ټوله نړۍ کې د امارت د مشرۍ لاندې د اسلام په حاکمیت کې ژوند وکړي .

ډیر عجیب منطق، افسوس د طالب مرتدینو په حال

هم د امریکا په شمول ټول حربي کفار ترې راضي دي ، په ویاړ سره وایي امریکا اوس زموږ دښمنه نه ده ، دا خبره خو له دوه حالاتو خالي نه ده یا امریکا ایمان راوړی او یا طالب مرتدین بې ایمانه شول ، نو مالومه خبره ده چې امریکا د دیموکراسۍ په دین کلک ایمان لري او طالب هم ورسره همدغه دین ومانه او د اسلام په نامه یې د همدغه حاکم دیموکراتیک نظام د تحکیم لپاره یې ورسره هر ډول مرستې جاري ساتلي خو ددې هر څه باوجود بیا هم طالبان مجاهدین او نظام یې شرعي نظام (!) دی؟

: د محکوم شرقي ترکستان اشغالګر چېنایان چې اوس یې د اسلامي خاورې دا ټوټه په سینګیانګ بدله کړې ، د دغه میلونونو مسلمانانو هویت یې وواژه ، د دوۍ نسل کشي یې روانه کړې ، له تاریخي او سترو مدارسو او مساجدو

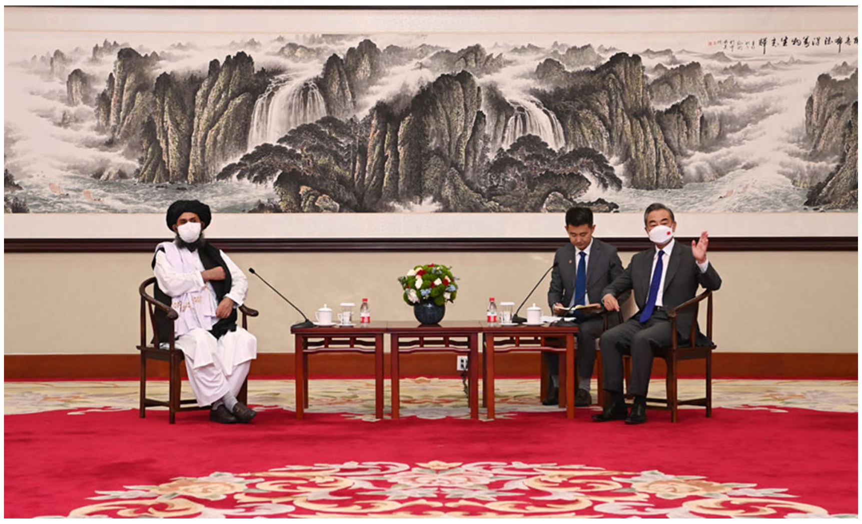

د بهرنیو چارو وزارت — وزارت امـور خارجـه

MINISTRY of FOREIGN AFFAIRS — MoFA

د ملګرو ملتونو عمومي اسامبلۍ په 77مه ناسته کې د افغانستان په تړاو د ځینو هېوادونو د اندېښنو په اړه
د ۱.۱.۱. د بهرنیو چارو وزارت اعلامیه

د ملګرو ملتونو د عمومي اسامبلۍ په 77مه ناسته کې د امریکا او پاکستان په شمول ځینو هیوادونو د افغانستان په اړه اندیښنه وښودله چې ګواکې له افغانستانه اوس هم د ترهګرۍ خطر موجود دی.
دا اندېښنې په داسې حال کې ښودل کېږي، چې تر دې دمه دغو لوریو په ملګرو ملتونو کې د افغانستان څوکۍ، چې د افغان حکومت حقوقي او سیاسي حق دی، ورکولو ته تیار شوي نه دي. دغه اندېښنې پر ناسمو معلوماتو او سرچینو ولاړې دي.
که افغان حکومت ته یې دغه حق ورکړل شي، دا به یو فرصت وي تر څو هغه واقعیتونه چې په افغانستان کې دمګړۍ موجود دي، له سیمې او نړۍ سره شریک شي، ښایي هېڅ ډول اندېښنې ته ځای پاتې نه شي.
اسلامي امارت یو ځل بیا دا اندیښنې ردوي او خپل موقف نړیوالو ته واضح کوي، چې د افغانستان خاوره به هیڅکله د چا پرضد ونه کارول شي. او نه فعلا دلته کوم وسلهوال ګروپ شتون لري.
نړیوال دې د بې ځایه اندیښنو او تورونو پرځای له اسلامي امارت سره د مثبت تعامل له مخې وړاندې تګ وکړي او د رسنیو او اعلامیو پرځای دې خپل نظریات او اندېښنې مخامخ راسره شریکې کړي.

څخه یې ورته طبیلې جوړې کړې، په باعفته تور سرو یې جنسي تیرې کوي خو همدا حربي کفار چېت پوزي کمونسټ چېنایان بیا د طالبانو پلاران دي، له هر چا زیاته یې چېنایانو سره د دوستۍ ریښه مظبوطه ده، راشه، درشه، سفرونه، دیپلوماتیک تعلقات، تړونونه، د کانونو چور او تالان، او په نورو ډېرو رزالتونو کې د چېن سره شریک دي، د همدغه اشغالګرو استقبال کوي او ورسره ېې صمیمي او خوږه انډیوالي روانه ده او ورځ تربلې قوي کېږي خو ددې هر څه باوجود بیا هم طالبان مجاهدین او نظام یې شرعي (!) نظام دې.

- د ملل ملحده (بین الملل) په چوکاټ کې په کفري ملت کې د شاملیدو شېبې شمیري له کفارو څخه په رسمي شکل د دوی څخه د رسمیت غوښتنې کوي، هره اونۍ ورته د ۴۰ میلونه ډالرو کڅوړې راروانې دي، بهرنیو حربي کفري هیوادونو سره یې دوستي ده، تړونونه دي، سفرونه دي، خنداوې دي، مجلسونه دي او ډول ،ډول خیانتونه دي خو ددې هر څه باوجود بیا هم طالب مرتدین مجاهدین او حاکمه کړې دیموکراسي یې شرعي نظام دی؟

- د دوستۍ او دښمنۍ معیار ورته د وطنیت په چوکاټ کې بین الملل ټاکلی، په همدې بنیاد د نړۍ هر مسلمان یې دښمن او په وطن کې شریک ورسره هر کافر یې دوست او ورور دی، په څلورو مذاهبو مشرکو روافضو پسې اقتداء کول، هغوی خپل ورونه او امامان ګرځول د هغوی د شرکي مراسمو ساتنه کول، د رسول الله صل الله وسلم توهین کونکو مشرکو هندوانو څخه د میلونونو مسلمانانو له قاتلانو او اوس هم ورسره په جنګ کې د ښکیلو روسانو په امنیت ساتلو او د ګڼو نورو کفري کړنو په ترسره کولو سره بیا هم طالب مرتدین مجاهدین او په قطر کې ډېزاین شوې په نوې بڼه ورسپارل شوې دیموکراسي یې شرعي نظام وبولو ؟

نه هیڅکله داسې نه ده موږ ته قران او سنت هر څه واضح کړي، اسلام داسې سپک او ورک دین نه دی چې طالب مرتدین به یې احکام تحریف کړي او د خپل هر کفر په توجه کولو سره به په موږ دا جس د سرو زرو په نامه ومني.

هو!

د وطنیت کفري عقېدې طالب د دیموکراسۍ هغه خم ته ورتیل واهه چې له دې وړاندې په کې ددوۍ ګڼ طواغیت ورونه د کفر په هر رنګ ،رنګ شوي پراته و، اوس نو د بین الملل د کفري اصولو په منلو او کفري ملت کې په شاملیدو هم نه د کوم شرم احساس کوي او نه ورته دا صریح کفر، کفر ښکاري.

په ملل ملحده کې د عضویت اخستو په کفري شرایطو موږ د خراسان غږ په تیرو ګڼو کې تحلیلي مقالې خپرې کړي لوستونکي دې هغې ته مراجعه وکړي نو پوهه به شي چې د ملل ملحده اهداف څه دي او په دغه غوجل کې د نورو کفارو او طواغیتو سره په یو اخور د طالب مرتدینو د تړلو شرایط له څومره صریح او بواح کفر څخه ډک دي دادې د طالب مرتدین اوس هم د بین الملل په عضویت پسې سترګې راووتلې او همدا زارۍ کوي چې دوۍ خو د کفر په ملت کې وختـه شامل شوي خو کله به یې په دغه کفري ملت کې د شاملیدو رسمي اعلان وشي.

خو طالب مشران چې شپه او ورځ دا نارې وهي چې نړۍ باید موږ په رسمیت وپیژني او د دوی په خپله وینا دوی د رسمیت پیژندنې ټول شرایط پوره کړي او د بین الملل په غوجل کې د نورو کفارو سره په یو اخور د تړلو چې کوم اصول او قوانین دي دوی ورته ژمن او لا له وختـه یې عملي کړي دي نو دا تکراري غوښتنې او اعترافات هم د هغه طرحې په بنا کوي، کومه چې دوی ته د دوی کافرو بادارانو ورکړې.

د رسمیت پیژندنې په اړه د تالب چارواکود غوښتنو او په دې اړه د شرایطو د پوره کیدو نه ولس او نه پولیس سره دا احساس شته چې ایا هغه کوم شرایط دي چې یو څوک پرې له اسلامي امته وځي او د کفر په ملت کې شمیرل کیږي؟

خو د طالب د رعیت ډېرې برخې او طالب کشرخیل د روانې ډرامې تر اغیز لاندې ټول له کفر او اسلامه بې پروا کفري نړۍ سره د رسمیت پیژندنو په هغه شرایطو خوښي څرګندوي چې طالبان یې د پوره کیدو اعترافات کوي.

دا شرایط کوم شرایط دي چې طالب مشران یې نړیوالو کفارو ته د پوره کیدو ډاډ ورکوي؟

هو! په بین الملل کې د عضویت او رسمیت لپاره چې کفارو کوم شرایط ټاکلي او طالب مشران د دغه شرایطو د پوره کولو اعتراف کوي نو هغه سل په سله د اسلام سره منافي دي

د بین الملل د امنیت د شورا دایمي غړي امریکا، فرانسه، روس، چین او برطانیه دي، د دوۍ د منشور په سریزه کې راځي:

د ټولو انسانانو که هغه هندو وي که سک وي، که یهودي وي او که د بل هر دین کافر او مشرک وي د مسلمانانو په شمول ټول باید یو ډول مساوي حقوق ولري.

حال دا چې تاسې پوهیږئ چې الله عزوجل د انسانانو ترمنځ یعنې د ښځې او نارینه او همدا راز بیا د کافر او مسلمان عالم او جاهل او نورو ترمنځ فرق کوي لنډ وضاحت یې دلته ولولئ:

د نارینه له زنانه سره فرق په مشرۍ کې دی، زنانه عمومي مشره نشي جوړیدای، نظامي قومندانه نه شي جوړیدای او قضاوت نشي کولای، امامت صغری هم زنانه و ته نشي ورکول کیدای، همدا راز زنانه په عورت، میراث، ګواهۍ او نورو ډېرو مواردو کې د نارینه سره فرق لري. خو ملل متحده دغه ټول فروق حرام ګڼي.

او هغوی د ښځې او نارینه ترمنځ په مساوات قایل دي او په ملل ملحده کې د چوکۍ اخیستو لپاره دا هم یو شرط دی چې طالب مشران یې خپلو کافرو بادارانو ته د پوره کیدو ډاډ ورکوي.

همدا راز د کافر او مسلمان ترمنځ په فرقونو د قران او احادیثو څخه بې شمیره دلایل موجود دي

د ملل متحد منشور چې طالبان یې خپلو کافرو بادارانو ته د عملي کیدو سل په سله ډاډ ورکوي په کې دا هم راغلي:

نړیوال قوانین، اصول او تړونونه باید له هر څه مقدم او محترم وګڼل شي.

نو طالب مشرانو ملل ملحده سره دا منلې چې هو دوی ته به د نړیوالو قوانینو ټول اصول او تړونونه مقدم وي او د منلو ډاډ یې ورکړی خو د الله په کتاب او قانون د نړۍ کفري وضعه شوي قوانین مقدم ګڼل اسلام دی که کفر؟

لنډ وضاحت یې دلته ولولئ:

د طالبانو لخوا د ملګرو ملتونو کفري او وضعي قوانین په اسلامي شریعت مقدم کول کفر بواح دی.

د کفري قوانینو تقدیم او ترجیح په کتاب او سنت باندې اتفاقي ناقض دی.

همدا راز د ملل ملحده منشور وایي چې:

ټول غرږي هيوادونه بايد د بشپړې ازادۍ د تطبيق لپاره کوشش او مبارزه وکړي،

دا چې بشپړه کفري ازادي څه ده راځئ او ايا اسلام يو انسان ته بشپړه ازادي ورکړې ده؟ چې څه يې زړه وغواړي هغه وکړي ؟

نه هيڅکله داسې نه ده

له بشپړې آزادۍ نه مراد هم جنس بازي، لواطت، زنا، ردت، او بې ديني ده. حتی که يوه زنانه حيوان ته خپل خاوند وايي ملګري ملتونه قانونا هغې ته حق ورکوي او طالبان به يې ورسره منې:

بشپړه آزادي څه ته وايي؟

دا چې سيکولريزم له اديانو او الهي شرائعو څخه په انکار او په ځای يې خپلو نفسي خواهشاتو ته په التزام بناء ده نو په سيکولريزم کې همدې حالت ته د آزاديانو په نوم جدا اساسات ايښودل شوي، پداسې حال کې چې الله عزوجل انسان ته پخپل ژوند کې مطلقه آزادي نده ورکړې او هغه يې له ټولو اخيستې

د ملل متحد د منشور په يوه برخه کې راځي چې:

د نړيوالې سولې لپاره ګډې هڅې او د ټولې نړۍ د امنيت د تامين په هدف د شريکو ګټو پالل د غړو هيوادونو مسئوليت دی.

تاسې وليدل او واوريدل چې طالبان هم دا کار کوي او هم يې پرې اعتراف وکړ، يو وخت به اشرف غني خپل عسکر د واشنګټن د ساتونکو په نوم يادول اوس نو د طالب مرتدينو لوړ پوړي چارواکي خپلو ټولو کافرو بادارانو ته د امن ډاډاينې ورکوي، د نړۍ د امن لپاره د خپلو کافرو بادارنو سره په شريکه هڅې کوي ، د اسلامي دولت د مخنيوي په هدف په پټو او ښکاره تړونونو او د شريکو ګټو په پاللو بوخت دي ځکه چې دا په ملل متحد کې د عضويت شرط دی او دا ورسره طالب مشرانو منلی دی.

کافرو سره ګډې هڅې کومې هڅې دي، او مسلمان بايد کافرو سره شريکې ګټې ولري، د کفري نړۍ د امن لپاره مبارزه وکړي او کفري نړۍ نا امنه کړي ؟

طالبان د بين الملل غړو کفارو سره نه دين کې شريک دي، نه يې اسلام ورسره شريک دی، نه يې فرهنګ او کلتور شريک دی، او نه کومه بله مشترکه ايجنډا لري، خو مشترکې ګټې يې همدا دي چې حقيقي اسلام د ځمکې له سره لرې کول، سيکولر تمثيلي اسلام خلکو ته سوچه اسلامي نظام معرفي کول، د اسلامي خلافت مجاهدينو په خلاف فکري، تبليغاتي او استخباراتي جګړه کول، د محارب کفارو پرضد د حی علی الجهاد نعره او عمل ختمول، چي کتاب او سنت يی تر ابده د فتنی پر وړاندی مشروع مبارزه بولي، (ولا يزال من أمتي أمة(دغه شان د نړيوالو اکابرو مجرمانو لکه هر يو امريکا، روسيا، چين، فرانسه، برطانيه او نورو ترهګرو دولتونو امنيت د اسلامي خلافت مجاهدينو څخه تضمينول لکه دوحه کی دا څرګندونې د امريکا سابقه وزير خارجه وکړی او په ريکاډ باندی موجود دي، د نړۍ څخه د غلامانو، وينځو، شرعي حدودو، شرعي محاکمو نظام د منځه وړل د طالبانو او بين الملل غړو مشترکې ګټې دي. او پدې کې اطاعت کول يي شرک الطاعة کې راځي.

د د غه منشور لمړۍ ماده وايي:

١. د نړيوالې سولې او امنيت د ټينګښت په موخه د ټولو ګډو اغېزناکو اقداماتو په کار اچول، ترڅو له دې لارې د ګواښونو، تېريو، يرغلونو او نورو سوله ماتوونکو کړنو مخه ونيول شي او همدا راز د عدالت پر بنسټ له نړيوالو قوانينو سره سم، په سوله ييز ډول د خبرو اترو له لارې د هغو نړيوالو شخړو او پيښو مخه ونيول شي، چې ښايي نړيواله سوله زيانمنه کړي؛

له نړيوالو قوانينو سره سم، وګورئ د جاهليت قوانينو منلو ته ټول خلک اړ کوي

.د نړيوالې سولې او امنيت د ټينګښت په موخه د ټولو ګډو اغيزناکو اقداماتو په کار اچول نو دې کې د جهاد نه انکار راغی، د محارب کفارو او مرتدينو قانونا امنيت ساتل راغلل.

دريم دا چې وايي: د عدالت پر بنسټ د دې وضاحت وروسته هم راځي چې دوی مومن او کافر برابر ګڼي. څلورم دا چې ښځې او سړي برابر ګڼي،

پنځم دا چې د کافر مشري قانونا روا ګڼي، شپږم دا چې د نړيوالو قوانينو سره سم د زنانه مشري قانونا روا ګڼي اووم نړيوال وضعي شرکي قوانين منل راغلل، اتم: د وينځو غلامانو نظام څخه انکار راغلی، نهم: د زنا، لواطت قانوني جواز پکې راغی، لسم: د شرابو، سود، قانونا جواز راغی، يولسم: د حدودو انکار، دولسم: قوميت او وطنيت شرک، ديارلسم: ملګري ملتونه د ځمکې مالکان ګڼل او د هغوی د رضا مطابق جغرافيايي حدود ټاکل، څوارلسم: د جزيې قوانينو څخه انکار، پنځلسم: دين يو زياتي او اختياري عمل ګڼل، شپاړسم: فحشاء ته قانونا جواز ورکول، اوولسم: د مجاهدينو خلاف د کفارو کومک کول، اتلسم؛ هر کافر ته بغير د قيد او شرط پخپل کفر او ردت عمل کولو اجازه ورکول، نولسم: پريکړه په اغلبيت او اکثريت کول، شلم: په وخت د تنازع کې واپسي ملګرو ملتونو منشور ته کول، يويشتم: خپل ځواک قومانده د ملګرو ملتونو د امنيت شورا ته ورکول، دويشتم: د دين خاتمې لپاره ملګرو ملتونو ته خپل سهم ورکول لکه د يونيسکو اداري لپاره، او همداسې نور، دغه رنګ لسګونو کفريات فقط يوه ماده کې راجمع شوي وي، او بيا همدغه قانون نه د ملل متحد د غړو هيوادونو قانون اقتباس کيږي، لکه د پاکستان قانون، د افغانستان سابق قانون، د سعودي، مصر، شام، عراق وغيره مملکتونو قوانين. فقط اول او آخر کې ورسره يو څو اسلامي کلمات ورزيات کړي نور اساسي موضوعات د ټولو وضعي قوانينو يوشان دي. تاسو ددغه دولتونو قوانين وګورئ، بيا درته معلومات کيږي ان شاء الله.

په بين الملل کې د غړيتوب لپاره د شرايطو په لړ کې په يوه بله ماده کې راځي :

ټول غړي هيوادونه به د انګريزانو له لوري د هيوادونو ويش تسليموي په يو بل به بريد نه کوي ، د زور له کارونې به ډډه کوي او داسې کړنې به نه ترسره کوي چې د بين الملل د منشور خلاف وي.

اوس راځو دې ته چې دغه جغرافوي کرښې چې هيوادونه يي سره ويشلي تش جغرافوي ويش نه دی ، بلکې ترشا يې د وطنيت ګمراه عقيده پرته ده ، د دغه انګريزي ويش ترشا نور ګڼ مفاهيم پراته دي او د همدغه جغرافيوي کرښو په استناد چې تر شا يې کومې نورې معنوي کرښې راښکل شوي ددې ټولو په شمول يو هم د وطنيت ګمراه عقيده ده ، اسلامي وطن کوم وطن دی او سکولر وطن کوم وطن دی ا؟

د موجوده وطنونو څخه له چانه دفاع او په کې د چا حمايه کيږي؟

د انګريزانو له لوري د دغه هيوادونو د جغرافيوي او فکري ويشنې څخه بين الملل ولې ملاتړ کوي ،اهداف يې څه دي ؟

او طالب مرتدين د وطنيت په همدې ګمراه عقيده د ترلو او پاللو په پايله کې د کومو ننګونو او اسلام ماتونکو نواقضو سره مخ دي ؟

دا هغه پوښتنې دي چې په جواب کې د طالب مرتدينو ټول کفر راپه ډاګه کيږي .

طالب مرتدين د پورته ذکر شويو او نورو لسګونو کفري شرايطو په منلو سره اوس هم په بين الملل کې د غړيتوب ليونۍ تنده لري او په همدې موخه د بين الملل د کفري اصولو او قوانينو د تطبيقونکي او څارونکي استخباراتي اداري يوناما د مشرانو سره طالب مرتدين شپه او ورځ په مجلسونو او نه ستړې کيدونکو هلو ځلو بوخت دي چې څنګه دوی په رسمي شکل د کفارو په ملت کې اعلان شي او دوی سره د اسلامي دولت په خلاف د کفارو مرستې لا

ډېرې او چټکې شي .

هو!

د بین الملل د کفري اصولو او شرایطو په منلو طالب مرتدین د اسلام له دایرې وتلي اوس دوی د کفر په ملت کې شامل شوي ، څکه نو خپل کفار ورونه یې ورسره هر اړخیزې مرستې کوي .

اوس طالب مرتدین په دې نه شرمیږي چې ووایي امریکا نور

Abdul Qahar Balkhi @QaharBal... · 3d
Replying to @QaharBalkhi
د بهرنیو چارو وزیر او د یوناما مرستیال راتلونکې اوونۍ د ملګرو ملتونو امنیت شورا ته د افغانستان په اړه د یوناما د مشرتابه د وینا، افغانستان ته د ملګرو ملتونو د سرمُنشي د نوې ټاکل شوې استازې د راتګ او نورو موضوع ګانو په اړه تفصیلي خبرې وکړې.
2 · 5 · 61

Abdul Qahar Balkhi @QaharBal... · 3d
محترم متقي صاحب د ملګرو ملتونو په ګډون د ټولو ډیپلوماتیکو ماموریتونو سره د لازیاتي همکارۍ د هغوئ د ودانیو او کارکوونکو د امنیت د ټینګښت په موخه د پیاوړو امنیتي تدابیرو نیولو او د اړوندو کارکوونکو په تګ راتګ کې د نورو اسانتیاوو رامینځ ته کولو ډاډ ور کړ.
1 · 8 · 98

Abdul Qahar Balkhi @QaharBal... · 3d
د بهرنیو چارو وزیر وویل چې د ا.ا.ا له نړیوالو سره د رغنده تعامل پالیسۍ پر مخ وړي او په دې برخه کې یوناما هم ښه رول لوبولای شي.
9 · 93

زموږ دښمنه نه ده ، اوس یې د متکي ، براډلي او ستانکزي په شمول ټول د آی ایس آی د دیوال ښاروګاني همدا سندري زمزمه کوي چې زموږ خاوره به د هیڅ کافر په خلاف نه استعماليږي او نور به د واشنګټن او کرملین ګټې دوی ساتي .

ته به وایي د خراسان ټوله خاوره دوی د پلار ده .

دا ارمانونه به مو باذن الله د خاورو سره خاورې کړو ، دېي خاورې مالک الله دی او د اسلامي دولت مجاهدین به له همدې خاورې لکه څنګه چې د نړۍ له کفارو خوبونه تښتولي همداسې به له دې خاورې په ټوله نړۍ ډېر زر د خونړیو بریدونو پیلامه وکړي باذن الله .

دوی که هر څومره کفارو سره د صمیمي اړیکو او دوی ته د امن ورکولو ضمانتونه ورکړي خوپه خپل هدف کې نه بریالي دي او نه باذن الله بریالي کیدای شي .

دوی که هر څومره خپلو کفارو بادارانو ته د امن ډاډ ورکړي خو بیا یې هم نه شي ساتلي چې ښه مثال یې امریکایان ، روافض ، هندوان او روسان دي ، چې دوی یې په ساتنه کې سرونه ځار کړل خو خپل باداران یې ونه شو ساتلای .

که دوی هر څومره د اسلامي دولت په خلاف پټ او ښکاره ترونونه وکړي ، پلانونه او نقشې جوړې کړي خو الله عزوجل ذلیله کړي دي او لا به ذلیله شي باذن الله .

طالب مرتدین دومره سپین سترګي شوي چې هغه د چا خبره اوس د جامو سره د خلکو په سترګو کې ورننوزي ، دادی اوس یې زړې باداري د افغانستان لپاره د امریکا وایسرای (کړن ډیکر) طالب ملېشو سره د خپلو مرستو یادونه کړې دا مرستې چې د اسلامي خلافت په خلاف د طالب مرتدینو د تقویې او غښتلتیا په هدف کیږي ، طالبان یې د خپل اسلامي نظام (!) د تطبیق او بقا لپاره د امریکا بشر دوستانه مرستې بولي.

هو !

د امریکا په مشرۍ د ټولې نړۍ کفار لګیا دي د طالب مرتدینو په لاس د امریکایي اسلام د تطبیق په هدف طالبانو ته نه یوازې دا چې په نړیوال سټیج لابي کوي، بلکې له بل هر وخت زیات یې ورسره خپلې پټې او ښکاره هر اړخیزې مرستې او استخباراتي همکاري زیاته کړې ده .

طالب ملېشو ته چې خپلې باداري

Chargé d'Affaires Karen De... · 5h
متحده ایالات له افغانستان سره د بشرپاله مرستو یوازینی ستر تمویلونکی هیواد دی. د ۲۰۲۱ کال د اګست میاشتې را په دیخوا یې ۱،۱ میلیارد ډالرو څخه زیاته مرسته کړې ده. د لومړنیو اړتیاوو د برابرولو سربیره، موږ
10 · 52

Chargé d'Affaires Karen De... · 5h
د هغو پروګرامونو ملاتړ کوو چې د بشر حقونو، په ځانګړې توګه د ښځو او نجونو حقونو ته وده ورکوي.
3 · 1 · 52

امریکا کوم ماموریت سپارلې ددغه ماموریت د ښه ترسراوي په هدف یې پرې د ډالرو د بنډلونو یو بهیر رامات کړی ، څکه نو تر وخت په وخت راپور غواړي ، چې دوی څومره په دې توانیدلي چې په خراسان کې د اسلامي دولت مخه ونیسي او طالب مرتدین په پوره اخلاص په درست شکل دامریکا د نیابتي ملېشو رول ولوبوي .

عجیبه ده !

یو وخت به دوی اسلامي دولت د امریکا پروژه بلله ، په همدې پروپاګنډه او تبلیغاتو به یې د افغانستان له ګوټ ، ګوټ څخه خپل احمقان د اسلامي دولت جګړې ته رابلل چې په همدې درواغو او پوچو تبلیغاتو غولیدونکي په زرګونو جګړه مار یې د اسلامي دولت د تمکین په غرونو او ناونو کې د لیوانو خوراک شول ، اوس

Chargé d'Affaires Karen ... · 31 Jul
موږ خپل کار ته ادامه ورکوو ترڅو طالبان د خپلو ژمنو په وړاندې ځوابویونکې پاته شي ترڅو افغانستان یو ځل بیا د القاعدې او د داعش د خراسان څانګې په ګډون د ترهګرو په خوندي ځاله بدل نه شي.
3 · 2 · 13

یې نو چې په دې ببولالو څوک نور غوږ نه ګروي او هغه هرڅه همدوی کې راووتل کوم یې چې اسلامي دولت ته منسوبول اوس یې نو بیخي خپل حیثیت له لاسه ورکړي ، جنګيالي یې نه اسلامي دولت سره د جګړې روحیه لري او نه هم دوی ورته اسلامي دولت سره د جنګ کولو کوم جواز موندلی شي ، نو په ډېره سخته او تکلف کوشش کوي چې اسلامي دولت مجاهدین د خوارجو په نوم ونوموي په داسې حال کې چې د خوارجو ټول صفتونه په همدوی کې موجود دي او سره له ارتداده یې د خوارجو ټول اوصاف او اعمال خپل کړي او په عمل کې پلي کړي دي .

د طالب مرتدینو څخه ورځ اوبو وړی، دوی لګیا دي په ډېره سپین سترګۍ د اسلامي دولت د موحدو مجاهدینو په خلاف له امریکا څخه هر اړخیزې مرستې ترلاسه کوي په داسې حال کې چې د اسلامي دولت مجاهدین خوارج بولي حال دا چې لکه مخکې مو چې وویل د ارتداد سره سره د خوارجو ټول اوصاف په دوی کې راټول شوي خو که له دوی پوښتل شي چې د خوارجو په خلاف هم چرته له کفارو څخه د مرستو اخستو جواز شته ؟

نو دا مرکب جاهلان په دې اړه هم هیڅ ډول پوهه او علم نه لري .

خو کله چې ورته د امریکا له لورې د ډالرو نوي کڅوړه راورسیږي نو د ډېر ذلت او سپکاوي د احساس له امله دوی دغه وخت بیخي خاموش وي ، هیڅ سوټ یې نه خیژي سترګي یې مرې نیولې وي او دغه کڅوړو ته هیڅ توجیه نه شي موندلې .

په هر صورت طالب مرتدین چې د کفارو سره په دوستۍ ویاړي نو له دوی به په نورو برخو کې په کفر کولو سرې څه ګیله وکړي .

لکه مخکې مو چې ذکر کړه چې طالب مرتدین کفارو د وطنیت د کفري عقیدې په مظبوطو رسیو داسې کلک تړلي چې یو خوا تري هم حرکت نه شي کولای، که هر څومره خپل کفر ته ډول ، ډول توجیهات ولټوي خو نه توانیږي چې خپل کفر د اسلام په پردو کې پټ کړي ، دوی د نړۍ د ټولو حربي کفارو سره موالات او دوستي شروع کړې په داسې حال کې چې د حربي کفاروپه اړه د قهار ذات تبارک وتعالی فرمودات بیا بل څه وایي او ددوی د اعمال برعکس دي .

الله عزوجل خپل بندګان ددې کفارو په مقابل کې په کوم امر مکلف ګرځولي دي؟

(۱) الله تبارک وتعالی دیهودو او نصاراو سره دوستي کول حرام ګرځولي ده ،وګورئ سورة المائدة الله تعالی فرمايي : يَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الْيَهُودَ وَالنَّصْرَىٰٓ أَوْلِيَآءَ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَآءُ بَعْضٍ وَمَن يَتَوَلَّهُم مِّنكُمْ فَإِنَّهُۥ مِنْهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِى الْقَوْمَ الظَّلِمِينَ [سُورَةُ المَائِدَة : 51]

ژباړه: اې مؤمنانو! یهود او نصارا خپل ملګري مه نیسئ، دوی‌په خپلو منځو کې سره ملګري دي. او که ستاسې څخه څوک هغوی خپل ملګري نیسي، نو بیا هغه هم په هماغو کې شمېرل کېږي. په دې کې شک نشته چې الله ظالمان له خپلې لارښوونې څخه بې برخې کوي.

خو سراج الدین شیطاني وایي چې نه امریکا نوره زموږ دوښمنه نه ده ، متکي او نور یې وایي موږ ټولو کفارو سره د دوستۍ او صمیمیت اړیکي غواړو او ټولو سره مو دوستي او محبت ښکاره دی ، دوی نور کفارو سره په جهاد ددوی په اصطلاح په جنګ باور نه لري او کوم یې چې په دې نوم کاوه نو کوم اهداف یې چې ترې لرل هغه یې ترلاسه کړي ، نور نو دوی په کفري ملت کې شاملیدل او رسمیت غواړي نور نو د وطنیت د کفري عقیدې په بنیاد ورته له هر څه د وطن او د وطن د دوستو هیوادنو ګټې مهمې دي اسلام او کفر ورته نور مطرح نه دي .

(۲) الله تبارک وتعالی د هغو خلکو سره د تعلق او دوستۍ څخه منعه فرمایلې، کوم چې زمونږ د دین په وجه مونږ سره دشمني او قتال کوي وګورئ سورة المتحنه : إِنَّمَا يَنْهَىٰكُمُ اللَّهُ عَنِ الَّذِينَ قَٰتَلُوكُمْ فِي الدِّينِ وَأَخْرَجُوكُم مِّن دِيَٰرِكُمْ وَظَٰهَرُوا عَلَىٰٓ إِخْرَاجِكُمْ أَن تَوَلَّوْهُمْ وَمَن يَتَوَلَّهُمْ فَأُولَٰٓئِكَ هُمُ الظَّٰلِمُونَ[سُورَةُ المُمتَحنَة 9:]

ژباړه: بېشکه همدا خبره ده چې

الله تاسې د هغو خلکو د دوستۍ څخه منع کوي، چې ستاسې سره د دين په معامله کښې جنګېدلي دي، تاسې يې د خپلو کورونو څخه ايستلي ياست او ستاسې په ايستلو کې يې يو د بل ملاتړ کړيدی. له هغو سره چې کوم کسان دوستي وکړي، همغوی ظالمان دي.

هو! دا خو هغه امريکا نه ده چې په لکونو مسلمانان يې په همدې افغانستان کې ووژل د کورونو څخه يې وويستل ، بنديان يې کړل ، زخميان يې کړل ،کورونه يې پرې راړنګ کړل ، بې عزته او بې ابرو يې کړل ، او نه دا هغه پاکستان دی چې په دې هر څه کې يې د امريکا ملا وروتړله د طالب لسګونو مشرانو په شمول يې عرب او عجم مهاجر هم بربنډ په امريکايانو وپلورل، خو دا هر څه د کابل د ګدۍ په خاطر هير شول، همغه درنده صفته امريکايان اوس د طالب مرتدينو دوستان دي چې لا يې هم د افغانستان په څېر په نوره نړۍ کې مسلمانان د خپل وحشت په اور نيولي دي او د همغه آی اېس آی د جنرالانو له اجازې پرته تالب مشران ټوخې هم نه کوي کومې آی ايس آی چې دوی بربنډ په امريکا وپلورل .

(۳) الله تبارک وتعالی د هغو خلکو د دوستۍ څخه هم منعه کړې يو، چې هغوی کفر ته خوشبين او په نسبت د اسلام ورته غوره والی ورکوي، ولو که هغه زمونږ پلرونه او ورونه هم وي وګورئ سورة التوبة : يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَّخِذُوٓا ءَابَآءَكُمْ وَإِخْوَٰنَكُمْ أَوْلِيَآءَ إِنِ ٱسْتَحَبُّوا ٱلْكُفْرَ عَلَى ٱلْإِيمَٰنِ وَمَن يَتَوَلَّهُم مِّنكُمْ فَأُولَٰٓئِكَ هُمُ ٱلظَّٰلِمُونَ [سُورَةُ التَّوبَة : 23]

ژباړه: اې مومنانو! خپل پلرونه او ورونه هم خپل دوستان مه نيسئ، که چېري هغوی پر ايمان باندې کفر ته ترجيح ورکړي. ستاسې څخه چې څوك هغوی په دوستۍ ونيسي، همغوی به ظالمان وي.

اوس نو ملا براډلي ته د ايغور د ميلونونو تور سرو حيا او عزت مهم نه دی اوس ورته دولت او پيسه مهمه ده اوس ورته د هغوی د ناموس لوټونکو چينايانو له لورې پرمختيايي پروژې مهمې دي اوس ورته د ټاپي پروژه مهمه ده اوس ورته د ټولو کفارو سره شريک کار مهم دې اوس ورته په اسلام د خپل وطن مادي ګټې مهمې دي

(۴) الله تبارك وتعالى د هغه چا څخه په خپل ځان په خپل رسول او نازل کړي کتاب قران باندې ايمان نفي کړی، چې هغوی د حربي کفارو سره دوستانې او تعلقات ساتي وګورئ سورة المائدة: وَلَوْ كَانُوا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالنَّبِيِّ وَمَآ أُنزِلَ إِلَيْهِ مَا اتَّخَذُوهُمْ أَوْلِيَآءَ وَلَٰكِنَّ كَثِيرًا مِّنْهُمْ فَٰسِقُونَ [سُورَةُ المَائدة : 81]

ژباړه: که په رښتيا سره دا خلك د الله، پيغمبر او هغه څه منوونکي وای چې پر پيغمبر نازل شوي ول؛ نو هيڅکله به يې د مؤمنانو په مقابله ک کافران خپل دوستان نه نيول؛ مګر له څخه زياتره خلك د الله له اطاعت څخه وتلي دي.

(٥) الله تعالی مونږ د مومنانو پرځای دکفارو سره د دوستۍ کولو څخه سخت منعه کړی يو، وګورئ سورة النساء:
يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَّخِذُوا ٱلْكَٰفِرِينَ أَوْلِيَآءَ مِن دُونِ ٱلْمُؤْمِنِينَ أَتُرِيدُونَ أَن تَجْعَلُوا لِلَّهِ عَلَيْكُمْ سُلْطَٰنًا مُّبِينًا [سُورَةُ النِّسَاء : 144]

ژباړه: اې مؤمنانو! د مؤمنانو په ځای له کافرانو سره ملګرتيا مه کوئ. ايا تاسې دا غواړئ چې الله ته د ځان پر خلاف څرګند سند ورکړئ؟

راشه د طالب مرتدينو کړنو ته چې د روافضو، روسانو ، هندوانو او نورو مشرکانو د سرونو مالونو او شرکي مراسمو سفارتونو او مندرونو ساتنه کوي خو د موحدينو بې رحمه وژنې خه په درز کې روانې دي، چرته يې په اونو کې راځړولې وي او چرته يې په څلور لارو کې ددوی په وينو لړلي جسدونه نندارې ته وړاندې کړي وي ، د مشرکينو ټول شرکي مناسک او مراسم خه ازاد دي خو د موحدينو مومنانو مساجد او مدارس بند دي .

د ټولو کفارو څخه د اسلامي دولت په مقابل کې پراخه مرستې ترلاسه کيږي د اسلامي دولت مجاهدين يې دښمنان او کفار يې دوستان دي خو بيا هم دوی سپين چرګان دي ؟

کلا وحاشا.

(٦) الله تبارک وتعالی مونږ ته خبر راکړی چې ددغه کفارو کوشش صرف دادی چې تاسو هم د خپلو ځانونو په شان کافر کړي وګورئ سورة النساء: وَدُّوا لَوْ تَكْفُرُونَ كَمَا كَفَرُوا فَتَكُونُونَ سَوَآءً فَلَا تَتَّخِذُوا مِنْهُمْ أَوْلِيَآءَ حَتَّىٰ يُهَاجِرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَإِن تَوَلَّوْا فَخُذُوهُمْ وَاقْتُلُوهُمْ حَيْثُ وَجَدتُّمُوهُمْ وَلَا تَتَّخِذُوا مِنْهُمْ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا [سُورَةُ النِّسَاء : 89]

ژباړه: هغوی خو دا غواړي لکه چې څنګه په خپله کافران دي،

هماغسې تاسې هم کافران شئ؛ تر څو تاسې او هغوی ټول سره برابر شئ. له دې امله له هغو څخه هيڅوك خپل دوستان مه نيسئ، تر څو چې هغوی د الله په لار کښې هجرت ونه کړي، او که هغوی له هجرت څخه منع راوړي؛ نو چېري يې چې ومومئ ويې نيسئ او ويې وژنئ؛ او له هغوی څخه هيڅ څوک خپل دوست او مرستندوی مه ګرځوئ؛

د الله عزوجل وينا رښتيا ده طالب مرتدين د کفارو په پل روان دي ، همغسې کافر دي لکه څنګه يې چې بادران کفار دي ، دوی اوس د همغوی تقليد کوي ، د همغوی برنامې عملي کوي ان په مراسمو او دستوراتو کې هم د خپلو بادارانو لار نه پريږدي ، د همغوی په څېر د خپلو مشرانو تلين نمانځي ، د همغوی په څېر د ديموکراسۍ د علمبردادانو په قبرونو ګلونه ږدي او ورته تعظيم کوي .

هو ! طالب مرتدين چې اوس هر چرته کفار ومومي نو وژني يې نه، بلکې ورسره خنداوې مجلسونه کوي او د هغوی د خريلو مخونو سره خپلې پنډې ږيري مښي او داسې د صميمت او محبت ډک بنډارونه ورسره ترسره کوي لکه ډير سکه دوستان .

(۷) الله تبارک وتعالی فرمايي: که تاسو زما لار کې جهاد کول

او زما رضا حاصلول مقصود او مطلوب وي، نو د کفارو سره دوستانې اوتعلقات مه جوړوئ وګورئ سورة الممتحنة : يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَّخِذُوا عَدُوِّى وَعَدُوَّكُمْ أَوْلِيَآءَ[سُورَةُ المُمتَحنَة: 1]

ژباړه: اې ایمان راوړونکو، زما او ستاسې دښمنان، خپل دوستان مه نیسئ.

(٨) الله تبارك وتعالى مونږ دهغه خلکو سره له دوستۍ او تعلقاتو څخه په کلکه منعه کړي يو چې هغوئ زمونږ دين پورې خندا او مسخرې کوي.وګورئ سورة المائده : يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَّخِذُوا ٱلَّذِينَ ٱتَّخَذُوا دِينَكُمْ هُزُوًا وَلَعِبًا مِّنَ ٱلَّذِينَ أُوتُوا ٱلْكِتَٰبَ مِن قَبْلِكُمْ وَٱلْكُفَّارَ أَوْلِيَآءَ ۚ وَٱتَّقُوا ٱللَّهَ إِن كُنتُم مُّؤْمِنِينَ [سُورَةُ المَائدة : 57]

ژباړه : اې مؤمنانو! ستاسې څخه د مخکنيو اهل کتابو کومو خلکو چې ستاسې دين د ټوکو او ساعت تېرې مورد ګرځولی دی، هغوئ او نور کافران خپل دوستان او ملګري مه نیسئ. د الله څخه ووېرېږئ، که مؤمنان یاست.

(٩) الله تبارك وتعالى مونږ ته د ټولو حربي کفارو سره د قتال کولو امرکړی ،چې تر څو يې ايمان نه وي راوړي.

وګورئ سورة البقرة: وَٱقْتُلُوهُمْ حَيْثُ ثَقِفْتُمُوهُمْ وَأَخْرِجُوهُم مِّنْ حَيْثُ أَخْرَجُوكُمْ ۚ وَٱلْفِتْنَةُ أَشَدُّ مِنَ ٱلْقَتْلِ ۚ وَلَا تُقَٰتِلُوهُمْ عِندَ ٱلْمَسْجِدِ ٱلْحَرَامِ حَتَّىٰ يُقَٰتِلُوكُمْ فِيهِ ۖ فَإِن قَٰتَلُوكُمْ فَٱقْتُلُوهُمْ ۗ كَذَٰلِكَ جَزَآءُ ٱلْكَٰفِرِينَ [191]فَإِنِ ٱنتَهَوْا فَإِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ [192] وَقَٰتِلُوهُمْ حَتَّىٰ لَا تَكُونَ فِتْنَةٌ وَيَكُونَ ٱلدِّينُ لِلَّهِ ۖ فَإِنِ ٱنتَهَوْا فَلَا عُدْوَٰنَ إِلَّا عَلَى ٱلظَّٰلِمِينَ [سُورَةُ البَقَرَة : 193]

ژباړه: له هغو سره هر چېرې چې مخامخ شئ وجنګېږئ، هغوئ له هغه ځايه وباسئ کوم چې تاسې يې ايستلي ياست؛ ځکه که وژل هر څومره بد عمل دی، خو فتنه له هغه څخه هم ډېره بده ده؛ او مسجد حرام ته نږدې چې تر څو پورې هغوئ له تاسې سره نه وي جنګېدلي، تاسې هم ورسره مه جنګېږئ. خو تر څو پورې چې هغو هلته له جنګېدو څخه لاس نه وي اخيستی، نو تاسې هم بې له کومې اندېښنې هغوئ ووژنئ، چې د داسې کافرانو همدا سزا ده.

بيا که هغوئ منع شول، نو وپوهيږئ چې الله بښونکی او رحم کوونکی دی.

او تاسې له هغو سره وجنګيږئ تر دې پورې چې فتنه پاته نشي اودين د الله لپاره شي، بيا که هغوئ لاس په سر شول،نووپوهيږئ چې له ظالمانو پرته د بل چا په ضد لاس غځول روا نه دي.

دغه ډول بل ځاې فرمايی :وَقَٰتِلُوهُمْ حَتَّىٰ لَا تَكُونَ فِتْنَةٌ وَيَكُونَ ٱلدِّينُ كُلُّهُۥ لِلَّهِ ۚ فَإِنِ ٱنتَهَوْا فَإِنَّ ٱللَّهَ بِمَا يَعْمَلُونَ بَصِيرٌ [سُورَةُ الأنفَال : 39]

ژباړه: اې مؤمنانو! له دې کافرانو سره تر هغه پورې وجنګېږئ چې فتنه پاتې نه شي او ټول دين د الله لپاره شي. بيا که هغوئ له فتنې څخه لاس واخيسته، نو د هغو د عملونو ليدونکی الله دی،

فَإِذَا ٱنسَلَخَ ٱلْأَشْهُرُ ٱلْحُرُمُ فَٱقْتُلُوا ٱلْمُشْرِكِينَ حَيْثُ وَجَدتُّمُوهُمْ وَخُذُوهُمْ وَٱحْصُرُوهُمْ وَٱقْعُدُوا لَهُمْ كُلَّ مَرْصَدٍ ۚ فَإِن تَابُوا وَأَقَامُوا ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتَوُا ٱلزَّكَوٰةَ فَخَلُّوا سَبِيلَهُمْ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ[سُورَةُ التّوبَة : 5]

ژباړه: نو کله چې حرامې مياشتې تېرې شي، نو مشرکان ووژنئ چېرې چې يې ومومئ او هغوئ ونيسئ او ايسار يې کړئ، او په هر ځار ځای کې د هغوئ لپاره کښېنئ. نو که هغوئ توبه وباسي او لمونځ قايم کړي او زکات ورکړي، نو خوشې يې کړئ. الله بښونکی او رحم کوونکی دی.

بل ځاې فرمايي: قَٰتِلُوهُمْ يُعَذِّبْهُمُ ٱللَّهُ بِأَيْدِيكُمْ وَيُخْزِهِمْ وَيَنصُرْكُمْ عَلَيْهِمْ وَيَشْفِ صُدُورَ قَوْمٍ مُّؤْمِنِينَ [سُورَةُ التّوبَة : 14]

ژباړه: له هغو سره وجنګېږئ؛ الله به ستاسې په لاسونو هغوئ ته سزا ورکړي، او ذليل او خوار به يې کړي، او د هغو په مقابل کښې به ستاسې مرسته وکړي او د ډېرو مؤمنانو زړونه به يخ کړي

دغه ډول بل ځای الله تعالی فرمايی :يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا قَٰتِلُوا ٱلَّذِينَ يَلُونَكُم مِّنَ ٱلْكُفَّارِ وَلْيَجِدُوا فِيكُمْ غِلْظَةً ۚ وَٱعْلَمُوٓا أَنَّ ٱللَّهَ مَعَ ٱلْمُتَّقِينَ [سُورَةُ التّوبَة : 123]

ژباړه: اې مؤمنانو! د حق له هغو منکرانو سره وجنګېږئ چې تاسې ته نږدې دي؛ او بايد هغوئ په تاسې کښې کلکوالی (زيږوالی) ومومي؛ او وپوهېږئ چې الله د پرهېزګارانو ملګری دی.

(١٠) تر هغه وخته چې اهل کتابو (يهودو اونصاراو) د مسلمانانو دولت ته جزيه (ټکس) نه وي ورکړی تر هغه وخته به د دوئ سره قتال جاري وي. وګورئ سورة التوبة : قَٰتِلُوا ٱلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِٱللَّهِ وَلَا بِٱلْيَوْمِ ٱلْءَاخِرِ وَلَا يُحَرِّمُونَ مَا حَرَّمَ ٱللَّهُ وَرَسُولُهُۥ وَلَا يَدِينُونَ دِينَ ٱلْحَقِّ مِنَ ٱلَّذِينَ أُوتُوا ٱلْكِتَٰبَ حَتَّىٰ يُعْطُوا ٱلْجِزْيَةَ عَن يَدٍ وَهُمْ صَٰغِرُونَ [سُورَةُ التّوبَة : 29]

ژباړه: له اهل کتابو څخه د هغو خلکو په خلاف وجنګېږئ چې په الله او د اخرت په ورځ ايمان نه راوړي، او څه چې الله او د هغه پيغمبر حرام کړيدي، هغه نه حراموي او حق دين خپل دين نه ګرځوي. (له هغو سره وجنګېږئ) تر دې پورې چې په خپل لاس جزيه ورکړي او ذليل شي.

خو طالب مرتدين ددې تولو قراني احکامو په خلاف حربي کفارو سره د مسلح جنګ په ځآی خپلې خيټې جنګوي ، دوئ په دوستۍ نيولي ، دغه کفري دولتونو او ملتونو ته دوست دولتونه او ورونه ملتونه وايي .

او ددې هر څه باوجود يې کوشش دادی چې دا ټول قراني احکام او نبوي ارشادات تحريف کړي او د خپل خواهش مطابق يي په خپله ګټه استعمال کړي خو لله الحمد د اسلامي دولت د دوئ دا نجسه او منحوثه څېره تل رسوا کړې او د دوئ هغه اصليت او حقيقت يې امت ته راښکاره کړې ، اوس نو لله الحمد ورځ تربلې ددوئ دا توره څېره لا زياته منفوره کيږي او ولسونه حقايق درک کوي ځکه نو د اسلامي دولت د مجاهدينو سره د خراسان د مومنو پرګنو مينه ورځ تربلې زياتيږي او د تالب د وحشت او ستم په ژرنده دل شوی ولس اوس د خلاصون لپاره يوازې د اسلامي دولت د زمرو لارې څاري چې باذن الله ډير ژر به د اسلامي دولت سربښندونکي غازيان له خراسان څخه د طالب په نامه د امريکا ددې مکارې پروژې ريښې ورغوځې کړي او دا ځل به طالب د خپلې باداري آی ايس آی غيږ ته د پنا وړلو وخت هم ونه مومي باذن الله .

د عقيدې د ارزښت

تصور په وطن پالنه
او ملت پالنه کې

د عقيدې د ارزښت تصور په وطن پالنه او ملت پالنه کې

ملت پالنه څه ده او له وطن پالنې سره څه توپير لري، آيا ملت پالنه او وطن پالنه په عقلي او نقلي دلايلو کې ريښه لري او که نه؟ که وطن پالنه او ملت پالنه له فتنو ډک باورونه دي نو د دوی مفاسد تر کوم حد پورې دي؟

دا هغه سؤالونه دي چې مختلف فکري اړخونو دي ته د خپلو ليدلورو په نظر کې نيولو سره ورته جواب وايي او د حل لاره ورته وړاندې کوي او کوشش کوي چې حقيقت رابرسيره کړي، مګر دا چې د دوی دا فکر صحيح دی يا غلط او آيا د اسلام سره په ټکر کې دی او که نه په دې ځای کې پرې ځيرنه کېږي او په مختلفو اړخونو ددې فکر چې په اوسني وخت کې يې د (نشنليزم) په نوم شهرت پيدا کړی دی لنډ تحليل او بحث پرې کوو ان شاء الله.

په واقعي ليدلوري کې هغه څه چې له دې دؤه اصطلاحاتو(ملت پالنه او وطن پالنه) څخه د خلکو په منځ کې پيداکېږي هغه دادي چې ددې دوه اصطلاحاتو تر منځ فرق شته په ځای د کارولو کې يې، نشنليزم يا ملت پالنه قومي، ژبني، تاريخي او فرهنګي ميراث دی، چې يو ملت ته د حرمت پولې پرې کېښودلای او حدود ټاکل کېدای شي او بيا د اصلاح او د ګټې د جلب په مرکزيت کې ملت واقع کېږي او ټول مصالح او مفاسد د هغه پر اساس ټاکل کېږي.

وطن پالنه يا د وطنيت فکر دادی چې يوه خاصه خاورينه جغرافيه د هغې ځای د اوسېدونکو لپاره ارزښتمنه شي او دا خلک ددې غوښتونکي شي چې ټولې نيکيانې په همدې دايره کې (ددوی د وطن په حدودوکې) را جذب شي او ټولې بدۍ له دې دايرې بدې وګڼل شي (خلاصه دا چې: د وطنيت د عقيدې بنياد دادی چې بايد د هرڅه معيار دغه محدوده جغرافيه وي کومه چې د وطن په نامه يادېږي، ده همدې محدودې جغرافيه پراساس دوی بيا د ښو او بدو معيار ټاکي) دا فرق دی په منځ د وطن پالنې او ملت پالنې کې چې په ډېرو اسلامي او غير اسلامي ځمکو کې ترې خبرې کېږي.

دې دوه اصطلاحاتو د تاريخ په اوږدو کې مختلف شکلونه لرل کله په شکل د يوې عاطفې او احساس مطرح شوي دي او ددې کلماتو په واسطه به يې غوښتل چې ملتونه د خپل امر منونکي کړي، او کله يې د يو مهم فکر په ډول مطرح کوي او غواړي چې ددې فکر په خپرولو سره د نسلونو په منځ کې په نورو ځمکو د تيرې فکر له منځه يوسي، په هر ډول چې وي دا باور او عاطفه د عوامو او خاصو انسانانو په منځ کې شته دی او ددې اصطلاحاتو څخه ملاتړ منحرفې ډلې او مقتدر دولتونه کوي.

د تاريخ په اوږدو کې چاته معلومه نده چې د وطن پالنې او ملت پالنې فکر په يو نوي مفهوم د يو مفسر، محدث، فقيه، او مجتهد مطرح کړی وي او د هغې جوړونکي اجزاء دې يې تشريح کړی وي، مګر بغير يو څو د ګوتو په شمار کسان دي چې په دې عصر کې د وطنيت غوغا جوړوي او په هغه څه قناعت نه کوي چې د الاهي شريعت له مفاهيمو څخه په خالص شکل سره بيان شوي دي، يوازې او يوازې هغه ډله خلک د ملت پالنې او وطن پالنې باور ته په دې وخت کې عزت ورکوي او د هغې په رواج کولو کې کوشش کوي چې د هغوی ذهنونه د براق او تخاطف غربي تمدن او د هغوی د ليکوالانو ليکنو دوکه کړي دي او کوشش کوي هغه څه چې د غيرې اسلامي فکر څخه سرچينه اخلي غواړي چې دا له ديني نصوصو او اسلامي تاريخ څخه راوباسي او کوشش کوي چې هر څه په خپله خوښه پيدا کړي او ديني صبغه ورکړي له هغه څه چې مخکې تير شول واضح کېږي چې د وطن پالنې او ملت پالنې فکر د انسان په عقل کې ريښه نه لري بلکه په نورو مواردو کې ريښه لري. وطن پالنه او ملت پالنه د جغرافيايي تقسيم په نتيجه کې چې د انګليس، روسيې او فرانسې د استازو له خوا د عثماني سلطنت د انحلال (د منځه تلو) لپاره طرحه شوی ؤو راپيدا شول، ددې پر اساس يې د اسلامي هېوادونو تر منځ اختلافي او اتفاقي سرحدونه جوړ کړل دا سرحدونه که اتفاقي وي او که اختلافي وي د جګړو او اختلافاتو سبب کېږي، ددغه سرحدونو جوړول په اساس د هغې توافقنامې دي چې د سايکس پيکو په نوم مشهوره ده، د مقتدره دولتونو د مهمو عناصرو نه جوړه وه، کله چې يې د اسلامي هېوادونو تر منځ دا سرحدونه جوړ کړل نو ددې سرحدونو د باقي پاتې کېدو لپاره يې د وطن پالنې او ملت پالنې روحيه د مسلمانانو په منځ کې خپره کړه تر څو ددې سرحدونو بيرته له منځه وړلو او د اسلامي امت د يو امت فکر کولو ته وخت پيدا نه کړي او دې په اړوند کومه نزاع د مسلمانانو تر منځ پيښه نه شي او ټول امت په پټو سترګو دا واهمه (دوکه) ومني.

په صراحت سره بايد بيان کړم چې دغه جغرافيايي فاصِل (بيلونکي) سرحدونه چې نن ورځ د امت په منځ کې موجود دي دې ته غاړه ورکول او له منلو نه يې پرهيز نه کول په حقيقت کې طاغوت ته غاړه ورکول دي، او پرهيز نه کول ددې سرحدونو څخه د طاغوتي ارزښت منل دي، دا مرزونه ددې لپاره جوړ شوي دي چې د امت تر منځ يووالی سست شي او امت ونشي کړای له هغه خير نه چې په بله نقطه کې دی فايده مند شي.

ولې کولای شو دغه سرحدونه طاغوتي ونوموو؟ ددې لپاره چې ددې نقشو رسموونکي مستکبر او جبابره فرعون صفته طاغوتيان ؤو او د ضعيفو مسلمانانو اسلامي ښارونه يې د تصميم نيولو ځای ؤو او ډېره واضح ده چې د کفارو د مشرانو تصميم نيونه په باره د مسلمانانو کې هغه هم ضعيف مسلمانان او په حالت د ضعف او ناکاره ګۍ کې يوه مغرضانه تصميم نيونه ده او هيڅکله د مسلمانانو په مصلحت نده او د اسلامي نصوصو محتوا په واضح ډول داده.

اسلام جغرافيايي او خاورين سرحدونه په رسميت نه پيژني او د هغې د بقا او آبادۍ اجازه نه ورکوي تر څو يو ګام هم پکې پورته شي ځکه د هغې بقا د طاغوت بقا ده او د هغې آبادي د طاغوت آبادي او اعمار دی، يوازې هغه څه چې اسلام يې د سرحد په توګه پيژني هغه اعتقادي او فکري حدود دي او ټول ارزښتونه ددې په چوکاټ کې څيړل کېږي، يو اهل توحيد آمريکايي انسان زما افغان لپاره ورور دی او يو افغانی کافر انسان زما لپاره دښمن او مبغوض دی، تر څو چې ايمان رانه وړي. (د وطنيت دغه کفري عقيده په اوس وخت کې په مرتدو طالبانو کې د حده زياته قوي ده دوی پخواني ټول مرتدين پرته له توبې معاف کړه او همدې مرتدينو ته دعوت ورکوي چې راشئ موږ سره کار وکړئ دوی دا هر څه د افغانيت له وجهې کوي، دوی ځکه هغو مرتدينو ته دعوت ورکوي چې هغوي هم د طالبانو په شان د وطنيت کفري عقيدې ته ژمن دي او دوی ټول وطني کافر دي، بل طرف ته دوي موحيدين شهيدانوي په دې نومونو چې تاسې افغانان نه يئ او تاسې زموږ د وطن نه يئ، همدې مرتدينو ايغور او نور ګڼ مهاجر امريکا سره د تړون په اساس د خپل وطن له حدودو وشړل اعلاميه يې خپره کړه چې د دوی په ليکو کې بايد هيچرته د ددوی په اصطلاح د بل وطن مهاجر مسلمان پاتې نه شي. دا ځکه چې دا مهاجر مؤمنان ددی کفري سرحدونو منوونکي نه ؤو ځکه يې پرې

دومره ظلمونه وکړل)

یو له هغو کارونو څخه چې دعوت کوونکي او هغه کسان چې بیا د اسلامي دولت جوړونکي او د نوي اسلامي ژوند راګرځېدونکي دي باید لومړیتوب ورکړي هغه دادی چې ددې سرحدونو په ماتولو کې باید کوشش وکړي، ځکه چې دا طاغوت دی او د طاغوت د شیشې ماتول په اوسپنیز څټک باندې په مسلمانانو لازم دي، ددې رشتو ماتول بې شمیره ګټې له ځان سره لري او غټه ګټه یې داده چې په غفلت کې تللي د امت ذهن ته یو اخطار ورکوي او داسې ورته ښایي چې داسې څه هم ممکن دي او په تېر وخت کې واقع شوی هم دي او په نیږدې تیر وخت کې د اسلامي دولت ځواکونو دا کار ترسره کړ او اوس هم همدې فکر ته دعوت او کار دوام لري .

د افغانستان، ایران او یمن خاوره د پاکۍ له لحاظه سره توپیر نه لري، ځکه ټولې ځمکې دي او که کوم فرق په منځ کې لري هغه فرق په حاصل ورکولو یا نه ورکولو کې دی چې د ځمکې پیژندنې له علم سره اړیکه لري او د وطن پالنې او ملت پالنې استدلال له دې اړخه نه دی، نو بیا ولې ددی خاورو تر منځ توپیر دومره غټ دی او همدا خاوره د مسلمانانو تر منځ د فاصلو د جوړیدو سبب شوې ده او د عقیدتي اتحاد مخه یې نیولې ده؟!

که ملت پالنه او وطن پالنه فضیلت دی او معیار د انسانانو د فرق دی نو د فضیلت د تضاد مشکل څنګه حل کېږي؟ د پاکستان یو مسلمان مدعي دی چې هیواد یې فضیلت والا او ځای یې بهترین ځای دی او د هغې لپاره باید ټول کوشش وکړي او د نورو ځایونو په اړه بې توجو اوسي او له بل لوري یو یمني مسلمان مدعي دی چې د هغوي وطن په نورو وطنونو فضیلت لري او ددې لپاره باید زحمت اوباسي، نو په دې وخت کې د حل لاره په څه ډول ده؟ که د حل لاره دا وي چې هر څوک د ځان لپاره زحمت اوباسي، نو د امت د وحدت مسئله او په اهل توحید باندې د یو حاکم او مقتدر دولت ضرورت به څنګه رفع شي؟ او له بله پلوه د سایکس پیکو سرحدونو د منلو حکم چې د کفارو په حاکمیت رسم شوي دي د اهل سنتو دیني او اعتقادي لیدلوری په څه ډول دی په دې حالت کې؟

هغه کسان چې د وطن پالنې او ملت پالنې شعارونو ته لمن وهي او داسې فکر کوي چې د مسلمانانو د ستونزو حل په همدې تفرقې او لري والي کې دی، څه ځواب به ورکړي، آیا دوی د الله په وړاندې مسؤلیت نه لري او آیا له هغوی نه به پوښتنه ونه شي ؟ (هو دغه خلک لوی مجرمین دي څوک چې مسلمانان د وطنیت کفري فکر ته رابولي ،دوی د مسلمانانو سره خیانت کوي او مسلمانان په داسې بې اتفاقۍ اړوي چې هیڅ وخت به هم سره بیا متحد نشي تاسې وګورئ په اوس وخت کې مسلمانان یې په همدې کفري سرحداتو د یو بل دشمنان جوړکړي او ټول خلک اوس د همدې وطنیت د حفاظت لپاره قرباني ورکوي، دوی د وطنیت په اساس د بل وطن موحد مجاهد ته ځای نه ورکوي او په مختلفو نومونو یې تورنوي او ددې وطن څخه یې باسي خو په مقابل کې خپل وطني مرتد ته په پوره افتخار ځای ورکوي،

هو!

دا کار اوس مرتد طالبان هم کوي دوی باعفته مؤمنې مهاجرې زنانه شهیدانې کړې او موحدین مهاجرین هم شهیدانوي ځکه دوی دغې مهاجرینو ته افغانان نه وایي، خو په مقابل کې د مرتد کرزي امنیت ساتي ځکه هغه د طالبانو په شان وطني کافر دی او دوی ټول د وطنیت په کفري عقیده کې سره شریکان دي)

د ځینو ځایونو او قبیلو نومول په مختلفو نومونو ددې لپاره نه دي چې یوته پر بل برتري ورکړل شي بلکې له دې بل حکمت مقصود دی، ددې اساسي حکمت دادی چې د انسانانو تر منځ پیژندګلوي او د هغوي تر منځ فرق وشي او الله سبحانه و تعالی د سورهٔ اعراف په دیارلسم آیت کې دا نقطه بیانوي.

وطن پالنه او ملت پالنه له هغه حکمت سره چې قرآنکریم د اماکنو (ځایونو) د بیلوالي لپاره بیان کړی دی په تضاد کې ده او د قرآن مجید له نص سره صریح مخالفت دی چې باید په جدیت سره ترې ځان وساتو !

د وطن پالنې او ملت پالنې مفاسد ډیر دي او زیات قبیح آثار پرې مرتب دي بعضې ددې مفاسدو په ترتیب سره بیانوو او کوشش کوو چې خلک پرې پوه شي که څه هم د نقلي بحث سره ، سره دا یو عقلي استنتاج هم دی ، چې یو عقلي بحث هم باید پرې وشي تر څو نور خلک قانع کړو :

۱ــ ملت پالنه د فکر او عقیدې ارزښت له منځه وړي او بدیل یې همدا ګنده نظریه خپله جوړیږي په داسې ډول که دا اعتقادي او فکري حدود ارزښتمند وی نو د یوې عقیدې او فکري باور لپاره یوه هڅه کېږي او د هر انسان هڅه د یوې عقیدی او فکر لپاره ده خوله

ویستل او د هغې کلکوالی دی او لذت یې همدې کې دی، که کوم انسان عقیده ولري او د هغې د حاکمیت لپاره هڅه وکړي دا د هغه لپاره لذت لرونکې ده، او کوم زحمت او خوند به له دې زیات وی چې مسلمان د شریعت د حاکمیت او د عقیدې د نصرت لپاره وجنګیږي، نه د هغه حدودو لپاره چې کفارو دوی ته رسم کړي دي، ددې سرحدونو د نصرت لپاره هڅه یوه بې ځایه هڅه ده او دا د جاهلیت د ترقۍ لپاره هڅه ده. (مسلمان د توحید د عقیدې لپاره قرباني ورکوي او د اسلامي خلافت په لاره کې هری سختۍ ته ورغاړی وځي.

هو ! موحدین په ټوله دنیا د الله تعالی نظام حاکمول غواړي ،ځکه د هر څه اول دوی د وطن پالنې او ملت پالنې بتان ماتوي باءذن الله) ملت پالان او وطن پالان د وطن او ملت لپاره د جنګ دوستان دي او دوی دې جګړې ته په تقدس قائل دي په داسې حال کې چې هیڅ دلیل د عقل او نقل ورسره نشته دی، دوی بیا د عقیدې لپاره جنګ بد ګڼي او هغه د یو تعصب په ډول ښايي په داسې حال کې چې عقیده د فداء کېدلو او د وینې د تویولو ارزښت لري چې د دین د ترقۍ موانع پرې له منځه یوسو که وینه خپله په دې لار کې تویه شي او یا لږ تر لږه خوله تویه شي او هڅه باید زیاته وشي، ځکه چې عقیده ارزښتمنه ده او له بل لوري برهان او دلایل ورسره دي مګر یو موټی خاوره د چا جنګ ته مشروعیت نشي ورکولای یواځنی جنګ چې په هغې کې تعصب دی او حرام دی، او په دنیا کې موجود دی، دا هغه جنګ دی چې د وطني او ملي سرحدونو د حفاظت لپاره کېږي او وینې پکې ضایع کېږي یقیناً چې الله عزوجل به ددې وینو شدیده محاسبه وکړي. (په دی کې هم وطني طالبان تر ټولو مخکښ دي دوی د وطن شعار په ډیره بې شرمۍ بدرګه کوي او دا خبره کوي چې موږ به د خپلې خاورې ساتنه کوو تر هغې چې موږ کې یو څاڅکی وینه موجوده وي.

هو! د طالب مرتدینو جنګ د ابتداء څخه د وطن د حفاظت لپاره ؤ، د دوی ټوپکیان د توحید د عقیدې په نوم هیڅ هم نه پیژني او نه یې جنګ د توحید لپاره ؤ، بلکې د دوی د جګړې هدف د ملت پالنې څخه دفاع ده)

۲ــ نسايي په سنن کبری نمبر(۸۸٦۵) کې روایت کړی چې رسول الله (صلی الله علیه وسلم) فرمایلي دي :

(من تغزی بعزاء الجاهلیه فاعضوه بهن ابیه ولا تکنوا) (څوک چې د جاهلیت فریاد کوي هغه ته د پلار په شرمګاه ښکنځل وکړئ او کنایه هم مه ورته وایئ).

ددي روایت په اساس باندې په تیرو ملتونو ویاړ کول د جاهلیت د زمانې نښه ده. سختي او تشدد دداسې خلکو په وړاندې چې دا شعارونه ورکوي واجب ده په داسې حال کې چې دعوت کوونکی (داعي) باید تساهل او نرمي ولري مګر په داسی حالاتو کې تساهل په کار نه راځي، نو د ملت پالنې او وطن پالنې د دعوت د ژوندي کولو قضیه هم همداسې ده او د دوی تر منځ یوه ګډه نقطه شتون لري، هغه دا چې جاهلیت او اسلام سره مخالفت کې دي، او له بل لوری واضحه ده چې جاهلیت یواځې مخکې له اسلام څخه نه وو بلکه هر هغه باور چې وغواړي د اسلامي باور ځای ونیسي، جاهلیت باور دی برابره خبره ده که هغه په هر عصر او زمانه کې راپیدا شي که مخکې یا وروسته د اسلام څخه موجود وي.

۳ــ د وطن پالنې او ملت پالنې فکر ددې سبب کېږي چې د سایکس پیکو سرحدونه چې اوس موجود دي همداسې پاتی شي او دا مسئله د اسلامي لیدلوري سره چې د سرحدونو په اړه ده فرق لري، ځکه چې په اسلام کې جهان په دوه برخو تقسیم شوی دی چې یو یې دارالاسلام او بل یې دارالکفر دی او له دې څخه بغیر بله ویشنه (تقسیم) نشته دی.

دار الاسلام : هغه ځای ته ویل کېږي چې هلته اسلامي شریعت حاکم وي.

دار الکفر: هغه ځای ته ویل کېږي چې هلته کفري شریعت حاکم وي، په دې اساس دریم ځای شتون نلري، که دارالاسلام هغه ځمکو ته وویل شي چې هلته په عبادي شعایرو باندې عمل د نیوکې سره مخ نه وي نو امریکا په اوس وخت کې او د نبوت په وخت کې حبشه باید دارالاسلام وای! ځکه په دې ځایونو کې د عبادي مناسکو لپاره بعضی آزادیو شتون درلود. د اسلام ویشنه د ځمکو په اړه تر ټولو ښه ویشنه ده او له دې څخه بغیر بله ویشنه حقیقت نلري که د وطن پالنې او ملت پالنې باورونه صحیح وي نو بیا اسلامي ویشنه ددې ځمکو په اړه غلطه ثابتیږي، او ددې لیدلوري سره د جاهلیت فکري ارزښت په اسلامي فکري ارزښت باندې حاکم کیږي، د اسلامي اصطلاحاتو پر ځای د جاهلیت اصطلاحاتو راوړل چې په نبوي نصوصو، اسلامي فقه او اسلامي تاریخ کې ریښه نه لري د اسلام په حق کې لویه جفاء ده او د کائناتو د خالق سره ښکاره دښمني ده او له دې کار څخه باید ځان په جدیت سره وساتو ځکه داخبری بل هدف لري.

۴ــ د آبادۍ او د مشکلاتو د حل لپاره د یو فکر جوړول داسې دي چې باید مطلق وي او په دفاع کې منحصر نه وي، وطن پالنه او ملت پالنه دوه دفاعي باورونه دي چې د هغوی سیند د حمله کوونکې د حملې په وخت کې څپاند کېږي او د حملی په نشتون کې سبب د خوب او کسالت وي، ډیر هغه هیوادونه چې غواړي د وطن پالنې او ملت پالنې له فکر سره ژوند وکړي اقتصادي، سیاسي او ټولنیز وضعیت یې له صفر سره ضرب دی او د دوی وړتیاوې او قدرت نه ښکاره کېږي مګر په هغه وخت کې چې کله دوی د بعضو مقتدره هیوادونو د حملې لاندې راشي.

په اوسني وخت کې همدا مقتدر هېوادونه دي چې ټول نظامي او سیاسي قدرت یې په خپله قبضه کې اخیستی دی لکه امریکا، فرانسه، انګلستان او روسیه د هغوی د ترقۍ مصدر د وطن پالنې او ملت پالنې باور ندی بلکه مادي پرمختګ او د هغوی فکري لیدلوری بغیر د وطن پالنې او ملت پالنې له فکر څخه دی، مثلا په امریکا کې د مسیحیت آیین د دوی ملت ته الهام وربښي په روسیه کې د اشتراکېت ایډیولوژي د دوی د اتحاد سبب شوې ده، په فرانسه او آلمان کې د عقل فلسفه دوی یو لوري ته روانوي او په اسرائلو کې شدید تعصب په دیانت د یهودیت سره ددې سبب شوی چې دوی سخت زحمت اوباسي.

که اشغالګر وطن پالنې، ملت پالنې او فکري جنګ ته په اسلامي هیوادونو کې لمن وهي دا ددې لپاره ندي چې دوی وطن پالنې او ملت پالنې باندې د زړه له کومې عقیده لري بلکې غواړي چې دا مسله د یوی وسیلي په توګه خپلو شومو اهدافو ته د رسیدو لپاره وکاروي او د هغې نه یې یوه دایره د خپل مقصد د وصول لپاره جوړه کړې ده، دا مسله باید په ژور تفحص او دقت سره وڅیړو.

۵ــ تحریکونه او حماسې د استعلاء لپاره بسنه نکوي تر څو عواطف فکري خړوبونه او استدلال ونلري، دا یو منلی شوی حقیقت دي چې هیڅ فکر او لیدلوری د نفخ د احساس نه بغیر د انسان په روح کې د هغه تطبیق او تبلیغ ته نشي مجبورولای وطن پالنه او ملت پالنه صرف یوه عاطفه او احساس دی او د استدلالي او فکري اړخه خالي دي او هیڅ برهان او حجت د هغې د صحیحوالی لپاره نشو وړاندې کولای دا دوه فکره د پرمختګ د ترلاسه کولو لپاره بسنه نه کوي بلکه غلط فکرونه دي. (په دغو نومونو دوی احساساتي ځوانان غولوي او ددې جاهلو ځوانانو عواطف په دې خبرو سره راپاروي لکه دغه کار به مرتد اشرف غني هم په پوره مهارت کاوه او اوس دغه کارونه مرتد طالبان کوي دوی د وطن پالنې او ملت پالنې دعوت بیخي اوج ته رسولی دی.

هو! د دوی مرتد وزیر اوس د ازادۍ په نوم د امان الله د دیموکراسۍ په څلي ګلان ږدي، دا هغه څلی دی چې د مرتد امان الله خان یاد پری دوی تازه کوي، په دی کار سره طالب مرتدین د ځوانانو عواطف راپاروي او طالب مرتدین لا دنیا ته خپل کفر ښکاره کوي.).

٦ــ هغه اړیکه چې وطن پالنه او ملت پالنه یې د خپلو پلویانو تر منځ جوړه وي یوه ضعیفه اړیکه ده او نښلوونکې رشتې یې هم نرۍ او نازکې دي، د فرع (قوي) اړیکه داده چې یو با دلیله او مبرهن حقیقت موجود وي تر څو دلیل او برهان د قناعت او پیوستون سبب شي، په داسې حال کې چې وطن پالنه او ملت پالنه صرف عاطفه او احساسات دي او په برهان کې کومه برخه نلري، په دی اساس دا ضعیفه اړیکه قومونه او انسانان سره نشي راټولولای، تر څو د دوی اړیکې ددی په واسطه قوي شي.

۷ــ هغه اړیکه چې وطن پالنه او ملت پالنه یې د خلکو تر منځ جوړه

وي يوه محدوده اړيکه ده او انسان مکلف کوي تر څو د يو خاص جغرافيايي چوکاټ په سطحه چې له مخکې څخه رسم شوی دی فکر وکړي، چې دا کار د وطن پال او ملت پال انسان فکر محدودوي او اجازه نه ورکوي تر څو د ټولو انسانانو په اړه فکر وکړي، په حقيقت کې وطن پالنه او ملت پالنه په تکفير کې د آزادۍ او د حق د برملا کېدو لپاره يو خنډ دی او له بلې خوا وطن پالنه او ملت پالنه عاطفي ضعيفي اړيکې دي او دا واضح ده چې عاطفي اړيکې په حد پورې محدودي وي.

۸ـــ وطن پالنه او ملت پالنه داسې اړيکې جوړوي چې سستې او احساساتي وي، نو دا رشتې موقتي رشتې دي، د انساني ټولنې لپاره دايمي استعمال نه لري هره هغه برنامه چې د انسانانو د مجموعي لپاره فکر ونکړي يو ناقص او بې کاره فکر حسابيږي، او هغه اړيکې چې موقتي او خاص وخت پورې محدودې وي ژر سستيږي او د له منځه تللو احتمال يې ډير دی .

۹ـــ لکه څنګه چې د وطن پالنې او ملت پالنې اړيکې عاطفي دي او له بلې خوا سستې، موقتي او محدودې دي د يو خاص حد پورې، نو دا غير انساني اړيکې دي او د انسانانو لپاره مثمره او فايده منې ندي او ددې پر اساس بې ارزښته دي او د نشر لپاره يې بايد دقت ونه شي .

۱۰ـــ يو له هغو مشکلاتو نه چې اوس موږ ورسره مخامخ يو دادی چې اشغالګرو اسلامي هيوادونه تقسيم کړي دي او د هغوي په منځ کې يې د آزادۍ غوښتنې روحيه داخله کړې ده په داسې ډول چې هر هېواد ګوري ټول کوششونه يې دادي چې کومه ساحه چې د دوئ ده هماغه ساحه بايد د ښه والي په لور لاړه شي او کوشش کوي چې د نورو هيوادونو له نفوذ نه په هغه ساحه کې چې دوي په کې ژوند کوي، يا دا چې بعضې وړو ډلو ته دا روحيه ورکول کېږي چې يو هيواد په دوه هيوادونو تجزيه کړي، دا د آزادۍ غوښتنې فکر په هغه شکل چې اوس مطرح کېږي د هغه کسانو له پلانونو څخه دی چې په سايکس پيکو مشهور دي او غواړي په همدي طريقه د امت تر منځ تفرقه او بيلوالی وساتي او له بلې خوا غواړي چې د دوئ اشغال په مستقيم يا غير مستقيم ډول د دوئ د مزدورانو له لاری دوام پيدا کړي، په دې وخت کې د اسلام د پرمختګ يو لوی خنډ د آزادۍ غوښتنی روحيه د امت په منځ کې ده په داسې ډول چې کله د خلافت او د اسلام د حاکميت مسله په جهان کې مطرح شي نو غلط او قفل شوي ذهنونه بيا د شبهاتو سلسلې مطرح کوي.(اوس هم دوی اسلامي خلافت پورې هغه بهتانونه تړي چې هيڅ بنياد نلري نو موږ دوئ ته وايو د الله تعالی څخه وه ويريږئ اوس د کفر او اسلام سرحدونه بيخي ښکاره شوي)

۱۱ـــ يو له ضررونو څخه چې ملت پالنه او وطنيت يې امت ته رسوي هغه دادی چې د دوئ سرمايه په غير موجه ډول مصرفيږي، مثلاً يو افغانی مسلمان چې کله وغواړي د مصر هيواد ته سفر وکړي، نو ضرورت دی چې په زرګونو ډالره د ويزې او پاسپورټ لپاره مصرف کړي او په دې ډول يې سرمايه بې ځايه مصرفيږي که چېرې ملت پال او وطن پال فکر نه وو نو د سفر لپاره به تنها د عراده جاتو مصرف ورته بسنه کوله او په دومره غټ تاوان کې به نه لويده .

۱۲ـــ په تيرو وختونو کې چې کله سرحدونه موجود نه وو نو هر هغه کس به چې د فاميل نفقه تر بيرته راګرځيدو پورې برابرولې شوه او د سفر مصرف به يې پرې کولای شو نو حج د بيت الله او عمري ته به تللای شو او د حرمين شريفين د روحاني او معنوي ارزښت نه به مستفيد کېدلای شو اوس که چيرې د چا سرمايه ډيره لوړه نه وي نو د حج او عمرې لپاره د حرمينو په طرف سفر نشی کولای .

يو له موخو (اهدافو) څخه چې استعمار د سرحدونو له جوړولو څخه لرلو هغه د اسلامي فعاليتونو درول وو او که ونه درول شي هم چې په محدود شکل سره په يو خاص ځای کې فعاليت وشي او د هغوی د شومو اهدافو نه يو دا وو چې په دی طريقه وکولای شي چې د مسلمانانو تر منځ د فرهنګي تاثير او د غير مثمره فکرونو د داخليدو مخنيوی وکړي .(تر ډيره بريده دوی خپلو دې اهدافو ته رسيدلی هم دي، په هم دې سرحدونو دوئ د مسلمان يو وجود ټوټې ، ټوټې کړ همدی سرحدونو يې عرب ۲۲ برخې کړه اوس ټول د يو د بل په دشمنۍ کې ولاړ دي .

هو !کفارو دغه د وطنيت عقيده په مسلمانانو کې ښه قوي کړه دغه سرحدونه خلکو په تقدس ومنل،او دغه طاغوت تش په نوم مسلمانانو ومنلو خو الله تعالی د موحدينو خواري بې ځايه نه وړي الله تعالی د شام څخه د هدايت لمر راوخيژوه او مؤمنې پرګنې په دی سره زياتې خوشحاله شوې، دې اسلامي خلافت د سرحداتو په لمنځه وړلو شروع وکړه او مؤمنان يې ټول يو وجود وګڼل، دی خلافت د لوی الله په فضل د وطنيت اوملت پالنې بتان ورمات کړل، د خلافت لمنه پراخه ده او په دارالاسلام کې هر مسلمان په آزاد ډول ژوند کولای شي، الله تعالی دی زموږ تمکين پراخه کړي، امين

1

وطـن پـالان او ملـت پـالان وایـي چـې انسـان پـه غریـزوي او فطـري ډول وطـن دوسـته دی او غیـر طبیعـي ډول لـه هغـه ځـای سره چې پـه کـې اوسـیږي مینـه لـري، نـو مشـکل پـه څـه کـې دی چـې یـو طبیعـي او فطـري محبـت د شریعـت د روح لـه اساسـاتو سره توافـق نلـری ؟

هغـه محبـت چـې انسـان یـې د خپـل اوسـیدو ځـای سره لـري یـو تجـربي محبـت دی او پـه نتیجـه د خـوي اخیسـتلو لـه هغـه کسـانو سره چـې دی ورسره یـو ځـای اوسـیږی او ګـډ ژونـد ورسره کـوي، د هغـه پـه ذهـن کـې راپیدا شـوی دی او پـه همـدې اساس کـه لـه هغـې خلکـو سره پـه بـل ځـای کـې وي نـو د همغـې منطقـې محبـت بـه یـې ذهـن کـې پیـدا کېـږي او کـه بـل چېـره ولاړ شي او یـا خلـک بـدل شي تـر څـو لـه هغـوي سره خـوی واخـلي نـو د مخکېنیـو خلکـو محبـت بـه یـې لـه ذهـن څخـه لـه منځـه ولاړ شي دا ډول محبـت ګناه هـم نلـري، مشـکل دادی چـې دې عاطفـي محبـت تـه اعتقـادي او فکـري رنـګ ورکـړل شي او بیـا ددې کوشـش وشي تـر څـو د هغـې لپاره وینـه تویـه شي او داسـې زحمـت ویسـتل شي لکـه پـه اوس وخـت کـې چـې د وطنیـت د طاغـوت لپاره بـې ځایـه وینـه توییـږي، او لـه بلـې خـوا دا فطـري محبـت چـې هغـوي یـې د یـو خـاص محبـت پـه ډول صفـت کـوي او د یـوې خاصـې سـاحې پـورې یـې تړلـی دی .

مثـلاً :یوکـس پـه یـو کلي کـې ژونـد کـوي او هماغـه کلي سره د عاطفـې ذهـن پـه اساس مینـه لـري پـه دې سره دا اسـتدلال نـه شي کېدای چـې ټـول خلـک لـه یـو هیـواد سره مینه ولـري او د حاکمیـت د بقـاء لپاره یـې پـه هماغـه سـاحه کـې کوشـش وکـړي .

زمـوږ مشـکل لـه هغـه کسـانو سره نـدی چـې لـه تکوینـي محبـت څخـه خـبرې کـوي او مدعـی دی چـې انسـان پـه ذاتي ډول لـه یـو څـه او یـو ځـای سره مینـه لـري بلکـه مـوږ لـه هغـه کسـانو سره خـبرې کـوو چـې غـواړي د اسـتعمار د سرحدونـو د بقـا لپاره لـه هغـه امـورو څخـه اسـتدلال وکـړي چـې د دوی لـه مدعـا سره هیـڅ اړیکـه نلـري او د خپـل فکـر د ثابتولولپـاره پـه هـر قـوي او ضعیـف دلیـل منګولـې خښـوي .(د خپـل ځـای سره محبـت فطـري دی خـو دا محبـت هغـه وخـت حـرام شي کلـه چـې یـو ځـوک ددې ځـای لـه وجهـې اسـلامي شریعـت پریـږدي، خـو دا خـبره یـاد لـرل پـکار دي چـې وطنیـت د سـیکولاریزم یـو رکـن دی او ځانتـه اصـول لـري او پـه وطنیـت کـې ددې کفـري سرحداتـو منـل لازمـي دي چـې دا خپلـه د طاغـوت منـل راځـي او دغـه کار تـر ارتـداده هـم رسـیدلی شي، فطـري محبـت هیڅکلـه د وطنیـت عقیـدوي کفـر سره نـه یـو شـان کیـږي.

2

کلـه چـې پیغمبر(صلـی اللـه علیـه وسـلم) لـه مکـې نـه هجـرت کولـو نـو مکـې تـه یـې پـه خطـاب کـې وفرمایـل : کـه مشرکینـو زه لـه دې ځـای څخـه نـه ایسـتلای نـو مـا بـه هیڅکلـه هجـرت نـه وای کـړی، وطـن پالانـو لـه دې ځـای نـه اسـتدلال کـړی دی چـې وطـن پالنـه لـه پیغمبـر (صلـی اللـه علیـه وسـلم) څخـه ثابتـه ده او زمـوږ پـه شریعـت کـې نبـوي سـنت دي ؟

د پیغمبـر (صلـی اللـه علیـه وسـلم) محبـت د مکـې سره او دا الفـاظ یـې د هغـه مقـام او عظمـت پـر اسـاس دي چـې اللـه سـبحانه و تعالـی کعبـې تـه وربښـلی دي نـه دا چـې د وطنیـت فکـر پیغمبـر (صلـی اللـه علیـه وسـلم) دې خـبرو کولـو تـه اړ کـړی وو او ددې قضیـې ګـواه کوونکـی د مکـې فتـح ده، کـه چېـری د پیغمـبر (صلـی الله علیـه وسـلم) دا خـبره د وطن پالنـې لپاره وه نـو بیـا د مکـې لـه فتـح وروسـته ولـې بیرتـه مدینـې منـورې تـه ولاړ خـو

بيا بـه يـې همدلتـه پـه مکـه کـې ژونـد کـړی وای، لـوی مشـکل دلتـه دادی چـې منحريفـو تـه څـه د دوی منحـرف مـشران ورونـشـيې هغـه رسـول اللـه (صلـی اللـه عليـه وسـلم) تـه منسـوبوي او بيـا وايـي چـې پيغمبر (صلـی اللـه عليـه وسـلم) داسـې وو، کـه دموکـرات شـی وايـي پيغمـبر (صلـی اللـه عليـه وسـلم) هـم دموکـرات وو او کـه کمونيسـت شـی وايـي چـې پيغمـبر (صلـی اللـه عليـه وسـلم) هـم اشـتراکېت تـه دعـوت ورکولـو او کـه وطـن پـال يـا ملـت پـال شـی بيـا هـم مدعـي وي چـې پيغمبر (صلـی اللـه عليـه وسـلم) هـم يـو وطـن پـال يـا ملـت پـال شـخصيت وو، او د دوی دا موقـف ډيـر د تعجـب وړ دی .

3

ملـت پـالان لـه هغـه روايـت څخـه اسـتدلال کـوي کـوم چـې پـه سـنن ابـن ماجـه کـې پـه نمـبر(۳۹۴۹) کـې ذکـر دی، د پيغبر (صلـی اللـه عليـه وسـلم) نـه روايـت دی چـې يـو چـا تـری پوښـتنه وکـړه: (امـن العصبيـه ان يحـب الرجـل قومـه ؟ قـال: لا ، ولکـن مـن العصبيـه ان يعيـن الرجـل قومـه علـی الظلـم) آيـا دا تعصـب دی کـه څـوک لـه خپـل قـوم سره مينـه ولـري ؟

ويـې فرمايـل: نـه، تعصـب دادی چـې انسـان پـه هغـه وخـت کـې چـې کلـه قـوم يـې ظلـم هـم کـوي مرسـته او دوسـتي يـې وکـړي .

؟

اولا: دا حديـث ضعيـف دی، ځکـه ددې پـه اسـنادو کـې د عبـاد بـن کثيـر پـه نـوم شـخص موجـود دی چـې پـه اتفـاق د محدثينـو ضعيـف دی او روايـت يـې پـه صريـح ډول سره ضعيـف او مـردود دی.

ثانيـا: فـرض کـړئ چـې دا حديـث د صحـت درجـې تـه رسـيدلی بيـا هـم تـري د وطـن پالانـو او ملـت پالانـو ادعـا نـه ثابتيـږي، ځکـه ددې څخـه د خپلوانـو سره فطـري محبـت ثابتيـږي او دا واضحـه ده چـې د خپلوانـو سره محبـت د شريعـت د منظـر لـه پلـوه صلـه رحمـي حسـابيږي او لـوی فضيلـت لـري دا مسـله لـه ملـت پالنـې سره فـرق لـري، ځکـه ملـت پالنـه د رنـګ، ژبـی، نـژاد او نـورو ارزښـتونو پـه اسـاس يـو قـوم تـه فضيلـت ورکـوي او لـه خپلوانـو سره مينـه لـرل لـه قـوم پالنـې او نشـنليزم څخـه بيلـه مسـله ده، او لـه بلـه پلـوه کـه ددې حديـث منظـور يـو قـوم يـا ملـت هـم وي بيـا يـې هـم مدعـا نـه ثابتيـږي، ځکـه محبـت د يـو قـوم سره چـې انسـان ورسره يـو ځـای ژونـد کـوي يـو طبيعـی امـر دی او پـه بحـث کـې ددې پـه اړه مخکـې ځوابونـه ورکـړل شـول.

کـه اسـلامي دعـوت پـه صحيـح ډول مختـه ولاړ شي او د هغـې مخـې تـه کـوم خنـډ نـه وي بيا نـو ددې ضرورت نشـته چـې د وطـن پالنـې او ملـت پالنـې پـه اړه دومـره سـپيناوی وشي خـو چـې انسـان وګـوري بعضـی خلـک تحريـف کـوي او پـه داسـې مسـايلو لاس پـورې کـوي نـو اړتيـا ليـدل کيـږي، چـې داسـې مسـايل مطـرح شـی او تفصيلـي بحـث پـری وشي، واللـه علـی مـا نقـول وکيـل وهـو اعلـم بالصـواب !

ددې مقالې څخه اصلي هدف دادی چې موږ باید د دوستۍ او دښمنۍ مینې او نفرت معیار وطن او ملت ونه ټاکو بلکې د هر څه معیار باید زموږ توحید وي، موږ باید د الولاء او البراء عقیده ولرو، موږ باید د الله تعالی د دښمنانو سره دوښمني وکړو، موږ باید د اسلامي خلافت کومک وکړو.

هو! موږ باید خلکو ته د وطني طالب مرتدینو کفر په ډاګه کړو، په دې لاره کې باید د سختیو په مقابله کې ثبات وکړو، موږ د اسلام بچي یو موږ د دنیا د هر کفر څخه بې زاره یو موږ د خلافت لاروي یو، بریا زموږ ده ان شاءالله

زولنې او زنځیرونه خو به وي
جهاد لار کې تکلیفونه خو به وي
داسې نده چې کلار باندې به ناست یې
پکې ستونزی کړاوونه خو به وي
مجاهده دهشتگر به دې خلک بولي
منافقو تهمتونه خو به وي
که ډارن شوی د دنیا د زولنو نه
بیا د قبر ځنځیرونه خو به وي
پاکه لار چې وي سپیڅلې عقیده وي
د الله امتحانونه خو به وي
همیشه به د دشمن ښکار پسې گرځې
لوږې تندې مزلونه خو به وي

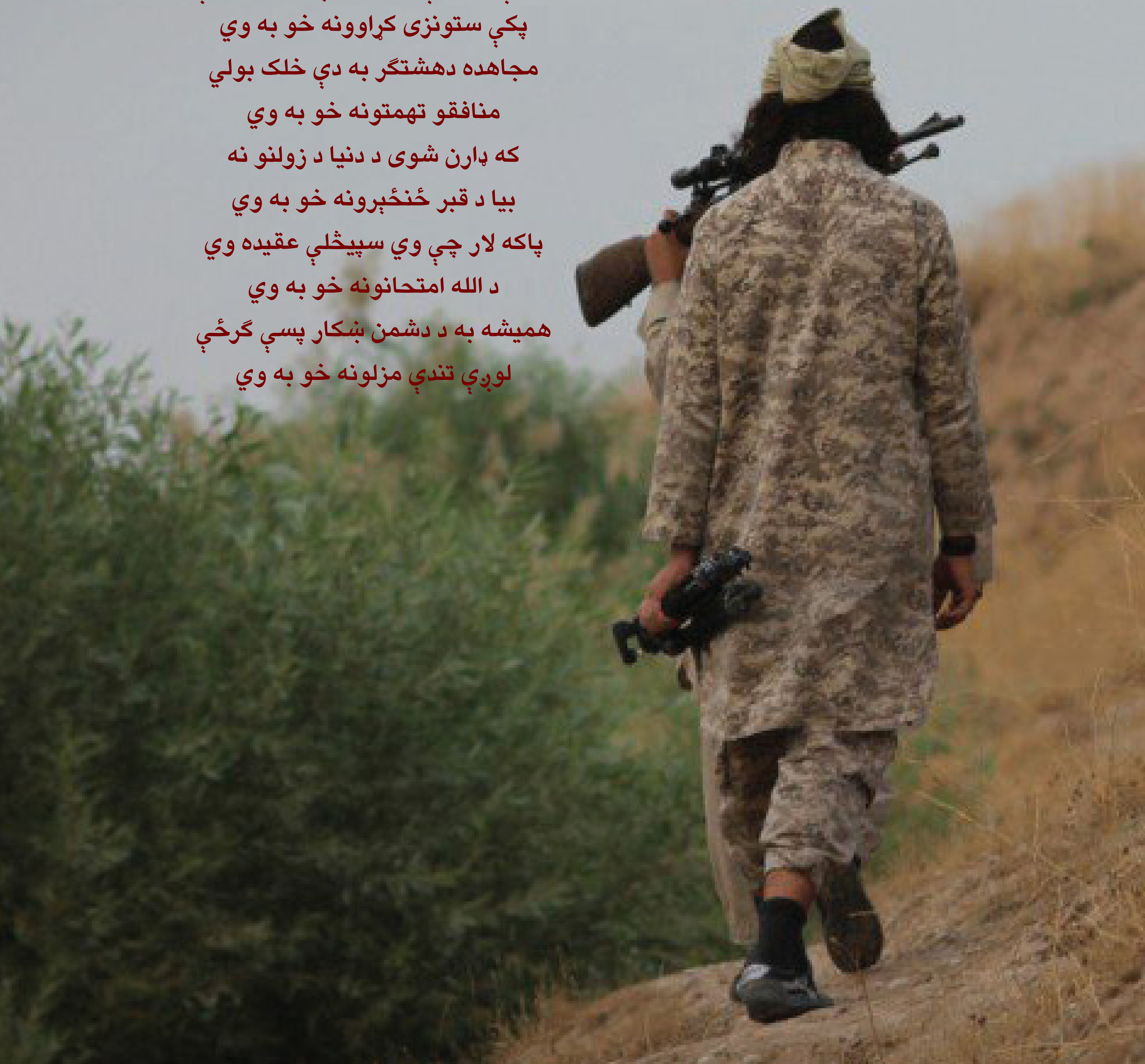

د اسلامي دولت د رسمي وياند مجاهد شيخ أبو عمر المهاجر (حفظه الله تعالى)
د غږېزې وينا چې عنوان يې دی: (ټول د الله په رسۍ منګولې ولګوئ او اختلاف مه کوئ) څـــخه

غورځنګ

۱

بيا څو چنده د سختو شهسوارانو، وفادارو مېړنيو او د خراسان د پياوړي او فولادي غرونو ستاينه کوم، تاسې په مرتدينو او مشرکينو وژونکي زهر وه څَکَل، تاسې د نبي صلى الله عليه وسلم غچ واخيست وروسته له هغې چې مرجفينو بزدلي وکړه، او تاسې په طالبانو عذابونه وه څَکَل په دې وجه چې دين پسې يې درواغ وتړل، د صليبيانو له لوري په ورکړل شوي هيواد يې خوښي ونه کړه، او نه د رافضي مشرکينو په ساتنه بريالي شول،

۲

طالبان نه پوهېږي چې د خپلو مرتدو سرتيرو کاروانونه وساتي او د که رافضي هزاره مشرکينو ماتمونه! هغوی به څنګه بريالي شي چې د هغه چا ساتنه کوي، څوک چې زمونږ د عزتمند نبي په ناموس پسې رد بد وايي، او دا لوی ظلم په ښکاره ډول کوي، هغوی به څنګه بريالي شي چې په خراسان کې په وژل شويو روافضو د نورې نړۍ په څير غم او خفګان کوي، ای طالبانو د چا د خوشالۍ په لټه کې ياست؟ په کوم دين روان ياست؟ او د کوم سياست پيروي کوئ؟ حق ښکاره او باطل ګډوډ دی، په مسلمانانو حق مه ګډوډوئ او هغه څه مه واياست چې نه يې کوئ، الله تعالى فرمايي: {وَلَا تَلْبِسُوا الْحَقَّ بِالْبَاطِلِ وَتَكْتُمُوا الْحَقَّ وَأَنتُمْ تَعْلَمُونَ}
ژباړه: «او باطل ته د حق جامه مه وراغوندئ؛ اَو له پوهېدوَ سرهَ سَره د حق پټولو هڅه مه کوئ!.»

۳

ای خلکو! نن ورځ مونږ سره د الله په فضل کتيبې دي چې په جبهاتو کې غزوات کوي، تشکيلونه او ډلګۍ دي چې ترورونه کوي او اعلام دی چې دريځونه او ميډيا څاري، شپه او ورځ، پټ او ښکاره تاسې د الله لور ته رابلو، له هغو خلکو مه جوړېږئ چې د بللو سره تېښته کوي او د الله د دين کومک کوونکي جوړ شئ.

مؤسسة العزائم الإعلامية

د وزيرستان د القاعدې د منهج او فعاليتونو په اړه يوه کورنۍ ګواهي!

ليکوال: ورور أبو جرير الشمالي (أبوثائر)

د اسلامي دولت د مياشتينۍ مجلّې "دابق" د يوه مضمون پښتو ژباړه!

د تنظيم مشرانو ته مو په بيا بيا د دې مهمو کارونو په اړه راپور ورکړ، مګر هغوی د دې په اړه نه څه اورېدل غوښتل او نه کتل، او نه يې د دې حالاتو د بدلولو کوم پلان درلود، دا يې ځکه نه غوښتل چې دا يو پټو پلانونو والا تنظيم وو په ځانګړي ډول د دوی تر مشرانو ځان رسول خورا ستونزمن کار بلل کېده، مګر په څو ځانګړو حالاتو کې، يو هغه وخت کله که به کوم مشر د معسکراتو د دورې د فراغت په مناسبت د غرونو سر ته راغی، د يادولو وړ ده که يو ورور ته به کومه ستونزه، پوښته او حادثه مخې ته راغله نو هغه ته به قانع کوونکی ځواب نه ورکول کېده او که کوم وخت به يو نيم کس ته ورکړی شو نو هغه به ډېر خوشبخته بلل کېده، ځکه چې د مشرانو له خوا د يوه ځواب په راتلو کې به اونۍ او مياشتې لګېدلې، کله کله خو به بيا بيخي ځواب نه راتلو، دا يو بې سواله او ځوابه تنظيم وو، د تعجب وړ خبره خو دا وه هر چا چې به د مشرانو د منهج مخالفت نه کاوه نو هغه به په اسانۍ د مشرانو او قمندانانو تر درشله رسول کېده او که چا به مخالفت کاوه نو بيا به ورسره د يوه پردي په څېر معامله کېده، په ډېر تأسف سره بايد ووايم چې د

درېيمه برخه:

شيخ اسامه بن لادن ـ رحمه الله ـ له شهادت وروسته ما تنظيم په هغه پخواني انځور کې وليد کوم وخت چې د تنظيم په منهج کې د سعودي د مرتدو حاکمانو تکفير نه کېده او بيا شيخ رحمه الله داسې بيانونه وکړل چې په ښکاره ډول پکې د سعودي د مرتدو حاکمانو تکفير ته اشاره شوې وه.

نو کومه القاعده چې ما له بندي کېدو تر دمخه ليدلې وه له ازادېدو وروسته هم د همغه القاعدې سره مخامخ شوم، او دا د دوی د ارجاء پړاو وو چې د بهانو او مصلحتونو په جامو کې راتاو ول، تر ټولو د حيرانووکي يې دا وه چې د اوسني عصر دمشرکو رافضيانو په تکفير کې يې خوله جاوله جاوله کوله؛ چې د أمة مسلمه پر ضد د هغوی شيطانتونه او د هغوی کفريات هر خاص او عام ته د ورځې د رڼا په څېر څرګند دي، او کوم وخت چې زه بندي وم نو د هغه وخت د القاعدې په اړه زه سه نشم ويلی چې هغه وخت به صورت حال څنګه وو، ما هېڅکله هغوی ته د سپکاوي په بڼه يا په سختۍ سره نصيحت نه دی کړی ځکه زه په دې سل فيصده باوري وم چې په دغه انداز سره هدف نه ترلاسه کېږي، زما هدف دا وو چې زه به بالآخره يو څوک نصيحت قبلوونکی پيدا کړم يا به په تنظيم کې کوم بدلون ووينم، مګر افسوس چې چا زما په خبرو غوږ ونه ګاروه، تردې چې د تنظيم د دوېمې او درېيمې درجې مشرانو هم زموږ سره ورته چلند وکړ چې په نتيجه کې يې موږ ته بې له تېښتې بله لار په نظر رانغله.

ابو عبيده المقدسي په تنظيم کې د ارجائي نظر والا وو مګر هېڅکله يې زموږ خبره غوږځولې نه ده، نو زما دا فکر وو چې دا ډېر ښه انسان دی او کله نا کله به په وړو وړو مجلسونو کې زموږ او د هغه ترمنځ په بحث مباحثه کې خبرې هم تېزې شوې، تردې چې کله به د هغه له خولې ډېرې حيرانوونکې خبرې را ووتلې لکه يو ځل يې ويل چې القاعده تنظيم د جامعه ازهر د مخکېنې مفتي طنطاوي او يوسف القرضاوي په اړه هم دا نظر لري چې دا مسلمانان او د اسلام مفکّرين دي او تکفير يې نه کوي. همدغه مهال د طالبانو په عربي مجلّې "الصمود" کې د ملا محمد عمر مجاهد ـ وفقه الله ـ په حواله يو بيان رسنيز شو، کوم کې چې نوموړي مجاهد په ۱۴۳۳هـ کې د کوچني اختر په مناسبت د مسلمه أمّة په نوم يو پيغام ورکړی وو او له افغانستان څخه د امريکايانو د وتلو پر مهال د افغانستان د صورت حال وضاحت ورکړی وو، ځيني اسلام ضد او داسې وضاحتونه يې هم ورکړي وو چې د قوم پرستۍ او وطنيت بوئي ترې راتلو، زياته کړې يې وه چې د بين الأفغاني توافقنامو او سرحدونو احترام وکړئ، د عربي ليګ په واسطه د حکومتونو د راپرزولو په مناسبت يې يادو قومونو ته مبارکيانې ورکړې وې او له دې هېوادونو څخه مصيبت زده مهاجرو مجاهدينو ته يې د بېرته ستنېدو سپارښتنه کړې وه، (د ملا محمد عمر مجاهد د دې وينا او هغې ته د ورته نورو ويناوو بشپړ جزيات د همدې "دابق" مجلّې په دوېمه ګڼه کې د "ظواهري، هراري او نظاري القاعده او ورک شوی يمني حکمت" تر عنوان لاندې لوستلی شئ، ډيزاينر ـ)

(د ملا عمر د يادې پېچلې وينا ځيني جزيات لوستوونکو ته وړاندې کوو ترڅو خبره ورته روښانه شي، مترجم ـ)

1 ـ په ۱۴۳۵ هـ کې د کوچني

اختر په مناسبت د ملا محمد عمر د وينا ځيني جزيات

"نړېوالو او ګاونډيو هېوادونو ته يو ځل بيا دا وړاندوينه کوو چې زموږ جګړه د خپلواکه اسلامي نظام او د خپل هېواد د خپلواکۍ او استقلال لپاره ده، موږ د نړېوالو او ګاونډيو هېوادونو په داخله چارو کې لاس وهنه نه کوو او له هغوی هم همدا طمع لرو او همداراز د هغوی له لخوا هېڅ قسم ضرر د معافۍ وړ نه دی، په ټولو سرحدونو کې مېشتو مجاهدينو ته توصيه کوم چې له خپلو پولو په کلکه دفاع وکړئ او د دوه اړخيزه ښو اړيکو په مناسبت د يو بل احترام وکړئ"

2 ـ په 2 سپتمبر 2014 زېږديز کال کې په برطانيه کې د نيټو د اجلاس په اړه د اسلامي امارت اعلاميه په لاندې ډول ده

"امارت اسلامي ټولو نړېوالو ته تسلي ورکوي چې د هېچا په داخله چارو کې به لاس وهنه نه کوي او نه په خپلو داخله چارو کې د چا لاس وهنه ورته د منلو وړ ده، نه د چا په اړه د ضرر پاليسي لري او نه په خپله اړه د چا د ضرر پاليسي مني او نه چا ته اجازه ورکوي چې د افغانستان خاوره د چا په ضرر استعمال کړي"

3 ـ په 31 دسمبر 2014 زېږديز کال کې د يرغلګرو ځواکونو د ناکامۍ د وروستيو شېبو په راتګ سره د هغوی په اړه د اسلامي امارت اعلاميه

"افغانستان د افغانانو هېواد دی او دې هېواد پورې د اړونده فيصلو ټول واک او اختيار هم د افغانانو سره دی، افغانان چا ته اجازه نه ورکوي چې څوک دې د دوی په داخله چارو کې لاس وهنه وکړي او نه څوک د دې حق لري چې د شوملو د مچ په څېر دلته راشي او د افغانانو په هېواد کې خپل ظلم او ستم دلته وغزوي او يا د خپلو مزدورانو په واسطه د افغانانو د هېواد حالات برابر کړي"

4 ـ امارت اسلامي د "مذهبي او ملکي غوښتنو په مطابق د يوه خپلواک اسلامي نظام" تر عنوان لاندې يوه مقاله خپره کړې وه چې په هغې کې يې ويلي وو

"عالي قدر امير المؤمنين د خپلواک اسلامي نظام او د هېواد د آزادۍ لپاره د افغاني عوامو اوږد مهاله مزاحمت يوازينۍ حل ګڼي، د نړېوالو او ګاونډيو هېوادونو په اړه وايي: چې د تېر په څېر يو ځل بيا نړېوالو او ګاونډيو هېوادونو ته تسلي ورکوو چې زموږ جهاد د يوه خپلواک اسلامي نظام او د خپل هېواد د آزادۍ لپاره دی"

(دېته ورته يو شمېر نور بيانونه هم همداسې شته چې د اوږدوالي له کبله يې موږ دلته نه رانقلوو، ژباړن)

په داسې حالاتو کې زه له خپل ځانه په پوښتنې مجبور شوم چې د القاعدې هغه تنظيم سه شو چې د کفر او جمهوريت د مشرې امريکا په خلاف خو جنګېږي، مګر ايا دوی به اوس د دې بيان په خلاف کوم سه وايي کنه؟ ايا دغه بيان به اوس هم د قاعدة الجهاد له مرۍ څخه تېر شي؟ دا بيان د پاريس د کانفرانس د ابتدائي اعلامي وروسته راغی او په ټوکيو يونيورسټۍ کې د ملا محمد عمر مجاهد ـ وفقه الله ـ د نمائنده ګانو سره د ملاقات پر مهال هم مخې ته راغلی وو، چېرې چې له افغانستان څخه د امريکاء د انخلاء په صورت کې د افغانستان پر راتلوونکي او د طالبانو د نوي سياست په حکمت عملي د لوېديځوالو سره خبرې کېدې، دا پوښتنه په ځانګړې توګه د دې له امله هم مخې راتله چې د القاعده تنظيم مشر ايمن الظواهري ـ وفقه الله ـ په څو څو ځله د دې خبرې اعلان کړی وو چې موږ د ملا محمد عمر مجاهد سره په بيعت کې يو او د نورو تنظيمونو مشرانو له هم همداسې کول پکار دي چې د امارت اسلامي سره بيعتونه وکړي، بالآخره زما په زړه او دماغو کې ډېرې پوښتنې راپيدا شوې، ما د ملا محمد عمر مجاهد ـ وفقه الله ـ د دې وينا رد وليکلو او تنظيم مې هم له دې خبرو خبر کړ، ابو عبيده المقدسي ـ رحمه الله ـ زه دې ليکنې ته وهڅولم، ما د حقاني ګروپ له ځيني وګړو چې په وزيرستان کې يې د ملا عمر نمائنده ګي کوله هم د ملا محمد عمر مجاهد ـ وفقه الله ـ د دې وينا په هکله پوښتنه وکړه نو هغوی هم راته د رديه ليکنې سپارښتنه وکړه، نو ما د هغه په خبرو رد وليکلو او د حقاني ګروپ په واسطه مې ملا محمد عمر ته واستاوه، له هغې خوا ځواب راغی چې د دې رد به تا ته د قربانۍ د اختر په مناسبت راتلونکي بيان کې درته ملاو شي، مګر افسوس چې تر اوسه د هغې ځواب رانغلو، ما د ملا محمد عمر د نمائنده محب الله سره وليدل او د هغه ځوابي ليکنې يوه کاپي مې هغه ته ورکړه، مګر افسوس چې بيا هم د هغې ځواب تر اوسه رانغی، ما خپل شاوخوا نظر واچاوه مګر د حقيقي اسلام شکل او صورت هېچېرته ما ونه ليد، ځمکه را باندې تنګه شوه، له همدې کبله ما پرېکړه وکړه چې برما ته لاړ شم او هلته وجنګېږم، ما د سيمې په اړه د يوه تجربه لرونکي پنجابي ملګري او ورور سره مشوره وکړه، نو هغه راته کړه چې برما ته تلل د ساحې د لرې والي او د بنګله ديش د طاغوتي او وطن پرسته حکومت له کبله تقريباً ناممکن دي، له دې وروسته ما يمن ته د تلو پرېکړه وکړه او په همدې پلان مې کار شروع کړ، مګر ماته معلومه شوه چې په شمالي وزيرستان او د خيبر په سيمو کې د تحريک طالبان ملګري موجود دي، ډېری ښه خويونه پکې دي او د سلفي منهج او نظريې والا خلک دي او په خپلو سيمو کې د اسلامي قوانينو د نفاذ لپاره جهاد کوي، بالآخره ما پرېکړه وکړه او په د جنوري په 26 مه 2013 زېږديز کال د هغوی په لور ولاړم، د مارچ په 7 مه 2013 زېږديز کال کوکي خيل سيمې ته ورسېدم، د سيمې د طبعي خويونو، د خلکو او د نورو چارو په اړه چې زه ترې خبر نه وم؛ خبر شوم، د بېلا بېلو تنظيمونو په ځانګړې توګه د طالبانو له يو شمېر نورو ډلو او ټپلو په اړه مې معلومات تر لاسه کړل.

١ ـ د افغانستان طالبان لکه حقاني ګروپ هغوی اصلاً د افغانستان اوسېدونکي وو او د هغوی هدف هم افغانستان وو، هغوی ملا محمد عمر مجاهد خپل مشر او امير مانه.

٢ ـ وزيرستاني طالبان چې خپل ځانونه پاکستانيان ګڼي، دوی ډېری قمندانان لرل لکه ګل بهادر، غلام خان، ګوډ عبد الرحمن او داسې نور، هغوی خپل ځانونه د پاکستان پښتانه ګڼي، دوی په سيمه کې د نورو ډلو ټپلو له ګټو پرته د خپلو ګټو لپاره کار کوي، د پاکستاني استخباراتي ادارو سره يې ښې کلکې اړيکې لرلې، دوی هم ملا عمر خپل امير مانه.

٣ ـ په قبايلي سيمو کې د خيبر او شمالي وزيرستان آزاد طالبان، دا خلک د پاکستاني حکومت کلک ملاتړي وو، د چرسو او افيونو په پيداوارو به يې خپله زندګي تېروله، د تحريک طالبان پاکستان په خلاف جنګېدل او د مټ په زور به يې هغوی په سړکونو له سفر کولو منع کول، دوی په يو شمېر نومونو سره يادېدل لکه لشکر اسلام، انصار الاسلام، جماعت التوحيد، منګل باغ کاروان او داسې نورو سره، (د خيبر ايجنسۍ د انصار الاسلام تنظيم د عراق د انصار الاسلام ګروپ سره هېڅ قسم اړيکې نشته، ډيزاينر).

٤ ـ په سوات، پېښور او شاوخوا نورو سيمو کې د پاکستاني پوځ تر عملياتو وروسته د تحريک طالبان پاکستان ځيني نور کډوال شوي خلک، د وزيرستان په سيمو کې د مېشتو ډلو ټپلو تر ټولو غوره خلک غالباً همدوی وو، مګر د بد قسمتۍ له مخې په دوی کې هم د پاکستان استخباراتو خپل نفوذ ته وده ورکړې وه او ځيني قبايلي مشران يې د مشرۍ په مسله په خپل مينځ کې د يوه بل دښمنان کړي وو، نو هغوی په بېلا بېلو حلقو باندې وېشل شوي وو او د هرې حلقې به خپل امير وو، زما د وزيرستان ته له تللو وړاندې هغوی په سوات کې شرعي نظام نافذ کړی وو، نو القاعده تنظيم فوراً خپل يو پښتون نماينده چې مفتي حسن نومېده؛ د تحريک طالبان پاکستان خلکو ته واستاوه، ترڅو هغوی په دې قانع کړي چې دوی د يوه ډېر لوی حکمت له کبله د شريعت نفاذ وځنډوي، کله چې مفتي حسن د تحريک د مفتي شيخ مقبول (شاهد الله شاهد) سره ملاقات وکړ.

دوام لري...

ډک له بارودو کمربند ته يې کتل خندل يې

ډک له بارودو کمربند ته يې کتل خندل يې
په ټوله مينه خپل نوبت ته پسخيدل خندل يې

د استشهاد د قافلې څو مېړني لارويان
د رب لپاره خپل هڅونه يې شيندل خندل يې

چې عملياتو ته روان شولو شهيد آشنا مې
قدم قدم کې به يې شاته راکتل خندل يې

مخ يو له داسې يو بزدل، وحشي دښمن سره چې
معصوم بچيان يې په چاپه کې راوژل خندل يې

مبارکي راکړئ واده مې دی خوشاله يمه
د موټر بم جلو ته ناست دا يې ويل خندل يې

شومه حيران يو بل نه مخکې شول چې جنګ ته درومي
غازيان د ګرمو سنګرو په لوري تلل خندل يې

غبرګې مرمۍ يې د دښمن په سينه وخوړلې
بس تکبيرونه يې له خولې نه راوتل خندل يې

مؤسسة العزائم
الإعلامية

د دیر د غرونو زمری

استاذ ابو دجانه

تقبله الله

استاذ ابو دجانه تقبله الله

ماسپښین مهال وو، د لرګو په یوه خیمه طوري څپري کې له بل ملګري سره یو ځای ناست وم، د امریکا بې پیلوټه ځارګرو هم بده ورځ جوړه کړې وه، د تاسیسي دوره هم پای ته رسیدلې وه، یوازې په دې تمه وو چې د دیوان الجند له لورې یو مسؤل ملګری راشي او د بیعت ترځنګ دا مجاهدین په کتیبو هم تقسیم کړي.

موږ خبر ورکړی وو او د دورې طرف مو هم ورته ښودلی وو، له باندې مو د پاخه عمره خلکو خبرې تر غوږ شوې چې ومو کتل نو خادم مولوي صاحب تقبله الله له څو ملګرو سره زموږ په لور را روان وو، پوهه شوم چې معسکر ته راځي، د لاس په اشاره مو له لیرې پوهه کړل چې د قدم مسیر بدل کړي او د فضا تر جوړیدو لږ تم شي، ځارګرو الوتکو ته هم دغه سیمه د ځار ور وه ځکه په دې لار باندې په خاص وختونو کې سفرونه کیدل، د دوست او دښمن توپیر په اسانۍ سره کیدای شو.

لنډه دا چې مولوي صیب معسکر ته راغی، بیعت واخیستل شو، ملګري په مختلفو کتیبو تقسیم شول، لس تنو زلمو خپل نومونه د استشهاد په کتیبه کې ثبت کړل چې ډېری یې الله عزوجل په کابل کې استعمال کړل او د دښمن بیخکندي یې پرې وکړه.

ملګري مو رخصت کړل، د کتیبو مرکزونه او سیمې ورپه ګوته شوې او د فضا له ښه والي په استفادې هغوی حرکت وکړ، موږ هم خپل اسباب پرځای کړل، د دورې لنډ راپور مو هم ولیکه او د معسکر مسؤل ته مو ورکړ. زموږ کور په ګورګورۍ کې وو، پوره څو ساعته پلي مزل ته اړتیا وه، G3 ټوپک مې شاته واچاوه، اوږده ویښتان مې په دسمال کې راټول او کلک وتړل. په یو وړین ځادر کې نغاړلی روان شوم. زما بل استاذ ملګری هم راځخه په لار کې ستون شو، ډرونونه دومره رازیات شول چې انتهاء یې نه وه، ما هم له کږو وږو لارو څخه په استفادې خپل مسیر ونیوه او ګړندی روان وم، کور ته په رسیدو مې په حجره کې په نا اشنا خلکو سترګې ولګیدلې خو ما فکر وکړ چې څوک عام میلمانه به وي ځکه اکثر به زموږ حجره له مجاهدینو ملګرو ډکه وه، زه کور ته ننوتم، کور وداني مې له سلام کلام وروسته راځخه اسلحه واخیسته، اطاق ته یې ننویسته او ویې ویل: کور کې میلمانه دي.

مال: څوک دي؟

ویل یې: د حاجي عبدالله کورنۍ له پاکستان څخه رامهاجره شوې، بچیان یې هم راغلي دي، دا یې دریمه ورځ ده چې دلته دي، د خپل کور تر برابرلو به دلته اوسیږي، د مهاجرینو مسؤل ورته د کور ټول اسباب هم ورکړي، یو کور یې هم لیدلی، هغمه برابروي ان شاء الله.

الله شاهد دی د میرمنې د دې خبرو په اوریدو ډېر زیات خوشحاله شوم ځکه عبدالله حاجي صیب ما له ډېر وخت راهیسي پیژانده، هغه یو پخوانی مخلص مجاهد وو، د کنړ په سنګرونو کې هم پاتې شوی وو، له هماغه وخته یې زموږ له مشر حاجي صیب رباني تقبله الله سره ملګرتیا وه او دلته هم له هغه سره په کتیبه کې شامل شوی وو، عبدالله حاجي صیب به ماته د خپلو بچو کیسې کولې، ویل به یې چې درې زامن او یوه لور لرم، مشر زوی مې سبقونه هم وایي او له لشکریانو سره هم لر بر کیږي، نور کور به مې هجرت وکړي خو دې زوی ته اندیښمن یم، ما به هم ورسره اکثره د هغو مهاجرینو کیسې کولې چې خپله به مهاجر وو او د کورنیو ځینې غړي به یې له هجرت سره موافق او ځینې نه وو.

او تسلي به مې ورکوله چې کشره طبقه همیش د خپلو مشرانو اوري نو ډېر فکر مه کوه، ستاسو ټوله کورنۍ به الله راولي.

حاجي صیب به ویل: یوازې مشر زوی نه بلکې زما ورونه او د میرمنې ورونه مې هم له کورنیو سره هجرت ته تیار نه دي او زما زیاته سرمایه هم ورسره پاتې ده.

نو کله چې د حاجي صیب کورنۍ؛ ټول په ټوله هجرت وکړ نو زه ورته ډېر خوشحاله شوم.

پوښتنه مې وکړه : حاجي صیب چېرته دی ؟

ویل یې : هغه تللی چیری یو چیلی اخلي ځکه عبدالله حاجي صیب ویل چې ماشومان مې راغلل نو یوه صدقه کوم.

مال زه ورځم حجرې ته بیا وروسته راګرځم ان شآءالله. زه د کور له دروازې را ووتم، د حجرې مخې ته مې یو د ټیټ قد او مظبوط اندامونو درلودونکې ځوانکی هلک تر سترګو شو، له رنګه تور او د ډېري ځرک یې پر مخ نه لیدل کیده، د زلمیتوب څه معمولي نښې پکې ښکاریدې، ورنژدې شوم او په مینه مې ورسره روغبړ وکړ، نیغ حجرې ته لاړم، له سلام وروسته مې حاجي صیب حجره کې ومونډ مبارکي مې ورکړه او خوشحالي مو ورسره څرګنده کړه. حاجي صیب ډېر خوشاله وو، په مخ یې خوشالي له ورایه ښکاریده. ترځنګ یې دوه کم عمره هلکان ناست ول، شیبه وروسته یې دغه مشر زوی هم راغی، حاجي صیب له وړوکي زوی څخه لاس چاپیر کړ، ویې ویل: دا مې تر ټولو کشر زوی دی او دا دوه مشران دي، مشر زوی مې د ځان لپاره د ابو دجانه نوم غوره کړی او دا بل ابوبکر او د کشر زوی نوم مې معاویه شو. مال ډېر ښه الحمدلله چې پخیر رارسیدلي دي، اوږده او له خطره ډکه لار ورته الله اسانه کړه او ستاسو کورنۍ یې ستا څنګ ته راورسوله، حاجي صیب هم الحمدلله وویله.

زه لا د حاجي صیب له بچو سره تر اوسه پوره نه وم اشنا شوی خو حاجي صیب به د ابو دجانه صفتونه کول چې جهاد سره دده مینه ډېره مخکنۍ ده ،جنګي محاذونو ته به هم تللو او مدرسه به یې هم نه پریښوده.

موږ هم په خپلو اړونده کارونو کې مصروف وو، حاجي صیب یوه ورځ راته وویل: غواړم دا مشر زوی مې معسکر ته ولیږم چې دوره وکړي او خدمت شروع کړي.

ما میلمستون وروښود او ورته مې وویل: میلمستون کې له ثبت نام وروسته به څو ورځې انتظار کوي. بیا به معسکر ته لاړ شي او د تزکیې لپاره به ورسره ته خپله لاړ شې یا دې د ثبت نام اداري والا ته زما یادونه وکړي نو مشکل به نه وي معسکر ته یې لیږل ښه دي ان شآءالله.

حاجي صیب خپل مشر زوی ابو دجانه معسکر ته ولیږه، یوه ورځ د معسکر مسؤل مخابره کې راغږ کړ ویل: دلته راشه لږ کار درسره لرم. زه بې له ځنډه لاړم. مسؤل ویل: دوره تیاره ده، کېدای شي دې څو ورځو کې به دمه شوی یې، که دا دوره هم ته ورکړې نو ښه به وي. نور استاذان د مامند په جنګ کې مصروف دي. مال سمه ده: څه وخت معسکر ته لاړ شم؟

ویل: زه درته احوال درکوم ان شآءالله. لا څو ورځې نه وې تیرې چې د مخابرې له لارې یې پوهه کړم چې ماښام به فلاني ځای ته لاړ شې. مال سمه ده ان شآءالله.

ما خپله اسلحه هم پاکه کړه، درسي مواد مې بیګ کې برابر کړل، د بوټانو مزي مې کلک کړل، له کوره رخصت شوم، معسکر ته په رسیدو مې په ابو دجانه سترګې ولګیدې. هغه چې زه وکتلم نو مسک شو، پوهه شو چې دورې ته راغلی.

دفتر ته لاړم، د شرعي دورې استاذ په دې دوره کې بل شیخ صیب وو چې عام د دعوت امور یې هم پر مخ وړل خو دا ځل له موږ سره د شرعي دورې استاذ وو ، زموږ د معسکر د شرعي دورې استاد د ډرون په یو ګوزار کې زخمي شوی و او تر درملنې لاندې وو، د صحت جوړیدو لپاره یې پوره وخت ته اړتیا لرله.

د دورې لپاره مهال ویش جوړ شو، زیات ترکیز په لمړیو ورځو کې په شرعي دوره وو، ترځنګ یې نظامي درسونه هم کرار، کرار په مخ وړل کیدل، د شرعي دورې استاذ؛ د شرعي درسونو ترځنګ؛ د ملګرو اخلاقي معیار هم اوچت کړ او نبوي منهج یې هم ور وپیژندلو، شرعي درس خلاص شو، استاذ رخصت شو، د هغه کور مامند کې وو، په سیمه یې صلیبي طوفان هم راغلی وو چې هیڅ د بشري حقوقو لحاظ

پکې نه وو بلکې د بشریت ستر دښمنان همدا صلیبي لښکرې دي خو افسوس چې تش په نوم مسلمانان یې په خپلو جالونو کې را ګیر کړي دي او د خپلو شومو موخو لپاره یې لاس په کار کړي، او آن هغه خلک چې د جهاد دعوه یې کوله او کلونه ، کلونه یې ددې سپیڅلو شعارونو لاندې د ولسونو وینې وزبیښلې او دادی اوس یې پرې تجارت وکړ او د امریکا د دم لاندې راغلل .

دادی تاسې ګورئ همغه د بشریت داړه مار او په نوره نړۍ کې د مسلمانانو سره په جګړه ښکیل صلیبي او د دیموکراسۍ علمبرداره امریکا اوس د طالب مرتدینو دوسته ده ، امریکا خپل سیاسي اهداف ترلاسه کړل چې هغه په افغانستان کې د اسلام په نوم په یوه نوې بڼه د دیموکراتیک نظام حاکمیت ، د وطنیت د کفري عقیدې پالنه او ساتنه ، او ددې عقیدې په بنیاد دوستي او دښمني ، د بین الملل دکفري قوانینو او اصولو منل او ګڼ نور دي .. په طالب ملیشو یې په ډیر هنر ومنل او د کابل ګدۍ یې ورته وسپارله او دادی همغې امریکا په طالب کشرخیلو د آی ایس آی په رزونتونو کې داسې جادو کړې چې اوس ورته همدا شین کفر سپین اسلام ښکاري ، دیره د افسوس وړه ده چې دوی بیا د یو څو د ښځو د حجاب او یا ځینې نورو مواردو کې غولونکو موقتي ، فرمایشي او نمایشي فرمایینو باندې خطا کوي او کفارو سره دوستي د دوستۍ او دښمنۍ معیار وطنیت ،د بین الملل د قوانینو منل ، د شرعي حدودو تغیر ، په خپلو لیکو کې له اداري فساده رانیولې تر اخلاقي فساده ښکیلتیا او نه محاکمه کیدل ، د کفارو ساتنه او د موحدینو وژل، د درمسالونو د روافضو د تکیه خانو د سفارتونو په نامه د د جاسوسي شبکو فعالیت ساتنه او پالنه او د موحدینو د مدارسو او مساجدو د قرانکریم د تفسیر او حفظ د حلقاتو بندول او په لسګونو نورې کفري کړنې نه ویني

خو د امریکا په شمول د اسلامي امت د قاتلو صلیبیانو سره زموږ ډیر دروند حساب پروت دی د دوی تالي څټي طالب مرتدین لله الحمد په دې ونه توانیدل چې دوی زموږ د مرګوني بریدونو څخه وژغوري دا نړۍ ټوله زموږ د رب ده او د همغه رب الله سبحانه وتعالی قانون به پرې د همغې په مرسته حاکمو ان شاء الله په وړاندې مو چې هر څوک دریږي باذن الله نابودیږي به .

په هر صورت راځم خپلې خبرې ته ، له دې وروسته نظامي درسونه هم تېز شول، ابو دجانه به چې هر وخت ما لیدلو نو د تکتیک په برخه کې چست او چالاک مالومیده، سپورت کې خو یې هیڅ ستړیا نه احساسوله ،همیش به یې په شونډو موسکا خوره وه، دوره پای ته ورسیده، ملګري د تل په څېر په کتیبو تقسیم شول، ابو دجانه هم د سعید ابن زید کتیبې ته واستول شو، د څو ورځو په رخصتۍ کور ته لاړ او کتیبه هم په ګورګورۍ کې وه، د پایین خط د همدې کتیبې سربښندونکو زلمو د رب په مرسته ساتلو او په دې کتیبه کې انغماسیانو هم شتون درلود، کله به چې د جمهوریت مرتدین د امریکایي طیارو په شور او زور کې را مخکې کیدل نو د نوموړې کتیبې زلمي به ورته منظم وه او له سختو ګوزارونو وروسته به رب مرتدین ذلیله کړل، په تیښته به بریالي شول، کله، کله به داسې وختونه هم راغلل چې انغماسیانو به لاسي بمونه د ټانګونو منځ ته ور غورځول او نظامي شوبلې به یې ترې په میدان پاتې کولې، دا فولادي دېوال یوازې د افغان مرتد فوځ مخې ته سپر نه وو بلکې له ماهرن کرایي جګړمارو (چرسي طالبانو) سره یې هم ډیر خطونه ساتلي وه، د نرۍ اوبو خط کې یې هم ورسره هر وخت د مټو زور ازمایه او د وزیرو تنګي په فتح کې ستره او قوي مورچه چې په (بزرګي څوکه) وه هم د دې کتیبې په ګډون مجاهدینو هجوم ور وړی وو او وروستی سنګر د دې کتیبې د میړني امیر حاجي رباني په کرنیټ فتحه شو چې دا صحنه یې اوس هم د خراسان په رسمي ویډیو (أرض الله واسعة) کې موندل کیږي چې په پایله کې الله رب العالمین مجاهدین د ټولو سنګرونو په فتحو خوشاله کړل .

د یادونې وړ ده چې زموږ د حربي نظام کتائب مکمل منظم او له تربیوي دورو څخه فارغین وو، هر مجاهد یې د جنګ د میدان استاذ او ماهر وو، د اداري نظامي برخه هم په ادارو کې داعیان، منفذین، محتسبین او پیاوړي خلک وه او بیا د جنګ په میدان کې د جنګ شهسواران وو، او د تل لپاره د حق لښکرې په همدغو مهارتونو سنبال وي.

نو ابو دجانه هم د دې کتیبې یو عادي سربښندونکی مجاهد وو، پلار یې د همدې کتیبې د مسؤل مرستیال یا نائب وو، ټول جنګي او د کتیبې اداري نظام یې سنبالاوه، د خطونو نظم جوړول، وروسته په دفاعي مراکزو کې دعوتونه، د مجاهدینو معنویات پورته کول، د مجاهدینو حاضري اخیستل او د رخصتۍ نظام یې هم پرمخ وړلو. د ابو دجانه د هجرت اوس یو څه وخت شوې و. له خلافت سره په پوره معنی بلد شوی وو، د مجاهدینو خوي، بوي یې اخیستی وو، خطونو کې هم پاتی شو خو مور یې په خپلو بچو ډېره مشفقه وه نو دغه مشر زوی به یې ډېرې سختۍ ته نه پریښودلو خو بیا به هم له کوره پټ خط ته تللو.

یوه ورځ عبدالله حاجي صیب په مخابره کې راغږ کړ چې لږ کار مې درسره دی. زه بې له ځنډه ورغلم د انګور قلعه له طرفه راغلې خوړ هم وچ وو، همدې خوړ ته ورغلم، هغه هم له کوره څو ګامه را لنډ کړي وه، مخابره په لاس زما په طرف یې کوټلي ګامونه اخیستل، په سلام کې وربانـدې ورمخکې شوم، په یوه تیګه مې ورته خپل دسمال واچاوه، مال: کښینه حاجي صیب خیر خو به وي؟

ویل یې: الحمدلله خیر دی، څه خبره نه شته خو یوه مشوره درسره کوم. دا زما مشر زوی ابو دجانه خو تاته ښه در مالوم دی، د خدمت شوق یې زیات دی او دار الاسلام کې یې زړه لګیدلی دی خو مور یې لا د دارالاسلام پوره رنګ نه دی اخیستی په بچو شفقت یې د جهاد په محبت کله ، کله زورور شي ، اکثره ترې خط ته پټ ځي ، زه وایم که معسکر کې یې تاسو له ځان سره واخلئ نو ښه به وي، خدمت به هم وکړي ،نور به هم تربیه شي او د مور له څنګه به لږ لرې شي چې مور یې ددوی محبت نور له زړه وباسي .

مال: دا خو ښه خبره ده. زه به مسؤل سره مشوره وکړم او تاسو هم ورسره وګورئ ان شآءالله کوم مشکل به نه وي او مور خو یې نوی مهاجره ده نو داسې وخت به راشي چې خپله به یې د جنګ لیکو ته ورلیږي، ان شآءالله.

یقیني رب همداسې وکړل، کله چې حاجي صیب شهید شو نو وروسته یې بیا پوره صبر وموند، نورې میندې یې هم وکتلې نو داسې ورځ هم بیا ما په خپلو سترګو ولیدله چې همدغې مشفقې مور، خپل نازولی زوی د جنګ ډګر ته له لپو، لپو دعاګانو سره مل رخصتاوه، د تمکین میندې یقیناً چې مشفقې وې او خپل اولاد وربانـدې زیات ګران وو خو کله به چې په اسلامي حریم باندې ناولو ځواکونو تیری کاوه نو بیا به میندو دغه بچي د جنګ لمړیو لیکو ته رخصتول، ګردنۍ به یې تر ملا ورتړلې او له الهي ذات څخه به یې ورته د صبر، ثبات، استقامت او ساتنې دعاګانې غوښتې.

ابود جانه معسکر کې شامل شو، له موږ سره یې هم پوره بلدتیا ومونده، پلار یې زیات خوشحاله وو چې زوی مې ورځ تربلې پرمختګ کوي او خدمت کې پوره برخه اخلي.

ابو دجانه د پلار مشر زوی وو، پلار به یې اکثره وخت له خپلو مجاهدینو سره په خطونو کې وو نو له هجرته څه موده وروسته د کور ټول بوج په همدې نوکي زلمي بار وو، له بل پلوه د معسکر خدمت هم پوره غره ته اوږه ورکول وو خو د دې زلمي په همت، حوصله او هوډ کې کمښت رانغی.

وخت په تیریدو یې بار درندیده او امتحانات وربانـدې سختیدل.

پلار یې زیات کوښښ کاوه چې خپل زوی ته په دار الاسلام کې خپلوي وکړي ځکه د پلار لوی ارمان یې دا وو چې که زه شهید شم نو له ما څخه وروسته د ده خپلوان دوی دار الکفر ته پرینږدي نو یو سبب د پاتې کیدو به یې جوړ شي، د رب خوښه وه چې څو خطبې ناکامې شوې، جنګونه هم د دښمن لخوا تېز شول.

یوه ورځ همدا افغان کمانډویان د صلیبي امریکا د طیارو په سیورې کې د اسلام په حریم را ننوتل، طیارې بې شماره وې او د نورو وختونو خلاف دا مرتدین په پوره زور راغلل، له معسکره دباندې را ووتم، ابو دجانه ته مې کړل: حاجي صیب چیرې ده؟ ویې ویل: د شپې خط ته تللی دی خو اوس

ورباندې غږونه کوم بیخي جواب نه راکوي.
مال: شهید شوی نه وي والکه؟
هغې په خندا وویل: که شهید شوي وي هم الله دې قبول کړي.
ما ورته کړه: طیارې ډېرې ګرځي، مخابرې کشفیږي، بمبار هم زیات روان دی، خیر وروسته به ورباندې غږ وکړې، ننوځه ډرون هم په همدې طرف ډېرې دورې وهي.
هغه مې اطاق ته ولیږه، ما په عمر فاروق باجوړي تقبله الله باندې غږ وکړ، مال: حاجي عبدالله لین ته راوله. هغه په شفر، شفر کې پوهه کړم چې هغه د سهار له اذان نه لږ مخکې د چارمشینې په بمبار کې شهید شوی دی. په همدې وخت کې بمبار نور هم زور واخیست او له رابطې سره ورک شو.
تر ګڼو ونو لاندې، د ویالې په غاړه هک پک حیران دریان ولاړ پاتې شوم، فکر کې لاړم چې ابو دجانه ته تسلي ورکول هم پوره زور غواړي او هغه مور خو یې هم نوې مهاجره ده، له شهادتونو او زخمونو سره هم نه ده بلده شوې نو اوس څه کول پکار دي؟
خو د رب فیصله، د ابو دجانه د مور تربیه وه، ننوتم، ځان مې د زړه په زور مسکی، مسکی کاوه، ابو دجانه راغږ کړ: زما له پلار سره دې رابطه ونه شوه؟
ورته مې کړه: بل کس سره وشوه، هغه ویل مصروف دی.
ویې ویل: نو ټول ملګري رابطه کې دي او هغه رابطه کې نه شته، شهید شوی نه وي!!!!؟
ما ورته په عادي توګه وویل: نو که شهید شوی وي خو همدا یې لار ده، د همدې لپاره یې کور کلی پرېښی، ته پکې څه وایې؟
هغه زما خبره په ګپ واخیسته؛ ویې خندل او ویې ویل: د الله کارونو کې کار نلرو، کیږي به غټ انقلاب دی.
خو نوره نه کیده، اخر مې ورته زړه راوسپړلو او د پلار له شهادته مې په یقیني توګه خبر کړ خو رب پوره صبر ورکړ، هیڅ قسم شور او ژړا مې ترې وانه وریده، زما له خبرې سره یې تر یو وخته ماته کتل
...... بیا یې سترګې ښکته کړې او په اوږد فکر کې ډوب شو او له سترګو یې خو رانه ځاځکي په غنم رنګه مخ راروان شول .

انجنر احمد خالد، ابودجانه او انس تقبلهم الله

لږ وروسته یې ویل کور ته ځم مور مې خبروم چې پلار خو مې د وروستي ځل لپاره وګورې.
مور ته یې د ګاونډیو او د زموږ د کور ښځې ورغلې وې، د صبر او استقامت خبرې یې ورته کړې وې، د کور والا ځواب یې دا وو: له پاکستانه چې دلته را مهاجر شوی وو نو همدا شهادت یې ارمان وو. بس فقط زه ځم او ګورم یې نور څه خبره نشته. ابو دجانه غټ سړی دی الحمدلله، ابو بکر هم اوس ډیر هوښیار شوی دی.
ماښام وخت وو چې ابو دجانه خپل پلار خاورو ته وسپاره او دا وړه مهاجره کورنۍ چې خپل مشفق او مهربان پلار یې خاورو ته وسپاره دوی مور او بچي ترې د شپې په تیاره کې د خپل هجرت کوډلې ته روان شول .
ابو دجانه ته اوس خپل کور هم ورترغاړې شو او د دین خدمت هم، مهاجرینو به ورسره پوره لاس ووړ دوی خپله د اقتصاد له اړخه پوره شتمن و ، حاجي صیب عبدالله خپل ډیر ستر کاروبارونه پریښي و او هجرت یې کړی و دا په نازونو او سهولتونو کې رالوی شوي بچي یې د هجرت کړاوونو ته پریښودل او خپله ترې په ابدي سفر لاړ ،که څه هم په مادي لحاظ چاته محتاج نه وو، خو د د هجرت د کړاوونو په دې ټکنده غرمه کې د پلار له یخ سیوري بې برخې شول .
د وزیرو تنګي له فتحې وروسته زموږ ټول ملګري هم وزیرو ته کډه شول. یوازې زه یې د یو څه کار لپاره پریښودم، نور ملګري رانه لاړل، میاشت وروسته خبر راغی چې ابودجانه استاذ واده کړی دی ، الله شاهد دی ډېر زیات خوشحاله شوم، د پلار ارمان یې له شهادته وروسته الله پوره کړ.
څه موده وروسته زه هم کډن د هغوی خواته ورغلم، هلته مې ورته د واده مبارکي ورکړه، ژوند یې ښه ښایسته روان و، د ابو دجانه په کوروداني د ابو دجانه مور ډېره مهربانه وه، ترمنځ یې مینه هم زیاته وه او بیا له دواړو سره ابو دجانه همداسې وو خو د دوی مینه یې د پښو زنځیر ونه ګرځید، الحمدلله، له دې سره، سره یې خدمت کې هم کمی رانغی او د خلافت د هر مجاهد همدا حال وو، لله الحمد. د طاغوت د غیږې د بچو په څېر نه وو چې د میرمن محبت یې د پښو ځنځیر شي او د حق له لارې یې کوږ کړي.
ابو دجانه استاذ نو اوس یې استعداد دومره وو چې معسکر کې د سپورټ او تکتیک برخه کې پوره تکړه شوی وو، د معسکر اوصول هم همداسې وه چې نوی استاذ به درجه په درجه پورته ځي او پوره مهارت به حاصلوي.
ابو دجانه استاذ باندې امتحانات نور هم سختیدل او رب غوښتل چې نور یې هم د حق په لاره کلک کړي.
کله چې د امریکا تازه دمو سرتېرو (طالب جنګیالیو) د وزیرو تنګي په سیمه په پوره قوت سره یرغل وکړ، صلیبي ځارګري طیارې، B1، جیټانو F16 او ورسره مختلفو طیارو یې ملتیا کوله. مجاهدین ټول سنګرونو ته پورته شول. ابو دجانه استاذ هم سنګر ته له موږ سره یو ځای ولاړ، ځو ورځې وروسته چې د دارالاسلام په غږونو د ورځې لږ پنا کیده او خپل ځای د شپې تیارو ته پرېښوده یو ملګري ابودجانه ته وویل : وروره عاجل کور ته راشه ، ابو دجانه له سنګره په تراټ ځان کور ته ورسولو چې یې کتل نو مور یې زخمي حالت کې ولیده، د هغې علاج تمکین کې ناشونی وو، ډاکترانو هم ورته ځواب ورکړی وو چې لاندې یې واستوئ.
داسې وخت وو چې لارې هم کلکې تړل شوي وې، په ډیر ستونزو یې خپله مشفقه مور د علاج لپاره لاندې ولیږله ، لاندې هم په ډیره پټه به په یو خاص کور کې د داسې مهاجرینو علاج لپاره پټ مجاهدین ډاکتران راتلل ، او که به

پرې معمولي شک پیدا شو نو هم د امریکایي درنده ګانو له لورې به پرې چاپې وهل کیدې چې زموږ ډیرې زخمي ورونه او خویندې چې په ډیرو کړاوونو د علاج لپاره تللي هلته رسوا شوي او بیا د امریکایي درنده ګانو او ددوی د مزدرو مرتدو افغان ملي امنیت او نورو قطعو په بریدونو کې شهیدان شوي دا قاتلان او ظالمان اوس ټول د امارتي مشرکینو دوستان دي او فکر کوي چې موږ ګني ددوی هغه وحشتونه هیر کړي نه داسې نه ده ، لکه څنګه مو چې د کابل په هوآیي میدان کې ددې ټولو دښمنانو بې دریغه وینه ډکې ویالي وبهوله داسې به یې وخت په وخت شریکې وینې سره بهوو باذن الله ..

له دې څخه وروسته د ابو دجانه زړه په خپل خسر او خواخې باندې تکیه وو؛ ابو دجانه او ابو بکر دواړه پاتې وو معاویه او کشره خور یې له مور سره لاړل.

کور ته له رسیدو سره سم ابو دجانه استاذ بل سنګر ته واستول شو.

د تقدیري لیک فیصلې وې چې څو ورځې لا نه وې تیرې چې د ابو دجانه خسر د بې ون په بې رحمه بمبار کې، د ښکار زن غره د سر سنګر کې په شهادت ورسید نو دا یو بل دروند غم وو چې ابو دجانه باندې راغی، له دې وروسته یې د خسرګنۍ کفالت هم ورترغاړې شو.

د وخت په تیریدو سره هم حالاتو بدلون مونده، کله آساني او کله سختي، لوږه او تنده، یخني او ګرمي، خفګان او خوشحالي دا ټول هغه څه وو چې د مجاهدینو ژوند یې په غیږ کې پروت و.

ابو دجانه استاذ اوس ډیر شاګردان درلودل، هر سنګر کې یې شاګردان وه، هغه له خپلو ملګرو سره یو ځای په سنګرونو کې د رباط شپې او ورځې تیرولې.

ابو دجانه استاذ موږ سره هم یو ځای په ډیرو جنګونو کې پاتې شوی وو. له هغه سره به تل د خپل پلار د لاس کلاشن وه. هغه کلاشن چې پلار د دین په ننګ راپورته کړې وه، دې میړني زوی د پلار له شهادت وروسته هم ځمکې ته پرینښود، تل به یې پر اوږه سپور کړی، په ناز ګرځاوه، هر جنګ ته به یې له ځانه سره وړلو او هماغه شان به یې ورڅخه د الله پر دښمنانو د مردکیو باران جوړ کړی و.

ابو دجانه استاذ له دومره امتحانونو سره، سره بیا هم خپل همت له لاسه ورنکړ، هر مجاهد ورته د زړه له تله ګران وو او ډیر ژر به یې له مجاهدینو سره پیژندګلوي جوړیده، تا به فکر کاوه چې له کلونو راهیسې بلدتیا ورسره لري او د هر مهاجر ملګري به یې هم خاص خیال ساتلو او د پلار مینه به یې په ابو دجانه استاذ ماتوله.

د ابو دجانه استاذ نظامي ژوند ډیره خوښیده او هر چیرته به چې کوم نظامي اسباب په لاس ورتلل نو د اخیستلو دریغ به یې نه کاوه. الله رب العلمین ورته پوره شجاعت او میړانه ورکړې وه، کوم جنګ ته چې مخکې شوی نو ورڅخه شاته شوی نه دی او له خپلو ملګرو سره نیغ په مرچو ختلی.

د بزرګې څوکې، ښکارزن، پنګو چم، ارغاث سر، واړي حیصار سر، کودي خیلو او نورو ګڼو سختو مرچلونو کې یې د اسلام سرحدونه ساتلي او سختو حالاتو کې یې د ملګرو ملتیا نه ده پریښې.

د خراسان د سقوط په لمړیو ورځو کې یې دښمن ته غابن بریښوونکي ګوزارونه ورکړي، د ابراهیم خیلو سر کې په خونړي کمین کې یې هم

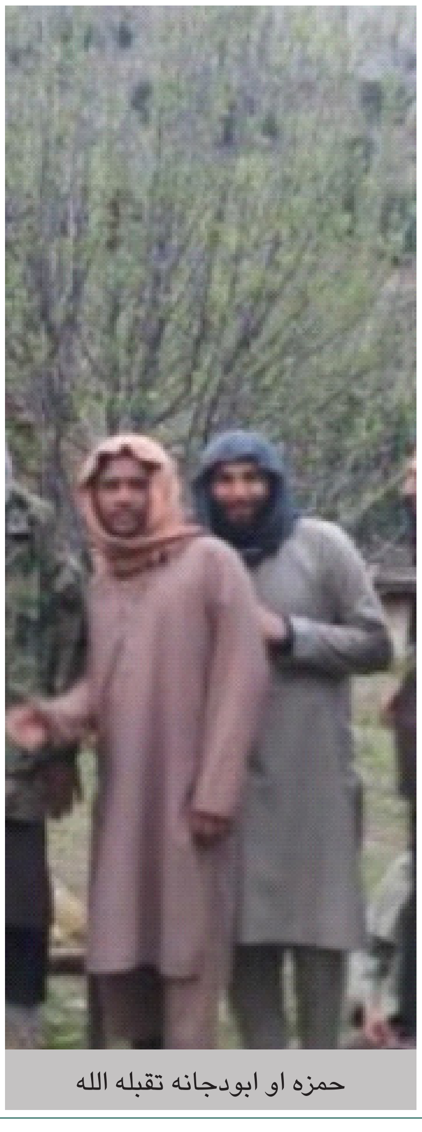

حمزه او ابودجانه تقبله الله

انجنر احمد خالد تقبله الله .

برخه اخیستې وه او په میړانه یې د دښمن صفونه مات کړي وو.

د همدې جنګ په اوږدو کې دښمن په دوی دومره زیاتې حملې وروړې چې حساب یې نه وو، ابراهیم خیل کلابند وو او تر ټولو په خطرناک سنګر کې ابو دجانه استاذ له نورو ملګرو سره یو ځای پروت وو.

یوه ورځ ابو دجانه استاذ مخابره کې راغږ کړ چې دا څو ورځې مسلسل جنګ کې یې 119 د راکټو مرمۍ په موږ وویشتلې!!! ما ورغبرګه کړه: هیڅ خبره نه شته لا تراوسه یې شل کړې نه ده ان شآءالله او دې خبرې سره خندا یسې واخیستو او زیاته یې کړه چې د هاوان او هشتادو دو خو حساب نه دی معلوم.

جنګ سخت وو صلیبي طیارې هم ډکې راتللې او تشې به تللې.

کله چې زموږ خط توري بوري ته ورسید نو زه معمولي غونډي مریض وم، سنګر ته نه شوم تللی. امیر الحرب غږ وکړ چې ستاسو ملګرې ټول سنګر ته استوو نو انجینر احمد خالد تقبله الله مو ملګرو ته مسؤل تعین کړ، استاذ حمزه بټي کوټي ورسره د معاوین په حیث وو او باقي د معسکر استادان، کارکوونکي او نور د کتیبو ملګري یو ځای سنګر ته لاړل.

سخت حالات وو، ځارګرو الوتکو د تم کیدو نوم نه اخیست، د دوی د تللو دویمه ورځ وه چې بې پیلوټه طیارو زیات بمبار وکړ. له زمري سنګر راونیسه تر ښکارزنه او بیا تر میلوې سر پورې یې د مجاهدینو ټول سنګرونه بمبار کړل. د ملګرو غږونه هم په مخابرو کې خپ ول، ماسپښین وخت وو، لمر د آسمان په نیمایي کې ولاړ وو، له سنګره یو ملګرې زما په طرف وارخطا را روان وو، له رنګه یې راته مالومه شوه چې کوم خطري خبر یې راوړی دی، هغه له را رسیدو سره سم، له ځنډه پرته، د تیرې شپې د پیښې کیسه پیل کړه چې اول د انجینر احمد خالد دوی سنګر بمبار شو انجینر احمد خالد اول زخمي وو، یوه چیغه یې له خولې ووته او په سجدې پریوت همدې حالات کې وو چې ملګري پورته کړ نو هغه له وخته شهید شوی وو.

حمزه استاذ هم ورسره یو ځای وو، هغه هم د مزایل له لګیدو سره ډیر لرې وغورځید، اسلحه یې

مکمل ختمه شوه خو هغه زخمي وو. دې خواته ابو دجانه استاذ دوی باندې ډرون گوزار وکړ، هغه هم زخمي شو، خاکسار استاذ هم شدید زخمي شو، ابوذر هم شدید زخمي وو، ټوله شپه مو جدا، جدا په داسې حال کې تیره کړه چې د نورو ډرونونو خطر هم و او د طالبانو د راتلو خطر هم و. د خوراک کوم شیان مو چې وړي وو ټول په بمبار کې ختم شول، د اوبو یوه بوشکه وه هغه هم سورۍ شوه، له تیرې شپې راهیسې د خوراک څښاک هیڅ شی نه وو، زخمیانو هم بار، بار اوبه غوښتې خو نه حرکت کیدلو او نه اوبه وې چې ورکړې مو وای.

دې خواته د فتحې کتیبې د ملگرو چې کوم سنگرونه وو، هغه هم ټول بمبار شول، ټول ملگري شهیدان شول او همله لا پاتې دي.

له دې خبرو سره سم مې په ختین دیوال تیمم وواهه، اطاق ته دننه شوم، دوه رکعته لمونځ مې وکړ، سلام مې وگرځاوه، حمزه استاذ هم را رسیدلی وو. هغه په سر چرې خوړلې وې، دا نو هغه وخت وو چې باید صبر او زغم څخه کار واخلو.

د جنگي مجاهدینو زړونه ډېر کلک وي ځکه زیات شهیدان او زخمیان یې له سترگو تېر شوي وي او د هغوی ټول ژوند له همدې حالاتو ډک وي نو پوره ورسره عادت وي خو بیا هم د دې ملگرو په خبر ماته هم خپل صبر ځواب راکړی وو، بیا مو هم پخپله ځانته تسلي ورکوله.

حمزه استاذ ته مو سر په گرمو اوبو ووینځه، نوره دوا هم موږ سره خلاصه وه نو د ډاکتر طرفته مو ولیږلو، په خاکسار استاذ او ورسره نور شدیدو زخمیان پسې مو یوه قچره او یو آس ولیږلو. ابو دجانه استاذ پسې دوه نور ملگري لاړل خو هغه تر دې وخته دوه نورو ملگرو لاندې راښکته کړی وو، زخمیان مو ټول راکوز کړل. انجینر احمد خالد، قاري نصرت ته حواله شو، په هماغه سنگر کې یې خښ کړ. د فتحې کتیبې ملگري هم په خپلو سنگرونو کې خښ شول.

له غمه او درده ډکه ورځ وه، د اسد الله استاذ له شهادته څخه مو د هغه مور، ورور او میرمن نه وه خبره کړي چې دلته د انجینر احمد خالد دوی د شهادت خبر راغی او د هغه میرمن چې د هجرت یې ایله اته میاشتې برابرېدې کونډه شوه د دوی خبرولو هم پوره جرئت غوښتلو خو که انسان باندې ځومره هم غمونه غلبه وکړي نو له غمه نه مري، زموږ له سره هم ډېرې سړې تودې تیرې شوې او لا روانې دي.

د ابو دجانه استاذ زخمونه ژور وو خو خطري نه وه، هغه تیره شپه ډېره وینه ضایع کړې وه، د ځوانۍ تازه وینه یې د اسلام په سرحداتو کې توی کړه،

د خراسان حالات ورځ تر بلې سختېدل، مشرانو اکثره زخمیان له تمکینه لاندې واستول چې یو پکې ابو دجانه استاذ هم وو، هغه جلال اباد ته دمجاهدینو د پټې درملنې ځای ته د درملنې لپاره نقل کړای شو، له څو میاشتو وروسته هغه ته رب کامل صحت ورکړ او بیرته خدمت ته تیار شو او هغه هم غوښتل وخت ضایع نه کړي او په اسلامي نظام کې په یو امني ولایت کې خدمت وکړي.

هماغه وو چې د یو ملگري په تزکیه کابل ولایت ته نقل شو او هلته یې خدمت کاوه، خپله کورودانې هم ورڅخه په جهادي سفرونو کې جدا نه شوه او نه یې هغه ژوند زغملای شو چې هغه د الله د دین په خدمت کې تیر نه شي.

ابو دجانه استاذ له ډېره وخته په کابل کې وو او په یوه امني ډلگۍ کې په کارونو بوخت وو.

د افغان مرتد فوځ، د صفر یک قطعې له لورې ورباندې درنده چاپه ووهل شوه خو ابو دجانه استاذ او ورسره دویم ملگري په پوره حوصلې، دومره کلک جنگ وکړ چې د دښمن پلان یې له خاورو سره خاورې کړ، هغوی وجنگیدل په هیڅ اسلحه یې دریغ ونکړ بلکې استعمال یې کړه، له دوی سره خپلې میرمنې هم څنگ په څنگ جنگیدلې، ډېر مرتدین یې د جهنم کندې ته ورسول، له څو ساعته پرلپسې جگړې وروسته ابو دجانه استاذ سره له خپلې میرمنې د شهادت لوړ مقام خپل کړ او دویم ملگری یې هم له خپلو دوه میرمنو سره په شهادت ورسید. ”تقبلهم الله تعالی“

ابو دجانه استاد د پاکستان له (دیر) سیمې را مهاجر شوی وو او خپله ټوله شتمني ، مال او نفس یې له خپل پاک او مقدس دین څخه ځار کړ.

د اسلامي دولت د رسمي ویاند مجاهد شیخ
أبو عمر المهاجر (حفظه الله تعالی) د غږیزې وینا چې عنوان یې دی:
(ټول د الله په رسۍ منګولې ولګوئ او اختلاف مه کوئ) څـخـه

غوڅ چاڼ

تاسې وایاست چې ولې خلک د الله د دین نه متنفره کوئ، وژل کوئ، وینې تویوئ او ډیر سخت یاست په وژلو کې، مونږ تاسې ته وایو، تیرو څو لسیزو کې صلیبیانو، یهودو، مجوسو او ملحدینو د مسلمانانو په حق کې وحشتونه وکړل او پر هغوی یې تیری وکړ، الله تعالی فرمایي: {فَمَنِ اعْتَدَىٰ عَلَيْكُمْ فَاعْتَدُوا عَلَيْهِ بِمِثْلِ مَا اعْتَدَىٰ عَلَيْكُمْ ۚ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ}
ژباړه: «نو که څوك پر تاسې تېری وکړي، تاسې هم په هماغه ډول پر هغه تېری وکړئ. البته له الله څخه په وېره کې اوسئ او په دې وپوهېږئ چې الله د هغو خلکو ملګری دی چې د هغه د حدودو له ماتولو څخه ډډه کوي.»
رسول الله صلی الله علیه وسلم د ځینو کفارو سترګو کې سیخان ورکړي وو، ځینې یې ذبحه کړي وو او ځینې یې تر مرګ پورې بند کړي وو، دا زمونږ اولګو او نمونه ده، ستاسې اولګو څوک دی؟!

مؤسسة العزائم
الإعلامية

مؤسسة العزائم یې وړاندې کوي

سربښندونکي غازيان

لنډه کيسه

تازه له يوې اوږدې مسافرۍ کور ته راستون شوی وم، د روژې خوږه او له برکتونو ډکه مياشت وه ، څو هفتې مخکې د خراسان ولايت د چپرهار په سيمه درنده جګړه تېره شوې وه چې پکې افغان مرتدين او طالب کرايه جګړمار له يو سنګره موږ سره وجنګيدل خو الله دواړه لورې خه ذليله کړل ، د سېمې له بامونو په کوڅو کې د اسلامي خلافت په روانو زلمو د ګلونو باران وريدل او مجاهدين پر مخ روان و او د چپرهار په اکثره سيمو الله واکمن کړل ، د چپرهار سيمه په خوندور تمکين بدله شوې وه ، زموږ اعلامي ورور شرافت شفق تقبله الله چې د جنګ تودو ليکو او تازه فتحو شويو سيمو ته به يې لومړې ځان رساوه ، د چپرهار سېمې ته تللی و هلته يې د عام ولس سره شوې خوږې مرکې کړې وې ، د سېمې خلک د اسلامي دولت د مجاهدينو راتللو ته نهايت زيات خوشاله و ، دا مرکې د خلافت غږ البيان راډيو څخه په90FM څپو نشريدې ورته غوږ ، غوږ وم ، ډيره مزه مو ترې اخيسته ، د چپرهار متدين ولس د امارت د وحشتونو کېسې کولې او د افغان مرتد حکومت څخه هم تر پوزې راغلې و ، د اسلامي دولت مجاهدينو ورتللو ته نهايت زيات خوشاله و ، همدغه مرکې چې کله افغان مرتدينو او د دوی بادارو کفارو اوريدلې وې دا ډار يې محسوس کړې و چې د اسلامي دولت مجاهدين خو د جلال اباد په دروازو ودريدل، نو همغه و چې دشمن له خپلې وارخطايۍ څخه په دغه سيمه درانه هوايي او ځمکني عمليات پيل کړل چې په ترڅ کې دغه سيمه د مجاهدينو له ولکې بيرته ووته ، خو مجاهدينو ورته قسم کړی وو چې يو ځل به بيا باذن الله په دغه شنه ښيرازه او پراخه سيمه سره خپل زور ازمايو، له بل پلوه هغه مهال د اسلامي دولت زمرو د تورې بورې په تاريخي سيمه هم بريدونه وکړل، چې د سترو فتحو دروازه يې خلاصه کړه، او د الله ذليله دښمن نور هم له وارخطايۍ سره مخ شو ، د تمکين هغه له برکاتو او اطمنان څخه ډکه په اسلامي شريعت مزينه زنده ګي امارتي ملېشو هم نه شوه زغملای نو ځکه يې د افغانستان له څلور ديرشه ولايتونو خپل کرايي ملېشې په حشر راټولې کړې ، دښمن پلان درلود چې د تورې بورې بيرته

لاسته راوړلو لپاره د چپرهار له لارې د هسکې مېنې ولسوالۍ گورگورۍ سیمې ته دننه شي او تر انگور قلعه او مرغی پورې ورسېږي او مجاهدینو پسې ساحه قینچي کړي، خو د هغه وخت ځیرکه مشرانو دغه شوم پلان کشف کړی و، امیر الحرب امر وکړ چې تر څو دشمن گورگورۍ ته ننوځي نو په چپرهار حمله وکړئ او د دشمن قوت کمزوری کړئ، ترڅو په توره بوره هم د دشمن زور کم شي او هم جنگ تقسیم شي، د گورگورۍ د سیمې ځایي مشرانو له ماښام څخه د جنگ پلان وتاړه او فیصله يې وکړه چې په دوه ورځو کې دننه، دننه باید په چپرهار حمله وشي، زه هم گورگورۍ کې وم، ماښام ناوخته د کنړ د زمري حاجي رباني تقبله الله سره مخ شوم، کور ته پر لاره و، حاجي صېب د چپرهار په تېر جنگ کې زخمي شوی و، په لاره په ارام، ارام روان و، کور ته ورسیدو راته يې کړه: سبا چپرهار ته ځم

ورته مې ویل: خیر خو دې څه خبره ده، ته خو زخمي يې، پښه دې ژوبل ده ته د دومره اوږده مزله چرته يې؟

په خپلې خوږې همېشمنۍ موسکا يې ځواب راکړ: ملگرو پسې به دمه، دمه ځم ملگري کم دي او د جنگ امر شوی نو چپرهار ته مې تگ ضرور دي.

یوه شېبه غلی وم، بیا مې په احترام خبره ورغبرگه کړه: کېدای شي زموږ د اداري ملگرو ته هم د تللو امر وشي نو زه به لاړ شم، ته کور کې ارام وکړه؟

ویل يې سمه ده، ډاکتر صېب محمد دوی هم راته د پاتې کېدو وویل، خو زما خپله زړه ډېر خوځېږي خو د تللو توان هم راکې نه شته، بس چې ته ځې نو زه به کور کې پاتې شم.

شپه د جنگ په سوچ او فکر کې ووته او دا فکر مې زیات کاوه که چیرې موږ ته د جنگ تللو ونه ویل شي، نو زه به حتمي د خپل مسؤل څخه اجازه اخلم، ځکه چې تېر جنگ ته هم نه وم تللی، ما د شپې، شپې خپله اسلحه پاکه کړه، شاجورونه مې ټول تیار کړل، په بیک کې مې ضروري شیان هم ور اضافه کړل، د بیړني علاج لپاره مې څه دوا هم بیک کې ور ځایه کړه، پوهیدم چې چپرهار یوه اباده سیمه ده، که ژوند وفا وکړه ځینې ضروري توکي به بیا هلته واخلم، زه پدې پوخ باوري وم او د الله عزوجل په نصرت مې پوره یقین و، چې حمله مو وکړه نو مخکینۍ قسم به پر ځای کوم او د دښمن څخه به سیمه اخلو د الله په نصرت.

سهار وختي احمد استاد تقبله الله په مخابره راغږ کړ: له سلامه وروسته يې وویل: فلاني طرف ته راشه.

احمد استاد د کوټ له درنو جگړو راپاتې خوږ دوست و، چې په هغه سختو ورځو کې مو یو بل ته شاه نکړه، د جگړې په لیکو کې دده اخلاص، شجاعت او ایثار د راباندې دومره خوږ کړی و چې کلونه په شریکه په یوه اداره کې دخپل اسلامي نظام په خدمت بوخت و "الله دې قبول کړي"

له خبرو وروسته مې د مخابرې انتن راقات کړ او په دې فکر روان شوم چې احمد استاد به مې ممکن د اداري مربوطه کوم کار ته غواړي، خو بیرته مې ځانته ځواب ورکړ: چې ته خو څو ورځې کیږي له خپل اداري کار څخه کورته له یو اوږده سفره راستون شوی يې.

په همدې چرتونو کې ډوب روان وم، لمر لا خپل گلابي څادر پوره نه وو غوړولی، د سحار له پستې هوا مې خوند اخست، امریکايي ډرونونو شپه او ورځ خپل ماموریت نه قضاء کاوه اوس هم ډرون گرځیدې، له عامې لارې لرې د اونو لاندې په کږو لارو راښودل شوې ځای د فتحې کتیبې یو مرکز ته وررسیدم، د شیفر له مخې مې په مخابره د معمول مطابق ټالۍ ووهله، کټل مې چې د لږ ځنډ وروسته عمر تقبله الله چې په عمر تي تي هم مشهور وو مخې ته را ووت، د لاس په اشاره يې خپل طرف ته وروبللم، زه هم د ډرون د خطر څخه د بچ کیدو له کبله په ځغلنده قدمونو د مرکز په درشل ور دننه شوم او تود روغبړ مو وکړ.

عمر راته کړه: پاس اطاق کې احمد استاد او ډاکتر بلال ناست دي، هلته ته ورځه زه چای در وړم.

مال سمه ده نوره راته لار مالومه ده.

د خندق په تونل وربرابر شوم، یو بل اطاق ته ووتم، له هغه طرفه بیا په بلې لارې د دیوال له سوري څخه اطاق ته دننه شوم، دا اطاق فضا ته ښکاره و، د امنیتي اصولو مطابق به داسې ښکاره اطاقونو ته د ننوتلو پر مهال ملگرو ښکاره لارې نه کارولې او د دروازو پر ځای به يې یا دیوال سوری کړی و، او یا به د اطاق داخل ته خندق (تونل) کندلې و، د هغې نه به اکثره وختونو کې استفاده کیدله او دا زموږ د کلونو، کلونو زنده گي وه، چې د امریکايي ډرونونو د سخت ښار او بمبار څخه د پټیدو له کبله به مو مختلف تکتیکونه کارول خو موږ بیا هم د امریکا پروژه بلل کیدلو، یوازې د سنگرونو مجاهدینو نه، بلکې د کورنیو مهاجرې زنانه هم د داسې حالاتو سره مخ وې او هغوۍ هم ددغه سختو حالاتو سره د هر ډول مقابلې په برخه کې پوره بلدې شوې وې.

له عجیبو غریبو لارو وروسته اطاق ته ورسیدم سلام مې وکړ احمد او بلال غبرگ راپورته شول، ډاکتر صیب بلال بټي کوټۍ مې هم مخکنۍ ملگری و، په څو جنگونو کې یو ځای پاتې شوي وو، هغه یو وخت د صحت په اداره کې په خدمت بوخت و، خو الله عزوجل داسې جنگي مهارتونه او وړتیاوې ورکړې وې چې دده د ډاکترۍ په فن يې سپورې غوړولی و، خپله يې هم د تودو مردکو په باران کې سکون کتلو، ځکه يې نو دده د تکراري ټینگار وروسته مشرانو حرب ته ورکړ، معسکر څخه چې فارغ شو ځان ته يې د فتحې کتیبه انتخاب کړه او بیا نو ددغه ځوان کارنامې له هیچا هم پټې پاتې نه شوې، د زړورتیا، ایثار او اخلاص یو دنگ منار و، دښمن به يې د نامه په اوریدو له ډاره لړزې نیوه، دښمن ته د ویرې او ډار په توفان بدل شوی و، خو د خپلو ملگرو په منځ کې په ډېرې عاجزۍ، خدمت او خوږو اخلاقو دومره مشهور و، چې هر چا غوښتل یو ځل د ډاکتر بلال سره مجلس وکړي، له ډېرو سختو خونړیو جنگونو او مرگونو چاپو څخه به په داسې حال کې ژوندی وتلی و، چې په دښمن به يې سر گرځولی و، د اوغز او تورې بورې درنې چاپې يې بیلگې دي چې همده پسې يې وهلې وې خو دا زمرې ورسره د سخت مقاومت په پایله کې الله عزوجل زخمي، خو ژوندی ویستلې و.

دې د مینې، عاطفې زړورتیا او اخلاص څخه ډکو هستیو سره مې تود او خوږ روغبړ وکړ، ډېرې ورځې کیدې چې د ډرونونو د مسلسل ښار او نور کار له امله سره نه و مخ شوي، کیناستو لږ ځنډ وروسته عمر چای راوړ چای مو وڅښه، ډاکتر صیب په خوږه خندا احمد ته مخ کړ: څه اصلي کیسه شروع کړه؟

هغه هم په خوږې موسکا ځواب ورکړ: زما په کې څه کار دی، خپل کار دې مخ ته وړه، دې سره يې د مخابرې انتن پورته کړ، په چا يې غږونه شروع کړل، ډاکتر صېب لږه شېبه شوخي وکړه ډېر خوشاله و، راته يې کړه: خبر يې؟ جنگ ته ځو ان شآءالله، ملگري هم کم دي، نو غوښتل مو چې تاسو هم برخه واخلئ؟

ورته مې کړه: د الله بندگانو که د تللو مو راته نه وې ویلې، کیدای شي بې اطاعتۍ کې درسره تللای وی، زه تیار یم ان شآءالله، خو چې دا احمد استاد به هم ځي که نه؟

هغه وخندل ویل يې: همدې لپاره راغلی یم مسؤل نه مې ستا لپاره اجازه را اخیستله بس ویل کوم ملگري چې فارغ وي، ټول درسره بوزه، زه ډېر خوشحاله شوم چې اجازه هم شوې ده الحمدلله.

داکتر صیب لیست را وویست گروپ بندي پکې شوې وه، زما نوم يې د احمد استاد سره لیست کې واچاوه، هغه زموږ سرگروپ تعین شوی و، ډاکتر صیب خپله د عمومي جنگ امیر و او ډاکتر صیب محمد هم ورسره پدې برخه کې پوره همکار او د مشورې سړی و، د ټولو ملگرو تعداد سلو ته نه رسیده بیا په دیکې د غنیمتونو د انتقال ملگري او د زخمیانو او شهیدانو د انتقال ملگري هم وو، جنگي ملگري ډېر کم وو، خو د ټولو تکیه د الله په نصرت وه، داکترصیب به د هرې خبرې نه وروسته د الله مدد ذکر کاوه، ډاکتر ویل: ملگري بیخي کم دي خو زموږ توکل په خپل رب دی، موږ همدومره وسه لرو همدا اسباب او همدا افراد لرو، کمزوري یو، هیڅ شی مو د حساب وړ نه دي، خو د خپل الله عزوجل په نصرت مو پوره یقین دی چې په هر جنگ کې يې زموږ مرسته کړې.

ما لیست وکوت سودا مې وه چې موږ سره گروپ کې نور څوک دي؟ نو ټول زما د خوښې ملگري وو، تکړه او د جنگ خلک وو ټول نوکي ځوانان او د جنگ شوقیان وو نوره مې هم تنده زیاته شوه د چا خبره له خوشحالۍ په کالو کې نه ځاییدم، احمد استاد ته مې کړل: نور ملگري به خبر وي؟

ویل يې: هو ټولو ته مې ویلي

چې اماده اوسئ.

ورمخ کړ: څه زه کورته ځم ،نو بیا راته ځای وښایئ چې هلته سره جمع شو ان شآءالله.

ډاکتر صیب وویل: ملګرو ته مو ویلي چې چار وازئ ته ځانونه ورسوي، خو ته بیرته همدې مرکز ته راشه موږ به شریک له دې ځایه حرکت وکړو ان شآءالله.

مال : بیخي سمه ده.

زه کور ته ستون شوم ،لمر هم ګرم وو ډرونونه یو څه غلي وه، زړه کې پوره خوشحاله وم کورته ورسیدم ،خپلې کوټې ته لاړم ،په اسلحه مې یو نظر تیر کړ ،خړ دیوال ته ولاړ بالخت ته تکیه شوم، مخابره مې له جیبه را وویستله، مهدي استاد تقبله الله ته مې ور غږ کړ نمبر ته لاړو ورته مې کړل: که مخ نه شو نو زه به هغه بل طرف ته تللی یم ، هغه ته د تللو اجازه نه وه شوې زیات خفه و.

ویل یې: هغه مخکې ځل یې هم اجازه رانکړه دا حاجي صیب ولې داسې کوي هغې به دغسې مهال له شوخۍ زموږ مسول ته حاجي صیب وایه.

ډیرې خبرې مې ورسره وکړې، لږ مې وچیړه د جنګ صحنې او خوږې ترخې شیبې مې ورته وتوسولې، ویل یې هلکه مه مې په غصه کوه ګنې بې اجازې به درپسې درغلې یم، مخه خه مو سره وکړه.

تازه مې واده کړی و، خپلې مجاهدې او مهاجرې میرمن مې رامخ کړ: څه شفرونو کې غږیږې څه خبره ده؟

په خندا مې ورته وویل: کیدی شي چیرته لاړ شم

دا خبره وربانديې نا آشنا ولګیده ویل یې: ته خو اوس راغلی یې بیا چیرته ځې؟

ما هم ترې خبره پټه نکړه مال امر شوی دی جنګ ته ځو ان شآءالله، زما خبره یې په ټوکه واخیسته، ویل یې خه دا خبرې پریږده، ویښتانو ته مې درته نکریزې پستې کړې دا درته په سر ږدم دا کالي لرې کړه نور واچوه.

ورته په خندا شوم: دا څنې راته په نکریزو مه سرې کوه پریږده چې په وینو یې سرې کړو.

مازدیګر لمونځ مې اداء کړ کالي مې بدل کړل، بیک مې شاته کړ، غوښتل مې د بوټانو مزې ټینګ کړم، ناوې میرمن مې پښو ته راټیټه شوه، د بوټانو مزې یې راټینګ کړل، په خپل ټیکري یې راته بوټان وڅنډل و ، کلاشن یې راته راکړه، په خوښۍ یې راسره الله په اماني وکړه، ورته مې کړه: خفه خو نه یې؟

څه یې ونه ویل، که خفه وه هم دغه وخت یې د خفګان اظهار ونه کړ.

ورته مې وویل: د یو مجاهد له لور او د مجاهد له میرمنې همدا هیله کیدای شي، بس زموږ ټول ژوند همدا دی، د سترګو په پردو راښکاره اوښکې یې بیرته ورکې شوې، په خوښۍ یې وویل: نه خفه نه یم، موږ خپل پلار داسې نه یو روزلي، چې په داسې شیبو کې خفګان وکړو، ته مطمین اوسه زما دعاګانې درسره دي الله به برې درکوي زما په اړه اندیښنه مه کوه.

نور نو تم نه شوم خپلې مجاهدې او میرنۍ میرمنې سره مې الله په اماني وکړه او په غښتلو قدمونو له کوره راووتم.

په نظامي اسبابو مجهز د مخکني مرکز پر لور روان شوم بالاخره د ملګرو څنګ ته ورسیدم، زموږ د ګروپ نور ملګري هم دلته راغلي وو ،ناوخته و، فقط زما انتظار یې کاوه د رسیدو سره سم مو حرکت پیل کړ مازدیګر وخت په تیریدو و، لمر د سپنې مورګې په اوچت غره پناه شوی و، د سپین غر په پراخه سینه او ځوکو چې د اوړې لمر د واوړې کوم کنګلونه ویلې کړې و اوس یې نو ماښام چې کله لمر خپلې وړانګې ورټولولې د هزارناو په دره کې د راتیر شوې خوړ اوبه مخ په ډیریدو وې دا خوړ د ګورګورۍ په منځ راوتلې او بیا همداسې په پایین او مریز لاندې ساحو ته کیوتلې و، د همدې خوړ په غاړه، غاړه یو د بله په فاصله کې روان وو، له پایین تېر او مریز ته ورکیوتو په لارو عامو خلکو به چې کتلو نو فکر یې کاوه، د دیبالا ولسوالۍ په امنیتي پوستو د جنګ پلان دی، چار وازئ ته چې پوریوتو نو خوړ پوره په شور او زور کې و، اوبه یې هم راخړې شوې وې، غټ ګودر مو وکوت لاسونه مو سره ورکړل او ور ګډ شو تر نیمایي لامده له خوړه پوریوتو اوبه مو له جامو څنډ وهلې جرابې او بوټان مو په پښو کړل ،تیارې خپله مهرباني وکړه او موږ یې د خلکو له نظرونو په خپل تور پړوني کې راپټ کړو، بیخي تورتم شو ملګري مو د پښو د کشارې او د اسلحو د کړچارې څخه معلومول، یو مرکز ته ورسیدو ټول ملګري په خپلو ګروپونو چې تقسیم شوي وو، د خپلو سرګروپانو سره یو ځای شول، په ملګرو سرې ټوټې وویشل شوې، تور محمدي بیرغونه مو هم ځان سره واخیستل، د تیارې په تور څادر کې پټ مو د دښتې په غیږ کې حرکت وکړ، موږ په یو ګروپ کې ټول زاړه دوستان راجمعه شو، قعقاع و چې زموږ د ګروپ راکټ چي و، ذوالفقار ،عبدالله، احمد استاد، حمزه، هشام استاد، شاهین او سیف الله دواړه ورونه، یاسر هغه چې بیا د اعلام برخه کې یې خدمت کاوه، منصور، زبیر او ځینې نور ملګري چې اوس مې له ذهن څخه وتلي دي موږ ټولو ملګرو په فاصله کې حرکت وکړ، زموږ منزل د نرۍ اوبه په نامه سیمه وه، چې هلته به ټول جمعه کیږو ان شآءالله، په نیمه لار کې د یو مشکل سره هم مخ شو خو الله خاص مدد وکړ او مجاهدین د کمین سره مخ نه شول، تر نریو اوبو مو ډیر چټک مزل وکړ ،ځکه په دغه لاره زموږ ډیر ورونه د څارګرو الوتکو هدف ګرځیدلي وو، لاره سپیره وه اوبه هم پکې نه پیداکیدې، نور اونې بوټې یې هم نه درلودل چې د ورځې پکې سیورې ته څوک دمه شي او یا د ډرون څخه د پټیدو ذریعه شي، دغه له ستونزو ډکه لار به زموږ هر نوي راتلونکي مهاجرینو ورونو طی کوله، زموږ د اکمال لاره هم همدا وه ،د کومو زخمیانو به چې علاج په تمکین کې ناممکن شو ، نو هغه زخمیان به مو هم له دغې لارې په پټه ښار ته ویستل او هلته به مو په ډیرو پټو طریقو د الله عزوجل په خاص نصرت تداوي کول ، کله به په دغه اوږده لاره

زموږ زخمي مجاهدینو ورونو پلي سفرونه کول، پر لارو ځای ځای زموږ د شهیدانو ملګرو د ویشتلو په ځآی تېږې راټولې شوې پرتې دي، د همدې تیږو لاندې د سترو مهاجرینو او مجاهدینو ټوټه جسدونه خښ دي ،ډیر زخمیان ورورنه به مو بیا ځلي په همدې لار یا د ډرون ښکار شول او یا به په ډیرو سختو حالاتو کې تر ښاره ورسیدل چې هلته به هم هره شیبه پرې د چاپې وهلو او د دوی د وژلو امکان و، په همدې سختو حالاتو کې د ملګرو حوصلې نه راپریوتې بلکې ورځ تربلې لوړیدې ، کله ،کله به دغه اوږده او له کړاونو ډکه لاره زموږ مهاجراتو خوېندو هم وهله، یو وخت د یو ملګري ورور تازه هجرت کاوه له سپین جوماته راتېر شوې و، د نرۍ اوبو په لاره ورسم وو چې د زیاتو مهاجرینو په شمول د ډرون هدف وګرځیدل او ټول شهیدان شول ،ملګرى ورته په لاره کې په تمه ولاړ و ، او دا یې ارمان و چې ډیر کلونه وروسته به د دارالاسلام په غیږه کې د خپل ورور سره غاړه غړۍ شي ، په تمه و چې ورور مې رانږدې شوی دی ، د طاغوت له ټولو چیک پاینټونو راتېر شوی لږ سات پس به را ورسیږي ،خو چا ورته خبر راوړ چې ورور دې په لاره سره له نورو مهاجرینو ډرون وویشت او ټول شهیدان شول!!!

نو موږ هم دغه شپه په همدې خونړۍ دښته ورسم شو ، د څو ساعته پرلپسې د تېز مزله وروسته ابادۍ شروع شوې ، نور ځای نه وو یو مسجد ته جمعه شو، ټول ملګري راغلل مشرانو ملګرو مشوره وکړه کله چې یې معلومات را واخیستل نو دشمن په زیاته کچه سپین جمات ته راټول شوی و، موږ تر شپیتو پورې تعرضیان او دفاعیان مجاهدین برابر شو او د دښمن تعداد یواځې په یو خط کې تر څلور سوه پورته و، له چپرهاره یو کس رابطه وکړه چې تیره شپه طالبانو په موټر کې د عام بیچاره ولس نه تر شپږ سوه پورې پخې ډوډۍ ټولې کړي دي، نو تعداد یې زیات دی، ملګرو مشوره وکړه چې حمله به سبا ورځې ته وځنډوو، خو دلته موږ هم د خوراک لپاره هیڅ نه درلودل، پاتې کیدل هم زموږ په نقصان تمامیدل، وچه خورما مو راپیدا کړه یوه ورځ ګوزاره وربانډې کیدله ، له بل پلوه د ځینو ملګرو مشوره هم دا وه چې که جنګ نن شپه ونه شي خیر به پکې وي ،خو زیاتو ملګرو دا نشوه زغملای چې توره بوره کې زموږ ملګري دې د تکلیف سره لاس او ګریوان وي په دوهمه شپه د جنګ پلان وتړل شو ،په یو الله له توکل پرته زموږ بله هیڅ اثره نه وه ،د دښمن تعداد لا په زیاتیدو و، خو کمیدل نه، له نرۍ اوبو څخه د تورې شپې په دریېمه حصه کې ووتو مستقیمه لار موپریښودله چپ اړخ ته په یوه نه ختمیدونکې دښته ورسم شو، شپه ډیره تیاره وه موږ ته راکړای شوی هدف هم ډیر سخت و، زموږ ښي اړخ ته د فتحې کتیبې ګروپ و، چپ اړخ ته مو د سعید بن زید د کتیبې سر سپارلي اتلان وو او په وروسته برخه کې دفاعیان ملګري وو، موږ چې تر هدفه رسیدو نو کلیو ته نیږدې شوې و او له کلیو څخه د سهار اذانونه راغبرګیدل او یوبل کې ورکیدل ، تیمم مو وواهه لمونځ مو اداء کړ او د خپل هدف پر لور کرار کرار وخوځیدو، موږ دلته پوره بلدتیا نه لرله نږدې وو چې د دښمن په منځ کې بلې خوا ته ووځو چې ناڅاپه زموږ ښي لور ته خو له شا طرف څخه د راکټ ډز وشو ، موږ چې کتل مرمۍ موږ سره په څنګ کې وچاوده، د سهار سپیدې چاودلې وې خو لا هم د سپین جمات په تنګو کوڅو، بارو او اونو کې مو د دوست او دشمن فرق نشو کولای، موږ چې تیار د دشمن د یوې پوستې څخه د تیریدو په حال کې وو نو په همدې پوستې مو وربسم الله کړه دشمن چې خپل ځان محاصره ولیده نو د جنګ پر ځای یې د تیښتې ناکامه هڅه وکړه خو له دوی څخه یو یې ژوندي ګرندی ووت چې تر لرې ځایه مو د ژوندي نیولو هڅې ورپسې وکړې ، خو بخت یې کار وکړ، او باقي ملېشه یې ځای په ځای ختمه شوه، د مردکیو شغار او د راکټونو کړنګار د مرغیو اوازونه خپ کړل، موږ د پلان مطابق عموماً په دوه برخو وویشل شو یوه برخه ملګرو د چپرهار شولانې سیمې ته مخه کړه او یوه ډله بیا د سپین جمات د څپري په سیمه ورغلل موږ هم په دغه وچه دښته ورسم وو، زموږ د طرف خط دشمن ډیر غښتلی جوړ کړی و او تازه دمې ملېشه هم ورته په موټرو کې راورسیدل، د خلافت مجاهدین چې تل په قربانۍ او سرښندنې کې نوم وتي شهسواران دي نو دلته تر یو ساعته زیات د دشمن سره ورشریک شوي وو او په یو بل یې د ملګرو ګومان کاوه نو په دې طریقه زیات دشمن د تیښتې لاره خپله کړه او زموږ له منځه یې ځانونه یو طرف ته کړل، جنګ اوږد شو دشمن هم دوهم دفاعي کلک خط وتاړه، سپین جمات لوی مسجد ته په رسیدو سره له خپلو نورو ملګرو سره یو ځای شو، دغه وخت لمر هم خپل ګلابي مخ راښکاره کړی و ، د چپرهار لاندې سیمې زیړې بریښیدې تا به ویل چې د طلا څادر خپور دی او کورونه د طلا خښتې دي.

دلته زموږ جنګ د ورځې تر دولسو بجو دوام وکړ خو اخر مو هم دښمن د الله په مرسته تیښتې ته اړ کړ او د رب له مدد وروسته مو کور په کور لاسي بمونه سره استعمال کړل چې طالب ملېشو نورې د جنګ له میدانه پښې سپکې کړې ،خو غازیان هم لکه د وږو زمرو ورپسې وو او دمې ته یې نه پریښودل، دویم ځل د څپرې په سپیره دښته کې جنګ ته کیوتو، ذوالفقار، عبدالله فدایي، او زه یو ځای روان وو، د الله لیکلی تقدیر په تدبیر نه بدلیده، دشمن د څپري خړو غونډیو ته پورته شو او موږ لاندې په سپیره میدان ورته ولاړ وو، دوه کسه طالبان چې مسلسل منډې یې نور څواک ورختم کړې و ، ذوالفقار وربانډې زیات غږونه وکړل چې تسلیم شئ ،تسلیم شئ خو دوه کسه طالبانو کې یو کس پیکا له ډک شرید سره ګذار کړه ،ځان یې نور هم منډې ته سپک کړ، خو ذوالفقار وخت ورنکړ، لکه د باز ورپسې ور والوت ،په ځنډ کې یې وربانډې یو ، یو غږ هم کاوه چې تسلیم شئ پیکا مو له ځان سره واخیسته مخکې روان وو، دښمن دیته برابر شو چې زموږ مرمۍ وخوري خو ذوالفقار نه غوښتل له لرې یې ضربه کړي ،ځکه هغه لیدل چې دا به ژوندي زما لاس ته غورځیږي، وهم وهلي ګیدړ ذاتي دشمن د سر د پټولو ناکامی هڅې کولې ،په ذوالفقار مې ور غږکړ : نور مخکې مه ځه خو هغه دومره د جنګ تودې معرکې خوندونو له ځانه سره اخستې و ، چې بل یو طرف یې هم فکر نه تللو ، دغه دوه وهم وهلي ګیدړان یې په خپل عقابي نظر کې ساتل او غوښتل یې چې دواړه ژوندي ونیسي، د جنګ صحنه دقیقه په دقیقه بدلیده ، زموږ او د طالبانو ترمنځ هیڅ حایل نه و، مخامخ جګړې نور هم زور واخیست، ذوالفقار مې چې کتلو لکه د وږي زمري بیا د دوه ګیدړ ذاته طالبانو په سر ولاړ و، دواړه یې ځای په ځای ودرول د کلاشن په یوه ضربه یې دواړه چپه کړل یو چې پکې زخمي پاتې و، د هغه په مرۍ یې توره چاړه ورکیښوده د تالب نیمه مرۍ غوڅه شوې وه ،چې له بلې خوا د مرمیو په باران کې ذوالفقار له موږ نه په ګردونو کې ورک شو موږ چې د ذوالفقار څنګ ته ځان ورساوه، نو چاړه یې د طالب په توره مرۍ کې نښتې پاتې وه، ذوالفقار چې د تالب په وینو یې هم ځان لړلی وو او په خپلو وینو کې هم غرق پروت وو، ددې ستومانه

غازي په سپیرو شونډو خوږه موسکا خوره وه، مخ یې قبلې ته کړې و او په خپې اړخ پروت و، فکر به دې کاوه چې ویده دی، سترې دی او د حال په ژبه وایي چې نور مې مه خوځوئ پرېږده چې د کاڼو په دې بستر کې ارام شم، تر څنګ یې دوه کسه طالب مرتدین هم پراته و، د یوه په مرۍ کې لا هم د ذوالفقار چاړه بنده پاتې وه، ، د ذوالفقار څخه مو ټاپ او کلاشن او نور نظامي سامان را واخیست د طالبانو غنیمت مو هم را واخیست، د یوه د مرۍ نه مو د ذوالفقار هغه چاړه هم راکش کړه چې څو شېبې وړاندې یې په مرۍ ورخښه کړې وه، دلته غم او خوشحالي په موږ یو ځای راغله، د ذوالفقار جدایي سخته وه، خو خوشاله په دې و چې د اسلامي نظام د حاکمیت په هدف په داسې حال کې ورته شهادت راغی چې له ځانه یې په همدغه صحنه کې هم څو کسه مخکې کړي و، همدلته له موږ څخه قعقاع هم زخمي شو، صهیب فاریابي هم زخمي شو دښمن سره مو یو بل خط بیا وتاړه لاندې د شولانې طرف ته جنګ سخت شوی و، مشران ملګري هغې طرف ته لاړل موږ دلته دومره تم شو چې ذوالفقار مو دفن کړ دغه وخت دشمن له اوچتو غونډیو کیوت او سنګینې طرف ته وا وښت، زموږ مخه نوره تر شولانې پورې خلاصه شوې وه، ډاکټر محمد تقبله الله مخابره کې راغږ کړ چې همدې طرف ته سره له ملګرو راشه، د چپرهار شنه سیمه او ابادې ځمکې لکه د یو شین ځادر په څېر راته ښکاریدې، موږ چې کړی ورځ په جنګ کې تیره کړې وه زیات سترې وو، شېبه په شېبه مو لوږه زیاتیده، تېر ماسخوتن و چې شولانې کلي ته ښکته شو، پوهیدو چې دښمن ټوله شپه د ځوابي برید لپاره په خپل تیاري بوخت دی، زیات جنګي اسباب یې له سنګینې لاندې د شولانې کلي بر سر غونډیو ته راجمعه کړل، د دوی د ننګرهار والي هم ورته راغلی و سنګینې کې یې خپل ګیدړ ذاتي په شاه ټپول او زموږ جنګ ته یې رارخصتول، هر یو ته یې ویل چې څومره پېسې مو په کار وي درکوو یې خو دا خلک له شولانې وباسئ، خو هغوی ته د الله په فضل د اسلامي دولت زمرو داسې درس ورکړی و چې زموږ طرف ته یې رالیدل نو لینګي به یې رپیدل، ، سهار چې زموږ په مخکې له تېرې ورځې څخه هم سخت جنګ پروت وو، نو بیغمه مو ورته خوب وکړ، سهار وختي ملګری راغی چې احمد استاد وایي راشئ، موږ هم بې له ځنډه ورغلو د دشمن د تېرې شپې د پلان څخه هم ناخبره وو، ورغلو اول داکټر صیب محمد سره مخ شو زموږ په لیدلو یې خوږه خندا وکړه، الله دې قبول کړي یو غر سړی و، موږ ټولو ته یې د تېرې ورځې د فتحې مبارکي راکړه، بیایې وویل: موږ خو غوښتل تاسو نن ورځ دمه وکړئ، خو تالبان ډېر په زیات تعداد کې راغلي او اوه بجې خواو شا په موږ د حملې اراده لري نو مشوره مو وکړه چې موږ به وړباندې ورمخکې شو، توکل په الله چې هر څه کیږي مال جنګ کوو توکل په الله، خو موږ به تش شاجورونه ډک کړو، لږې جاولې به هم را واخلو پورته بیا اوبه نه پیداکیږي، ما خو د سنګینې خط کې مخکې وخت تیر کړی حالات راته مالوم دي، یوکس یې راوښود ویل یې: لار کې روان دی څومره مرمۍ چې پکاریږي ترې وایې اخلئ، دغه فلانې دکان کې سودا وکړئ، د هر ملګري چې هر څه په کار وي، ترینه یې واخلئ، د پیسو حساب یې زه خلاصوم ان شاء الله، مال سمه ده، موږ په لاره، لاره شاجورونه ډک کړل، اضافي مرمۍ مو هم له ځانونو سره واخیستې، د احمد استاد څنګ ته چې ورغلو ویل یې: راځئ زمریانو چې نن به مو پته لګیږي او ورپسې په خندا شو مال لکه چې نن مو وړباندې په ریښتیا وژنې نور یې هم وخندل ویل ستاسې کار نور څه دی یا د طالب مرتدینو وژل او یا خپله وژل کیدل او زه خو پوهیږم چې بې له جنګه درباندې سات نه تیریږي او بیا خو د طالب ملیشو جنګ ته تاسې هر یو داسې خوشاله یاستئ لکه د خپلې ډولۍ پسې چې روان یاست. د توت بوې ګڼې اونې لاندې ناست و، یوه شېبه مو څه غوږې وکړې، ویل یې: د جنګ لپاره مو ساحې تقسیم کړي دي او زموږ پکې دغه طرف رسیدلی په لاس یې اشاره وکړه..

بیا یې کړل چې: دغه ځای سخت و، ما په خپله خوښه انتخاب کړ، په دی کې یو ملګري پرې له لرې په ټوکه ورغږ کړ: استاده لکه چې خرڅ کړي دې یو دا ځای خو بیخې سخت دی، موږ درته داسې زمري ښکارو؟

استاد په خندا ځواب ورکړ: د نورو ګروپونو په ملګرو مې زړه ونشو بس مال راشه خپله ورمخکې شه، او دا خپل زمري پرې ورواچوه، نو ځکه مې واخیست او زموږ ښي طرف ته ابوعمار دوی دي او د هغوی ښي طرف ته د فتحې کتیبې ملګري دي، خو د هغوی طرف هم پوره سخت دی.

ورته مو ویل: استاده چې د الله عزوجل نصرت راسره وي بیغمه اوسه هسکه غړۍ پرې ورخیژو باذن الله.

موږ د هدف پر لور حرکت وکړ او دښمن هم زموږ پر لور د حرکت په حال کې وو مخابرې یې داسې ګرمې کړې وې تا به ویل پوره د یو ولایت د نیولو لپاره راجمع شوي دي، او اوس به هر څه سره د خس او خاشاک په څېر ځان سره په مخه واخلي، د سپو له مرګه ډېر و، په دوه درې نمبرو کې یې یو بل ته د غږ کولو چانس نه ورکاوه، خو موږ د ګوتو په شمیر څو ببر سرو لیونو په خپل رب توکل کړی و، ورمخکې شو ابو عمار دوی بانډې ډاکټر بلال غږ وکړ: تاسو جنګ شروع کړئ چې دا نور ملګري هم مخکې شي خو هغه ځواب ورکړ چې موږ ګوزار ورکولو ته نه جوړیږو.

موږ چې پټ په پټه د دښمن منځ ته ځانونه ور واچول اود لاس په اشارو مو خبرې کولې د جنګ تکتیک مو ورته بل ډول کړ، ښه مخکې ورغلو خو ملګرو ویل تاسو نور مخکې مه ځئ خرابیږئ، احمد استاد ویل: تاسې متوجې اوسئ د غونډۍ په بل اړخ ورته زه را تاویږم، یو کس بل هم راځئ مال پیکاچې اوچت کړه چې بیا خو زموږ دفاع وکړئ او قعقاع چې پرونی زخمي و، نو نن یې هم زموږ ملګرتیا نه وه پریخې، ورته مې اشاره کړه څنګ ته مې راغی، چې رانږدې شو ورته مې وویل: مخامخ کور ګورې! دغلته دا خبیثان دي ته د راکټ فایر وکړه موږ د غونډۍ بل اړخ ته کیږو او بیا مخکې ورځو ان

شـآءالله، مـوږ پـه همـدې کـش مکـش کـې وو چـې د فتحـې کتيبـې ملگـرو جنـگ شروع کـړ او ورپسـې قعقـاع د راکـټ فايـر وکـړ، متصـل د تکبيـر ملکـوتي غږونـه لـه هـر لـورې پورتـه شـول پـه يـو دم لـه هـر طرفـه پـه دشـمن حملـه شروع شـوه کـه څـه هـم دشـمن پـه پـوره طاقـت سره راغلـی و او لـه غـروره يـې ټيـټ نـه کتـل پرله پسـې يـي د قـوي مقاومـت بـا وجـود يـې خپل مـړي بيـا هـم پـه ميـدان پريښـودل او مـوږ تـه يـې شـا کـړه ، زمـوږ زلمـي هم لکـه وږو زمـرو ورپسـې شـول ،زمـوږ طـرف تـه ټولـه سـيمه داسـې وه چـې بيخـي ښـکاره وه پـه هيـڅ ځـاې کـې د سـنگر د جوړيـدو زمينـه برابـره نـه وه ، خـو دښـمن طـرف بيـا د محکمـو سـنگرونود جوړيـدو سـاحې زياتـې وې ، هغـوی هـم لـه غونډيـو اسـتفاده کولـه او هـم يـې لـه غټـو خټينـو قلاگانـو.

مـوږ خپلـه حملـه پيـل کـړه تـر هغـې چـې سـنگيني تـه ورسـيدو چـې دا دښـمن اخـري مورچـل او د جنـگ کلا وه خـو هغـه يـې هـم لـه مهماتـو ډکـه پاتـې شـوه او دوی لـه ميدانـه پښـې سـپکې کـړې، مـوږ سره زمـوږ جنگـي اميـران څنـگ پـه څنـگ روان وو او پـه سـختو حالاتـو کـې بـه هـم مـوږ سره لـه يـو سـنگره جنگيـدل خـو تالبانـو تـه خپلـو وږو قوماندانانوهـم يواځـې لـه لـرې څخـه پـه مخابـرو کـې رابطـې کولـې او کشرخيـل يـې لـه خپـل کاږه مسـيره ځـارول ، هغـه احمقـان يـي هغـه وخـت پـه زرگونـو پـه مـوږ ووژل او دادی خپلـه يـي پـرې ځـان د کابـل تـر گـدۍ ورسـاوه ، اوس نـو د امريـکا د مـردار ډنـډ چونگښـان دي ، همغـه د امريـکا ورکـړې شـعارونه بدرگـه کـوي او خـلاص .

پـه هـر صـورت د سـنگينې سـيمه پـه بشـپړ ډول اللـه عزوجل د اسـلامي خلافت مجاهدينـو تـه پـه واک کـې ورکـړه ، لـه دښـمن څخـه د موټـرو او موټـر سـايکلونو پـه شـمول خـه زياته اسـلحه هـم پـه غنيمـت کـې پاتـې شـوه ، تـر پنځـه ديـرش لکـه کالـدارو تـرې يواځـې د جراحـۍ اړونـد دواياتـي پاتـې وې، اللـه وربانـدې زمـوږ د غريب ولايـت کار روان کـړ ، دښـمن دغـه دوايـي د همـدې لپـاره راوړې وه چـې دوی بـه زخميـان کيـږي تـداوي بـه يـي کيـږي او بيرتـه بـه راسـتنيږي خـو زمـوږ زمـرو داسـې جوخـت ، جوخـت پـه دا سر سر وويشـتل چـې جراحـۍ او تـداوۍ تـه يـي ضرورت پاتـې نـه شـو .

مـوږ د سـنگيني خـوړ تـه ورپسـې واوښـتو ، مـوږ تـه مخامـخ د ډاگـو لوی بيـز وو ترمنـځ مـو خـوړ وو او لـړ آخـوا پـوخ سرک و، لـړ ورمخکـې بيـا د ادوړ سـيمې شروع کيـدې ، موږ چې ورسـيدو زمـوږ ملگـري لـه دې وجـې ايسـار و چـې د بيـز څخـه يـې پـر مـوږ ثقيلـه اسـلحه اسـتعمالوله مخه ورته خـالي وه ، طالبانـو چـې خپـل تـره زامـن د دوۍ په خـوا وکتـل نـو لـږ جـرات يـي واخسـت همغـه د بيـز پـه اړخ کـې يـي کونـډې ووهلـې مطلـب د امـارت مشرکـين او د جمهوريـت مرتديـن دواړه سره پـه يـوه ليکـه کـې ودريـدل ،او جگـړه يـي شروع کـړه ، مـوږ چـې تـازه ورسـيدو داکـتر صيـب محمـد تـه مـو وويـل چـې ملگـري څنگـه دلتـه ټـول راجمعـه شـوي؟ هغـې پـه خنـدا راغبرگـه کـړه ويـل : د بيـز نـه دا خبيثـان ډزې کـوي مـوږ نـه پريـږدي چـې مخکـې لاړ شـو او طالـب خنزيرانـو هـم همـدې څخـه پـه اسـتفاده د بيـز تـر څنـگ مورچـې ونيـوې ، خـبره يـي پسـې وغځولـه : تاسـې خـو بـه ټـول روغ ياسـتئ ، کـوم ملگـری خـو بـه زخمـي يـا شـهيد نـه وي؟

جـواب مـې ورکـړ: نـه الحمدللـه ټـول جـوړ يـو ، خـو مـوږ پـه دې خبيثانـو پسـې ورپريـوزو ، ډاکـتر صيـب تـه زمـوږ خـبره احساسـاتي مالوميـده لـه ماڅخـه پـاس اړخ تـه عمـري تقبلـه اللـه و، هغـه عمـري چـې د خراسـان پـه زياتـو جنگونـو کـې يـې پـه کمکـي عمر برخـه اخيسـتې وه او پـه جنـگ کـې يـې شـاتگ نـه مانـه ، عمـري لکـه مردکـۍ دغسـې بـه پـه دښـمن پسـې ورخوشـې و ، بيرتـه سـتنيدل او يـا لـه مرمـۍ سر ټيټـول يـي زده نـه و ، د عمـري زړورتيـا بـه نـورو ملگـرو تـه هـم يـو جذبـه او مـورال ورکاوه ، چـې بـه حـالات څومـره سـختيدل عمـري بـه هـم ورسره ځـان همغسـې عيـاروه اللـه دې قبـول کـړي ، څـه د غيرتونـو او ننگونـو غږونـه و ، چـې زمـوږ پـه څنگونـو کـې جنگيـدل اوس يـي نـو د هغـه زمـرو څخـه ډيـرى شـهيدان او د گوتـو پـه شـمير يـي پاتـې دي ، خـو نـوې راغلـي زمـري لـه تـيرو هغـې پـه هيـڅ کـې کـم نـه دي الحمدللـه .

مـا عمـري تـه ور غـږ کـړ تـا سره پيـکاه ده تـه فايرونـه شروع کـړه مـوږ پـرې ورغلـو ان شـآءالله نـو عمـري چـې امريکنـۍ پيـکا بـه يـې گرځولـه ،پـدې جنـگ کـې هـم همـدا تـوره پيـکا ورسره وه او دا هغـه پيـکا وه چـې د ديبـالا پـه يـوې راغلـې قـوې بانـدې د بريـد پـه پايلـه کـې مجاهدينـو تـه غنيمـت پاتـې وه، نـو عمـري هـم ورتـه پـروت وکـړ او پرلـه پسـې ضربـې يـې ورکولـې ، مـوږ څـو نفـر وو ټاپونـه مـو ځـان پسـې کلـک ونيـول او د خـوړ پـر لـورې لاړو نـور نـو بيخـي د دښـمن سره لاس او گريـوان شـو ، لـه خـوړه چـې ورواوختو نـو پـه دشـمن اللـه رعـب واچـاوه د قرار پـه ځـای فـرار غـوره وگڼـه مخابـرو کې چغـې وهلـې چـې دا خـو ليـوني دي ، ماتـه هغـه صحنـه سـترگو تـه ودريـده چـې کلـه د سـعد بـن ابي وقـاص لښـکرې پـه فـارس کـې د يزدگـرد ماتـه خوړلـو لښـکرو پسـې پـه سـيند ځانونه ورواچـول نـو هغـوۍ چغـې کـړې چـې : ديوانـه امدنـد ، ديوانـه امدنـد . نـور يي نـو پښـې سـپکې کـړې اوس نـو هـم د حـق د يـو څـو تنـو لارويانـو څخـه د همغـه مجـوسي فـارسي ايرانيانـو پـه اسـلحو مسـلحو مليشـو د خپلـو اسـلافو تـگلاره غـوره وگڼلـه او منـډه زنـده بـاد نـارې يـي وهلـې، صحنـې تـه چـې ورسـيدو نـو لـه دوۍ څخـه پـه اسـلحه بـار يوچـالان موټـر همداسـې د جنـگ پـه ډگـر پاتـې و ، مـا فکـر وکـړ چـې کـوم کـس ورتـه ناسـت دی ، خـو چـې ومـې کـوت کونجـي تـرې پکـې پاتـې

وه، موټر چالان و، له مختلفو مهماتو ځخه ډک و، تر څنګ یې یو موټر سایکل هم پاتې و، چې دغې صحنې زه ډیر په تعجب کې واچولم خو دا موږ سره د رب مرسته وه چې په دومره تعداد کې دښمن یې موږ ته مغلوب کړ، نور دښمن مکمل د دغې سیمې څخه پښې وویستې او په خپلو مړو پسې یې د کلیو مخور سپین ږیري را واستول، ملګرو همدلته د غنیمت ټول مال راجمعه کړ او نرۍ اوبو طرف ته یې انتقال کړ ځکه دا نو اوس د جنګ لمړۍ لیکه وه، ډاکتر صیب محمد دې رب قبول کړي په ډیر اخلاص او میړانه یې قرباني ورکړه او دلته یې پوره ځان ستړی کړ.

موږ ته امر وشو چې تاسو بیرته شولانې ته ښکته شئ د سنګینې خط هم منظم شو، ماین کاري وشوه او دفاعي نظم یې جوړ شو موږ حرکت وکړ ماښام تېر و چې ورسیدو.

په څلورمه ورځ مو د افغان حکومت سره د چپرهارپه نګپور سیمه کې د جنګ ګونډه ووهله او خط مو ورته واچاوه ځکه دغه دشمن هم له خپلې وارخطایۍ په منډه خپل چرسیان را واستول خو نابېره د یو کمین ښکار وګرځیدل او د ور اوښتو تلفاتو په ترڅ کې هغوی هم د مخکې تګ جرئت ونه کړ.

زموږ مجاهدین ورونه چې په توره بوره کې وو نو څو ورځې یې د مخابرو په مټ ددې جګړې له شیبه، شیبه حاله خبریدل، موږ سره رابطه جوړه شوې وه، په هغوی پوره اساني راغلې وه الله عزوجل موږ ته زموږ دښمن تس نس کړ، پاتې مړ ژواندی دښمن دومره مرعوب شو چې په نیږدې سېمو کې یې بریکونو کار ونه کړ ان کابل او جنوب ته یې په یوه منډه ځانونه ورسول، د همدې جګړې اغیزه وه چې مجاهدینو ته الله عزوجل په وزیرو تنګي هم د برید زمینه سازي وکړه او وزیرو تنګی یې هم فتحه کړ، اوس چې په ورکول شویو امریکایي ټوپکو نازیدونکي طالب مشرکین کله موږ سره د جګړې باټې ووهي ماته د تمکین د جنګونو هغه صحنې سترګو ته ودریږي چې زموږ لس تنه اشبالو به د دوۍ سل یو نیم سل تنه اوږد لمنې په مخه کړي و، پګړۍ به یې په غاړو کې ړنګې بنګې راخورې وې، کله به یې د پښو زولنې شوې او کله به یې د جګړو په میدانونو کې پریښودې.

طالب مرتدینو ته وایو باذن الله دا ورځې دربانديې بیا راروانې دي زموږ زلمي ستاسې جګړې ته په خوښۍ در درومي، لرې نه ده چې ډیر زر به مو له دې نجسو وجودونو د خراسان خاوره پاکه کړو، تاسې به باذن الله دا ارمانونه ګور ته یوسئ چې دا نړیوال کفار زموږ له ګذارونو خوندي کړئ او تاسې ورته د دفاعي دیوالونو په څېر مخ ته ودریږئ زموږ د جنګ خونړی سېلاب چې یو ځل راووځي بیا یې نو په وړاندې ستاسې دا د شګو بندونه نه ټینګیږي ان شاء الله.

موږ په همدې باور او ایمان ژوندي یو چې زموږ او ستاسې تر منځ جنګ د عقیدې او معنویاتو جنګ دی، تاسې د کفارو د امن ساتنې په پار د درکول شوې د کابل ګدۍ ساتئ او په دې موخه درکول شوې هر ډول پرمختللې تجهیزات به مو د ایمان د لښکرو په وړاندې هیڅ په درد دوا نه شي، نو انتظار کوئ موږ او تاسې یوې خونړۍ جګړې ته سره ننوتونکي یو باذن الله.

یاد کتاب چې پښتو یې مخکې خپور شوی، فارسی یې ډیر ژر له العزائم خپرندویه اداري څخه!
په یاد کتاب کې د پاکستان حکومت او طالب ملېشو د ایمان هغه نواقض ذکر شوي دي چې دوی یې مرتکب شوي دي.د دې ترڅنګ، د خلافت قائمول، د هند غزوه، د شبهاتو لمنځه وړل او نور موضوعات هم په کې شتون لري.

منتظر اوسئ!

مؤسسة العزائم الإعلامية

د تېر يوه کال راپور

خپاره شوي او ژباړل شوي کتابونه:
175

غږيز بيانونه:
له **750** څخه پورته

ژباړل شوي او خپرې شوې ويډيوګانې:
108

خپرېدونکي پنځلس ورځنۍ مجلې:
VOICE OF KHURASAN: **14** ISSUES
خراسان غږ پښتو: **10** ګڼې
صدای خراسان فارسی: **2** ګڼې

د النبأ اونيزې مجلې ژباړه

خبرونه
د رسمي خبرونو ژباړه

په لاندې ژبو فعاليت کوي:

پښتو، درى/فارسي، ازبکي، تاجيکي، انګليسي، روسي، اردو

مؤسسة العزائم الإعلامية

د لښکرو احصائیې

خراسان ولایت د صفر د میاشتې د بریدونو پایلې

1444 هـ

ټولیز عملیات : 17

ټولیزه مرگ ژوبله : 83

استشهادي	غلچکي بریدونه	بریدونه	ماین چاودنې
01	04	04	08

د بریدونو سیمې

ننگرهار
کونړ
کابل
تخار
باجوړ
پېښور

53 طالب ملیشې

15 روافض

02 روسـان

12 پاکستاني پولیس او آفسران

جواسیس

01

ویجاړ او زیانمن شوي موټرونه

06

خراسان د مرتدينو مقبره

په خراسان ولايت کې د اسلامي دولت د مجاهدينو د يوې مياشتې د عملياتو بشپړ راپور

د (1444 هـ کال د صفر له 1 - 30 پورې)

د اسلامي دولت په خراسان ولايت کې مجاهدينو د نورو مياشتو په څېر په تېره صفر مياشت کې هم ګڼ شمېر اتلوال بريدونه تر سره کړل، چې د لوی الله په ځانګړي فضل ياده مياشت هم له لاسته راوړنو او برياوو ډکه وه.

د اسلامي دولت مجاهدينو يو ځل بيا هغه ادعاوې درواغجنې ثابتې کړې چې د خراسان په سيمه کې يې بزدله دښمن د ډاډ وړ امنيت په موخه کوي، سره د دې چې د مرتدو طالب ملېشو ويندويان، وزيران او نور لاسپوڅي يې په هر مجلس، کانفرانس او هره غونډه کې دا خبره بار-بار تکراروي او خپلو سيمه اييزو او نړيوالو بادارانو ته د خپلو کړيو ژمنو حساب ورکوي چې ګوندې د اسلامي دولت مجاهدين مو مات کړي، د بريد کولو توان نه لري او اوسمهال ټول صليبي او طاغوتي ارګانونه، سرتيري، چارواکي او حکومتي ځايونه په امن دي؛ خو بل لور ته بيا د اسلامي دولت مېړنيو سربښندويانو په خپلو اتلوالو بريدونو سره د دوی دا ټول خوبونه په سيند لاهو کړي دي او د داخلي دښمنانو سره يې د دوی د صليبي بادارانو غوښې هم يو ځای شيندلي دي.

تېره مياشت د اسلامي خلافت لښکرو په خراسان کې په تخار، ننګرهار، کونړ، کابل، باجوړ او يو شمېر نورو سيمو کې د طاغوتي نظامونو د ساتندويانو او د هغوی د صليبي بادارانو پر ضد 16 بېلا بېل ډوله عمليات تر سره کړل چې په کې له 81 څخه زياتو مرتدو طالب ملېشو، پاکستاني مرتدو پوليسو، جواسيسو او د دوی صليبي بادارانو ته مرګ ژوبله واوښته او شپږ موټرونه يې هم ويجاړ او زيانمن شول.

يادو اتلوالو بريدونو کې د ماين چاودنې، غلچکي بريدونه، حملې، کمينونه او اتلوال استشهادي بريد شامل دي، چې د دښمن د ځپلو تر څنګ يې د دښمن په ليکو کې وارخطايي او ويره هم خپره کړې ده.

مهم بريدونه:

(۴/صفر) چهارشنبه

د کابل ښار په اوولسمه ناحيه (خيرخانه) سيمه کې د مرتدو طالب ملېشو په پوځي کاروان د ځای پرځای شوي موټر بم چاودنه تر سره شوه، چې په ترخ کې يې د مرتدو ملېشو ۳ موټرونه د اور خوراک شول او له ۱۰ پورته غړو ته يې مرګ ژوبله واوښته، ولله الحمد.

(۹/صفر) دوشنبه:

د لوی الله په ځانګړي فضل او توفيق، د اسلامي دولت يو اتل شهسوار استشهادي ورور "وقاص الوزيرستاني" (تقبله الله) د کابل ښار په زړه د دارالأمان پر سړک په اوومه ناحيه کې د صليبي روسيې د سفارت په لور د خپل بارودي کمربند سره ورغی، الحمدلله وتوانېد چې د لارې په اوږدو کې د مرتدو طالب ملېشو له لوري د صليبي سفارتونو د ساتنې په موخه له شته امنيتي کمربندونو او پاټکونو تېر شي او ځان د سفارت خولې ته ورسوي، چېرته چې لسګونه صليبيان، د هغوی جواسيس او د مرتدو طالب ملېشو غړي راجمع شوي وو، د ټولو په منځ کې يې خپل بارودي کمربند ته چاودنه ورکړه؛ چې د دوه روسي صليبي وحشيانو په ګډون په کې له ۲۵ پورته د مرتدو طالب ملېشو غړي او جواسيس مردار او ټپيان شول.

ياد اتلوال بريد د اسلامي دولت د مشرانو په خورا ځېرکتيا، پوهې او ځانګړيو جنګي تکتيکونو دلالت کوي، چې په داسې سختو حالاتو کې يې هم د دښمن جامې وجړقولې او د کابل په تر ټولو پر امن ساحه کې يې د صليبي روسيې په سفارت بريد وکړ.

بريد د مرتدو طالب ملېشو د ښځونک ويندويانو او درواغجن وزير "متقي" د امنيت په باب ټولې باټې او ادعاوې درواغ ثابت کړې او ټولې نړۍ دا ولېده چې د اسلامي دولت مجاهدين په څومره لوړه کچه د بريدونو وړتيا لري.

ياد بريد په کور دننه او بيرون پراخ غبرګونونه درلودل او د مرتدو طالب ملېشو په ګډون صليبي هيوادونو او نورو طاغوتي حکومتونو ټولي صليبي روسيې ته د دوه وژل شويو ديپلوماتانو په اړه د تسليت

منفّذ العملية الاستشهادية عند مدخل السفارة الروسية في العاصمة "كابل"

مراتب وراندې کول او د هغه جواسيسو او مرتدو طالب ملېشو په کيسه کې هم څوک نه وو، د کومو چې د دغو صليبيانو سره يوځای د الله په دښمنۍ کې وينې تويې شوې؛ له دې څخه دا جوتيږي چې د مؤمنانو په خلاف جنګېدونکي کرايه ملېشې او طاغوتي حکومتونه د صليبي ټلوالي او صليب پر وراندې د يوې آنې ارزښت هم نه لري او دوی يوازې لکه د کاغذ تشناب په څېر استعمالوي او بيا يې غورځوي.

تېره مياشت د روافضو لپاره هم د مخکنيو په څېر خونړۍ وه چې د کابل ښار په ديارلسمه، شپږمه او اتلسمه ناحيو کې د دوی په پنډغالو، غونډو او خوځښتونو درې مرګونې چاودنې تر سره شوې چې په ترڅ کې يې ۱۵ مشرکو روافضو ته مرګ ژوبله واوښته او يو ځل بيا د اسلامي دولت مجاهدينو د خپلو مشرانو هغه وعده ريښتونې کړه چې له بغداده تر کابله د مشرکو روافضو د وهلو او ټکولو په اړه يې کړې وه.

د يادونې وړ ده چې رافضي مشرکين (شيعه ګان) د اسلام د مبين دين څخه وتلي، په ګڼو شرکونو کې

يې ځانونه غورځولي، صحابه وو او د مؤمنانو د ميندو پسې رد بد وايي، دوی د اسلام هغه سر سخته دښمنان دي چې له دې ځايه د اهل سنتو مسلمانانو د وژلو، ربړولو او شړلو لپاره د فاطميون او زينبيون تر بيرغونو لاندې عراق او سوريې ته درومي او هلته جنګېږي؛ نو د ايماني غيرت او اخوت پر بناء پر مونږ واجب ده چې له دغو نجسو مشرکينو څخه د خپلو مؤمنانو ورونو غچ واخلو او داسې يې وردروو چې راتلونکي نسلونه يې هم ياد وساتي.

په کونړ کې ځپونکی کمين
(۲۱/صفر) شنبه

د اسلامي خلافت اتلو سرښندويانو دا ځل بيخي ځانګړی بريد تر سره کړ، د (کونړ) د (څوکۍ) ولسوالۍ په (چمبيل) کلي کې يې د مرتدو طالب ملېشو ګزمې ته مضبوط کمين ورکړ، د ماشيندارو ضربو له بزدله دښمن لاره ورکه کړه چې په ترڅ کې يې د يادې ولسوالۍ د امنيت مدير، د هغه معاون او يو ساتونکی يې ووژل شول او پنځه تنه نور ژوبل ټپيان شول، يو شمېر موټرونه هم زيانمن او کاره وغورځول شول، ولله الحمد.

ياد تکتيکي بريد دا وښودله چې د خراسان په لر او بر کې د اسلامي دولت مجاهدين فعال دي او د دښمن د وهلو هيڅ موقع به لاسه ور نه کړي ان شاءالله.

ياد بريد په سيمه کې د اسلامي دولت د مجاهدينو د نفوذ تاثير زيات کړی او د مرتدو طالب ملېشو غړي يې له سخت رعب او ډار سره مخامخ کړي دي. له بريد وروسته مجاهدين خپلو مرکزونو ته په خوندي توګه ستانه شوي دي.

بل لور ته خراساني غازيانو په پاکستاني مرتدو پوليسو او د پاکستاني استخباراتو په مرتدو جواسيسو تازه اتلوال بريدونه تر سره کړي دي.

ياد بريدونه د پاکستان په باجوړ او پيښور سيمو کې تر سره شوي دي چې ګڼ شمېر پوليسو ته په کې مرګ ژوبله اوښتې ده.

ياد بريدونه چې په کې غلچکې، ماين چاودنې او عمومي بريدونه شامل دي د پاکستاني مرتدو پوليسو په ليکو کې يې د هغوی ۱۰ غړي وژلي او ټپيان کړي دي او يو موټر يې هم په کې زيانمن شوی دی.

له يادولو دې پاتې نه شي چې اسلامي دولت د هيڅ طاغوت سره لاره نه لري او په ټوله نړۍ د سل سلنه شرعي نظام لپاره جنګېږي چې ښه مثال يې په خراسان ولايت کې مجاهدين دي چې هم د پاکستاني طاغوت په خلاف جګړه مخ ته وړي او هم د مرتدو طالب ملېشو پر وراندې! او يواځينی هدف يې د خراسان په سيمه د يو سپېڅلي شرعي نظام قائمول دي، چې ان شاءالله د دغه ارمان د پوره کېدو لپاره زرګونه ځوانان د قربانۍ په ګودر ولاړ دي، يا به له ځمکې د کفر، شرک او ارتداد لمن ټوله کړي او يا به له دغه سپېڅلي شريعته خپلې ګل ځوانۍ قربان کړي.

دا صلیبیان چې کړي وحشت په اسلامي نړۍ کې

دا صلیبیان چې کړي وحشت په اسلامي نړۍ کې
غواړي په دې سره ځان وساتي کفري نړۍ کې

زړونه مو باغ باغ، هم پرې یخې شي زمونږه سینې
یو په ارمان د څو بریدونو په غربي نړۍ کې

زمونږ د چم ځلمو په مات ټوپک او تشه چانټه
زړونه چوولي دي په ټوله صلیبي نړۍ کې

کفري ټلواله به وانخلي په آرامه ترې ساه
یو مجاهد د اسلامي دولت چې وي نړۍ کې

بیا مو شوې هیلې را ژوندۍ د حاکمیت د قرآن
غازیان لګیا دي خلافت قائموي نړۍ کې

یوې مورکۍ ځوی ته چانټه له ملا ته ړه ویل یې
ځویه جهاد ته ځه، ژوند مه کړه طاغوتي نړۍ کې

مؤمنو خویندو باندې کیږي هر وحشت زندان کې
څه به خوند وکړي دې حالت کې زنده ګي نړۍ کې

وروستۍ سلګۍ وې د شهید کرار کرار یې ویل
ربه ته راولې نظام بښکلی شرعي نړۍ کې

مؤسسة العزائم
الإعلامية

ډېر ژر
ان شاءالله تعالی

دامريكا په تر ټولو ستره استخباراتي هډه قطر کې د امريكا او طالب مرتدينو ترمنځ د اسلامي خلافت په خلاف شوي د تسليمی د تړون او د حديبيې د سولې مقارنه او د اړونده نورو موضوعاتو تحليل او ارزونه.

په دې په زړه پورې مدلل او

معلوماتي كتاب كې

مؤسسة العزائم
الإعلامية

مؤسسة العزائم الإعلامية

يې وړاندې کوي